

Như Giác Mộng Ban Đầu (Tự Mộng Sơ Giác)

Contents

Như Giác Mộng Ban Đầu (Tự Mộng Sơ Giác)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	54
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	88
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	101
32. Chương 32	106
33. Chương 33	111
34. Chương 34	115
35. Chương 35	117
36. Chương 36	122
37. Chương 37	128
38. Chương 38	133
39. Chương 39	135
40. Chương 40	139

41. Chương 41	141
42. Chương 42	146
43. Chương 43	149
44. Chương 44	154
45. Chương 45	157
46. Chương 46	162
47. Chương 47	168
48. Chương 48	172
49. Chương 49	177
50. Chương 50	180
51. Chương 51	185
52. Chương 52	190
53. Chương 53	197

Như Giấc Mơ Ban Đầu (Tự Mơng Sơ Giác)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngược luyến, gương vỡ lại lành, thể thân, HE. Nhân vật chính : Giang Yến, Hàn Việt, Hứa Nhất, Lâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-giac-mong-ban-dau-tu-mong-so-giac>

1. Chương 1

Giang Yến và bạn trai quen nhau khoảng hai tháng, năm trước rất cực chia tay. Buổi sáng hôm đó Giang Yến đang ngủ, rèm cửa sổ trong phòng ngủ không mở ra, Trương Giả Chi đưa lưng về phía cậu, nhẹ giọng nói: “A Yến anh muốn phấn đấu để tốt hơn.” Lại hỏi Giang Yến: “Em.. chừng nào thì chuẩn bị phấn đấu để tốt hơn.”

Giang Yến mới vừa tỉnh lại có chút hoảng hốt, lập tức khẽ cười một cái, hai người bọn họ một người bệnh trầm cảm một người bị bệnh thần kinh, Trương Giả Chi còn nói muốn đi phấn đấu, để lại cậu một mình một người, Giang Yến cảm thấy có chút buồn cười.

Cậu nói một câu: “Ồ.” Sau đó chui vào chăn vùi đầu ngủ tiếp. Trương Giả Chi kéo vali ra cửa, cuối cùng chỉ có một âm thanh vang lên “Cùm cụp” đóng cửa lại.

Các bạn hỏi Giang Yến có yêu Trương Giả Chi nhiều không? Kỳ thực không có yêu, vì bên người không có ai nên cậu cảm thấy cô quạnh, cậu không quá yêu thích một ai. Bọn họ bên nhau là bất ngờ, Trương Giả Chi có bệnh trầm cảm, áp lực lớn nên thích sống mơ mơ màng màng, lôi kéo Giang Yến đi dạo. Giang Yến thì không nghĩ nhiều, thích có người ở bên cạnh nên theo Trương Giả Chi tìm đường chết. Bọn họ nắm tay cầm chai rượu ở trên cầu vượt gào thét, ôm đầu khóc rống, cuối cùng không có tình cảm gì cũng tự nhiên ở cùng một chỗ.

Trương Giả Chi không thể quên được bạn trai cũ, Giang Yến cũng không qua được một “Tần Việt”.

Giang Yến ở trên sân thượng ăn muống kem cuối cùng, cảm thấy đã đến lúc có thể nhảy xuống. Nhưng đây là tầng 28, độ cao làm cho chân cậu run rẩy, lá gan của cậu hơi nhỏ, nhìn lầu cao như vậy cũng sợ, sợ đau,

cũng sợ chết không dễ nhìn, sợ bị người khác đăng trên weibo, thật là mất mặt.

Mấu chốt nhất chính là trước khi chết lại còn muốn gặp Tần Việt một lần, Giang Yến đánh cho mình hai bạt tay, mắng một câu “Thật tiện.” Rồi thì mặt mày xám xịt đi xuống.

Bạn muốn hỏi tại sao cậu muốn tự sát? Kỳ thực cậu cũng không rõ ràng, cậu không phải rất muốn chết, nhưng sống cũng không có cái gì mong đợi, chết đi cũng không có quan hệ. Sinh hoạt đều có cục diện đáng buồn, tiếp tục cũng không có thêm sóng to gió lớn gì cả. Hơn nữa bây giờ cậu không cai nổi thuốc, sớm muộn cũng có một ngày nội tạng suy kiệt mà chết, cho nên sống sót cũng vô dụng.

Giang Yến tự nói với mình cậu không nhớ Tần Việt một chút nào, cậu không yêu tên kia một chút nào, cái người kia lừa dối cậu, lợi dụng cậu, thương tổn cậu, cậu nên cách anh ta càng xa càng tốt.

Trước đây vào thời gian này Giang Yến sẽ cùng Trương Giả Chi uống rượu, sau đó xem phim, hiện giờ cậu không muốn làm gì hết. Nửa giờ trước đây Giang Yến muốn nhảy lầu, nửa giờ sau cậu ở nhà nằm trên ghế salông, ngủ.

Ban đêm mười một giờ, Giang Yến cảm thấy trong nhà quá buồn tẻ, khiến người khó chịu, cậu thay quần áo ra cửa. Dọc theo đường cái đi về phía trước, cậu cũng không biết mình nên đi đâu, trên đường ánh đèn lộng lẫy rất đẹp, nhưng cậu chỉ có một mình, ngay cả Trương Giả Chi cũng quyết định phải tốt lên, sau này còn có người nào cùng cậu tìm đường chết không?

Ngẫu nhiên nhớ tới gần đây có một quán rượu, vì vậy Giang Yến gọi một chiếc xe đến quán rượu đó. Bởi vì là gay bar nên nằm ở một nơi khá vắng vẻ, vé vào cửa không mắc, chỉ cần 150 đồng có thể uống rượu thoải mái.

Bên trong có một vũ công ở trần đang khiêu vũ, Giang Yến ở phía trước đài dùng vé vào cửa đổi rượu uống.

Ánh đèn ở quán bar rất tối, gương mặt tiêu tụy của Giang Yến khi say rượu uể oải càng trở nên diêm lệ. Âm nhạc rất sôi động, đâu đâu cũng thấy người nhảy nhót. Giang Yến cảm thấy như vậy khá vui vẻ, nhưng cậu vẫn chảy nước mắt, cậu muốn lớn tiếng gào thét, muốn kêu to, muốn đập nát hết những ly thủy tinh, đâm chết mình, cậu không muốn trong đầu vẫn tồn tại hình bóng của Tần Việt.

Chất rượu khiến người đánh mất lý trí, cậu khóc, vẫn luôn khóc, cuối cùng rượu uống không ít, chân cũng bắt đầu đi không vững. Giang Yến nói mình không có say, chỉ không khống chế được mình, cứ như vậy trôi về sàn nhảy, người khác khiêu vũ, cậu cũng khiêu vũ, có người cười với cậu, cậu cũng cười với người khác, có người sờ soạng mông của cậu, cậu cũng trở tay sờ soạng mông người khác.

Ánh đèn mê huyền, cậu và một người đàn ông hôn nhau, một người đàn ông khác đặt tay trên mông của Giang Yến, còn có một người không biết từ nơi nào đến, lấy tay mò vào áo sơ mi của Giang Yến.

Giang Yến biết mình không nên có bộ dáng này, nhưng làm người ngọt ngào lâu thì dễ dàng trở nên biến thái, ngược lại cũng không ai quan tâm cậu, không phải sao?

Cậu nghe có người nói: “Anh nhìn cái anh chàng đẹp trai kia đi, nhìn rất sạch sẽ, không ngờ lại tới một nơi như thế này?..”

Giang Yến uống say không có để ý, cậu và mấy người kia vẫn tiếp tục hoang đường, Giang Yến không nhớ rõ chung quanh mình có bao nhiêu người, bốn người hay là năm người?

Cậu bị một người kéo ra, cái người đó cậu biết, đó không phải là người Giang Yến luôn tâm tâm niệm niệm sao? Tần Việt như trước vẫn cao cao tại thượng, dáng vẻ vẫn tự tin quý phái. Hình như anh ta gầy đi không ít, trong mắt còn có một cảm xúc mà Giang Yến nhìn không hiểu.

Tần Việt nhìn Giang Yến, ánh mắt như nhìn một đồng rác thải.

Cậu tìm một cái cây dựa vào, cười hì hì: “Đã lâu không gặp Tần Việt, Hứa Nhất chân chính hiện giờ khôi phục tốt không? Hai người vẫn còn tay nắm tay, bên nhau không?”

Giọng nói Tần Việt rất lạnh: “Giang Yến, tại sao em biến thành như thế này, trước đây em không phải như thế? Em.. sao lại như vậy... ”

“Tùy tiện đúng không...” Cậu ngắt một cọng cỏ ven đường ngậm vào trong miệng, thờ ơ nói: “Tôi là người tùy tiện như vậy mà, vẫn luôn như vậy, nếu anh không đến, không chừng tôi theo người ta chơi tập thể luôn.”

Kỳ thực đây không phải là lời nói trong lòng của cậu, cậu cũng chỉ tùy tiện nói ra, ngược lại giải thích chỉ càng thêm phức tạp.

Tần Việt thật giống như đang tức giận, dùng sức bóp cổ Giang Yến. Giang Yến hít thở không thông cũng không phản kháng, cậu như vũng bùn nhão để cho anh nhấc lên, còn nhìn anh cười cười: “Hỏi xong chưa? Hỏi xong thì tôi muốn đi tìm người ấm áp một chút, tốt nhất có thể lên giường.”

Tần Việt cho cậu một cái tát.

Cậu thật sự không hiểu, Tần Việt đã chiếm được thứ bản thân muốn, mà cậu cũng hiểu chuyện ra đi, tại sao anh ta lại đánh cậu. Nhưng bây giờ Giang Yến rất lười, phản kháng cũng lười phản kháng, cậu cứ như vậy nhìn anh ta: “Anh đánh xong, tôi muốn đi vào.”

“Mẹ nó, không được đi!” Tần Việt rất tức giận, ít nhất Giang Yến chưa từng thấy anh như thế này, anh ta cho Giang Yến thêm hai bạt tay.

Giang Yến bị đánh đến không nhận được, liền nói: “Đánh xong rồi, anh có thể để cho tôi đi vào tìm người tâm sự một đêm chưa?”

Men rượu thật sự tốt, bạn xem, lúc thường Giang Yến khẳng định không nói được những câu như thế này.

Cả người Tần Việt đáng sợ như La Sát, anh rống lên: “Em là ai? Em đem Giang Yến của anh vứt đi nơi nào?”

Giang Yến đi đâu, kỳ thực cậu cũng không biết, cậu cũng muốn đem Giang Yến mất đi ký ức trở về, tuy rằng Giang Yến kia sinh sống trong những lời nói dối nhưng cậu ta còn có một người bạn trai bên cạnh.

Cậu không muốn trả lời Tần Việt, dùng sức tránh tay anh ra, ngã nghiêng đi vào trong quán rượu.

Tần Việt không chịu buông tha, Giang Yến mới đi được hai bước, anh quyết tâm kéo tay Giang Yến lại, kéo cậu đến một khách sạn gần quán bar nhất, móc chứng minh thư ra, thuê phòng.

Anh đẩy ngã Giang Yến trên giường, cậu rất đau, sau đó đè lên người Giang Yến, thanh âm của anh không giống như người bình thường, anh nói: “Cậu là ai, cậu đem Giang Yến trả lại cho tôi, cậu trả Giang Yến lại cho tôi.”

Tần Việt vừa nói như thế, gương mặt bất cần của Giang Yến bỗng nhiên biến mất sạch sành sanh, cậu dùng ánh mắt nham hiểm nhìn Tần Việt nói: “Giang Yến ở đâu? Giang Yến không phải bị anh tự tay giết chết sao? Tần Việt.”

Sinh thời, Giang Yến chưa bao giờ nhìn thấy Tần Việt khóc, anh khóc rất thương tâm. Nước mắt như chuỗi hạt châu đứt đoạn, từng hạt từng hạt từ hốc mắt của anh rơi xuống.

Giang Yến hoảng hốt nhớ lại, ba tháng trước mình không phải tên là Giang Yến, lúc đó cậu là người mất đi ký ức, ngu ngốc bị lợi dụng triệt để, ba tháng trước đây tên của cậu vẫn là “Hứa Nhất”.

Lần đầu cậu nhìn thấy Tần Việt là ở trước hẻm nhỏ vào nhà mình.

Cậu và Tiểu Hạ đi làm đêm về nhà, đầu hẻm bị một chiếc xe Cayenne chặn lại, có một người đang dựa vào thân xe, người kia rất cao, khắp toàn thân lộ ra một cảm giác lạnh nhạt xa cách nhưng ưu việt. Cậu và Tiểu Hạ đi ngang qua chiếc Cayenne, người đó bước ra ngăn cản đường đi của bọn họ.

Hứa Nhất mượn ánh sáng yếu ớt nhìn người trước mắt từ trên xuống dưới một lần. Cậu cho ra một kết luận, người này rất đẹp trai mà còn rất có tiền.

Cậu do dự không biết mở miệng nói cái gì, người kia lại mở miệng trước: “Cậu là Hứa Nhất đúng không?” Âm thanh như gió lạnh thổi, không có chút tình cảm.

Từ trước đến giờ Hứa Nhất đối với loại người mắt cao hơn đầu này không có cảm tình gì. Cứ việc người trước mắt dung mạo nhìn rất đẹp nhưng trong cảnh tối lửa tắt đèn bỗng nhiên có một người xuất hiện

ngăn cản đường đi của bạn, hỏi bạn có phải là Hứa Nhất không, thì bạn cảm thấy thế nào?

Cho nên cậu gạt cánh tay của người kia ra, nhìn người trước mắt nhe răng cười một cái.

“Xin lỗi, tôi không phải Hứa Nhất.” Sau đó cất bước, dự định rời đi.

Người trợ lý đi về phía trước một bước, chắn trước mặt bọn họ, người dựa vào xe cũng đoan chính đứng thẳng lên. Vóc người của Hứa Nhất khá cao, nhưng đầu của cậu chỉ cao đến cằm người kia, cậu đoán chừng người trước mắt này phải cao hơn cậu mười cm.

Cậu ngẩng đầu lườm biếng nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì?”

Người kia cũng không giận, đem một tấm danh thiếp nhét vào trong tay cậu: “Tôi tên là Tần Việt.”

“Ồ.” Cậu không thèm để ý, liếc xéo anh ta.

Hứa Nhất một bộ cà lơ phất phơ làm lông mày Tần Việt không tự chủ nhíu lại.

Nam trợ lý của Tần Việt nhìn Hứa Nhất bình tĩnh mở miệng: “Hứa Thanh Sơn, cha của cậu ở bên ngoài không ngừng đánh bạc còn nợ lãi suất cao không ít, Trương Lan Chi mẹ của cậu uống rượu thành nghiện, không có việc làm. Hết thấy chi tiêu hàng ngày đều dựa vào cậu, mà cậu.. lương cao nhất chỉ có bốn năm ngàn, điều kiện tiên quyết là cậu chỉ có một việc làm ở nhà hàng kia.” Trợ lý dừng một chút, khoe miệng nứt ra một độ cong tàn nhẫn: “Đương nhiên, coi như cậu bán thân cũng không trả nổi tiền Hứa Thanh Sơn nợ.”

Hắn dùng ngữ khí bình thường để thuật lại chuyện này, không pha bất kỳ tâm tình gì ở bên trong.

Bộ dạng cà lơ phất phơ của Hứa Nhất bỗng nhiên không thấy tăm hơi, nụ cười cũng thu lại.

“Tránh ra.” Hứa Nhất không muốn nói chuyện với bọn họ, dự định rời khỏi.

“Hứa Nhất, cậu đang thiếu tiền. Nếu thiếu tiền thì tới tìm tôi nói chuyện, trên danh thiếp có điện thoại của tôi.” Tần Việt nhìn quanh bốn phía: “Cũng không thể ở nơi này nói chuyện, nơi này không thích hợp.”

Từ khi Tiểu Hạ nhìn thấy rõ Tần Việt thì bắt đầu sững sờ, muốn xông vào đánh nhau với bọn họ: “Mấy tên cặn bã này, tới đây làm gì!”

Tần Việt không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn lướt qua Tiểu Hạ, Tiểu Hạ đang như con nhím đầy gai nhọn, trong nháy mắt trở nên uể oải.

Hứa Nhất thoáng nhìn bộ dáng tội nghiệp của Tiểu Hạ bèn kéo tay Tiểu Hạ đến gần mình, sau đó nắm lấy tay cậu ta bỏ vào trong túi của mình, an ủi tâm tình của cậu ta.

“Anh xem thường ai đó?” Hứa Nhất muốn xé bỏ danh thiếp nhưng tay của cậu còn đang nắm tay Tiểu Hạ, vì thế cậu chỉ có thể đem tấm danh thiếp kia ném xuống đất, dùng sức mà giẫm lên.

Tần Việt nhìn tay của Hứa Nhất và Tiểu Hạ đặt ở trong túi, trầm mặc một hồi.

“Tôi không xem thường cậu.” Tần Việt còn nói: “Tôi tới tìm cậu là muốn cầu cạnh cậu, tôi cho cậu tiền, cậu chỉ cần giúp tôi là tốt rồi.” Anh ta lại bổ sung một câu: “Yên tâm, chắc chắn chuyện này sẽ không vi phạm đạo nghĩa...”

Anh còn chưa nói hết đã bị Tiểu Hạ đánh gãy, Tiểu Hạ lôi kéo Hứa Nhất đi vào hẻm: “Anh, chúng ta về nhà đi, em buồn ngủ.”

Tiểu Hạ rất bướng bỉnh, liệu mạng muốn dẫn cậu đi, Hứa Nhất bị cậu ta lôi một cái lão đảo, cậu liền quay đầu lại nhìn Tần Việt, mở miệng nói: “Tôi sẽ không đi tìm anh.”

Tần Việt không có ngăn cản, trợ lý liền rút ra một tấm danh thiếp mới bước nhanh truy cản bọn họ, đem danh thiếp nhét vào tay Hứa Nhất. Tần Việt nhìn bóng lưng của cậu bình tĩnh nói: “Cậu muốn tiền thì tới tìm tôi.” Còn nói: “Nếu như cậu thật sự không tìm đến tôi, tôi cũng sẽ tìm cậu, đi đến chỗ làm việc tìm cậu.”

“Bệnh thần kinh.”

Đầu thu bầu trời dường như cao hơn mùa hè, trăng tròn cao cao treo ở bên trong những vì sao, thoát nhìn mang theo một chút tiêu điều.

“Anh, anh sẽ không đi tìm anh ta phải không?” Tiểu Hạ nói: “Anh nghe em đừng đi tìm anh ta, Tần Việt không phải người tốt.”

“Em quen với người kia?”

Tiểu Hạ đáp ứng: “... À trước đây từng gặp, anh đừng hỏi.”

Hứa Nhất đưa cậu ta đến cửa, không hề trả lời, chỉ sờ sờ đỉnh đầu của cậu ta: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Lập tức quay người không nói một lời lên lầu.

Tiểu Hạ không phải là em ruột của cậu, là hàng xóm ở dưới lầu, nhỏ hơn cậu 5 tuổi, rất thích kề cận cậu gọi cậu là anh trai, giống một đứa trẻ con. Nhưng bây giờ cậu lại bị một đứa trẻ lo lắng, thật sự rất buồn cười.

Đèn hành lang đã sớm hồng, Hứa Nhất cứ như vậy đứng ở trong bóng tối, hút một điếu thuốc để tìm lấy dũng khí, rồi từ đâu đó móc ra chìa khóa mở cửa.

Nhà cậu chỉ có hai cái phòng, vừa vào cửa đã thấy rõ ràng tất cả. Phòng khách khắp nơi đều là những chai rượu ngã trái ngã phải, mùi rượu nồng nặc xông lên có thể làm chết người. Trương Lan Chi ôm một chai rượu chưa uống hết nằm trên ghế sa lông, còn ngáy rất nhẹ nhàng.

Hứa Nhất ở huyền quan cởi giày, đi vào cuối phòng khách đem cửa sổ mở rộng, sau đó nhặt mấy chai rượu ném vào trong thùng rác.

Từ trong tủ buồng tắm cậu lấy ra một cái khăn lông mới, đặt ở dưới vòi nước, vắt khô, đi về phòng khách. Cậu lấy đi chai rượu mà Trương Lan Chi ôm, sau đó dùng khăn tỉ mỉ lau tay lau mặt cho bà.

Cậu rất bình tĩnh mà làm tốt tất cả những việc này, không có tức giận không có oán giận, bởi vì cậu đã sớm quen.

Trương Lan Chi say khướt mở mắt ra, nhìn trước mặt là Hứa Nhất rất ngoan ngoãn, trong mắt bỗng nhiên sinh ra hận ý.

Một cái tát đánh vào mặt Hứa Nhất, bà cuồng loạn hét to: “Mày là đứa con hoang từ nơi nào tới, mày đem Hứa Nhất trả lại cho tao! Đem con trai tao trả lại cho tao!”

Hứa Nhất dùng đầu gối ở trong cổ họng đội lên chỗ bị lòng bàn tay đánh đến nóng lên, tay cũng không ngừng lại, như trước lau cho bà: “Mẹ, chúng ta kiêng rượu có được không? Chúng ta không uống, một khi uống nhiều, con ruột mẹ cũng không nhận ra.” Cậu cười khổ: “Nào có mẹ ruột luôn đánh con trai mình như vậy, cho nên đừng uống rượu.”

Cậu để khăn ở trên bàn trà, khom lưng ôm lấy Trương Lan Chi, cậu dùng chân mở cửa phòng ngủ, sau đó đem bà đặt lên giường. Người phụ nữ kia trong miệng còn lẩm bẩm: “Mày không phải Hứa Nhất, không phải con trai của tao, mày cút đi cho tao.”

Hứa Nhất từ đâu đó móc ra mấy trăm đồng tiền, ở trước mặt Trương Lan Chi quơ quơ hỏi: “Con là ai? Con có phải là Hứa Nhất không?”

Người phụ nữ kia thấy được tiền, rốt cục mở mắt ra cười: “Con là Hứa Nhất, là con trai của mẹ.”

“Ngoan.” Hứa Nhất sờ sờ mặt của mẹ mình: “Ngày mai không cho mua rượu nữa, uống nhiều con của mình cũng không nhận ra.”

Hứa Nhất biết đem tiền cho Trương Lan Chi bà sẽ dùng tiền đi mua rượu. Nhưng nếu không cho bà tiền, Trương Lan Chi sẽ tìm cậu khắp nơi, uy hiếp cậu, không đưa tiền thì sẽ đòi nhảy lầu. Trước đây cậu không tin, khi đó Trương Lan Chi đến nhà hàng đòi tiền, rồi ngay trước mặt cậu từ lầu ba nhảy xuống.

Thật sự cậu không dám không cho.

Duy nhất làm cho cậu vui vẻ là khi đem tiền cho Trương Lan Chi, người phụ nữ say khướt kia sẽ gọi cậu là con trai.

Hứa Nhất trở lại giường của mình nằm xuống, xuất thần mà nhìn trần nhà. Không biết làm sao bỗng nhiên nhớ lại người đàn ông cao to gặp ở đầu hẻm, rõ ràng đều là người cùng trang lứa sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ. Lúc cậu còn vì cuộc sống giãy dụa, Tần Việt đã sống rất thoải mái, anh ta nói rất đúng, Hứa Nhất rất thiếu tiền.

Vừa nghĩ tới việc này cậu lại cảm thấy đau đầu, tiện tay từ trên tủ đầu giường lấy một quyển sách nhạc dạy dương cầm. Trong sách này có những giai điệu cậu đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng cậu vẫn xem rất say sưa, một cái tay còn gõ nhịp ở trên đùi, thật giống như đang phiêu đảng trong không gian âm nhạc thật sự.

Nửa giờ sau Hứa Nhất cầm điện thoại di động, đem weibo đăng ngày hôm qua bôi bỏ, một lần nữa biên tập một bài khác: “Lại bắt đầu lại từ đầu.” Click đăng bài.

Sau đó cậu tắt đèn giường, bóng tối triệt để bao phủ.

2. Chương 2

Cái người cậu gặp trong hẻm nhỏ quả nhiên tới tìm cậu.

Hứa Nhất bị người ném vào khu lô ghế riêng giành cho hội viên thì thấy Tần Việt đang nhìn cậu chăm chăm. Cậu xoa xoa hai tay, rồi cứ như vậy tự nhiên ngồi xuống thảm trải sàn.

“Anh tìm người cũng nhanh lắm đấy?”

“Nếu cậu nói chuyện với tôi đằng hoàng như nói với em trai cậu, thì tôi có thể làm cho bọn họ tốt với cậu một chút.”

Hứa Nhất cười xùy một tiếng: “Anh là người thật kỳ quái, anh nói muốn tìm tôi nhờ giúp đỡ nhưng anh không nói cụ thể là cái gì. Đầu tiên là ở hẻm nhỏ chặn tôi, bây giờ tìm người coi tôi như bao tải ném vào lô ghế riêng, anh bảo tôi khách khí với anh, Tần Việt... anh có bị bệnh không?”

Tần Việt cũng không giận: “Buổi tối ngày hôm ấy chưa nói là vì hoàn cảnh không thích hợp.”

“Cho nên ngày hôm nay anh để cho người khác đem tôi vứt ở trên sàn nhà, anh mời tôi như thế sao?”

“Tôi không tìm đến cậu, Hứa Nhất, cậu sẽ không đi tìm tôi có đúng hay không?” Tần Việt nhìn vào mắt Hứa Nhất.

“Đúng, tôi sẽ không đi tìm anh.” Đến nửa ngày cậu mới ảo não cào cào tóc tai: “Tần Việt, người có tiền đều thích thừa nước đục thả câu như vậy sao? Đến cùng anh tìm tôi có chuyện gì, anh cứ nói thẳng ra đi, đừng phiền phiền nhiều nhiều hỏi tôi có muốn biết hay không nữa.”

Tần Việt nhìn những người khác trong phòng khoát tay một cái, những người kia gật gật đầu đẩy cửa ra đi ra ngoài.

“Hứa Nhất, tôi xin cậu cứu giúp em trai tôi.” Tần Việt rõ ràng là người đang cầu xin, còn một bộ cao cao tại thượng: “Chỉ cần cậu đồng ý cứu em ấy, vô luận cậu muốn cái gì, tôi đều sẽ cho cậu.”

“Không phải chứ, em trai anh sinh bệnh mắc mớ gì đến tôi, anh tới cầu tôi còn không bằng đi cầu bác sĩ.” Hứa Nhất đứng lên, vỗ vỗ ống quần, mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài.

“Em trai tôi bị bệnh ung thư máu”

Hứa Nhất bỗng nhiên dừng chân, đóng cửa lại.

“Bác sĩ nói cậu là người thích hợp hiến tủy.”

Hứa Nhất đóng cửa lại, đi về phía ghế salon, ngồi xuống bên cạnh Tần Việt.

Hứa Nhất cảm thấy Tần Việt nhất định rất thương em trai của mình, bằng không với một người thể diện như anh ta, sẽ không vừa nhắc tới bệnh tình của em trai thì vành mắt đều đỏ.

Cậu vỗ vỗ vai Tần Việt, thở dài: “Vây... Thôi... Xin anh nén bi thương.”

Tần Việt thân thể cứng đờ một chút: “Cậu đừng đựng tôi.”

“Anh là vàng à, không cho đựng, hay là hàng giả, chạm vào thì phai màu?”

Tần Việt cảm thấy Hứa Nhất thật thiếu giáo dục, ngôn hành cử chỉ đều đang khảo nghiệm sự giáo dục của mình, anh nhấn nhay tức giận trong lòng: “Bao nhiêu tiền, Hứa Nhất, đến cùng cho cậu bao nhiêu tiền, cậu mới đồng ý cứu A Yến?”

Hứa Nhất sớm phát hiện Tần Việt đối với mình thiếu kiên nhẫn, trào phúng nhưng không thể không cầu xin, bị vướng chuyện muốn cứu em trai nên mới nhịn sự thô tục của mình. Anh ta thật sự rất quan tâm đến em trai, thật là làm cho người ta cảm động, cảm động đến nỗi cậu cũng muốn khóc, vì vậy Hứa Nhất hạ quyết tâm.

Cậu quyết định: “Anh cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không muốn.”

Cậu không chịu nổi khi thấy Tần Việt tốt, dựa vào cái gì cậu đang ở trong vũng bùn giầy dụa, mỗi ngày trôi qua đều quá nặng nề, ngột ngạt, ngơ ngác không có ngày mai. Dựa vào cái gì Tần Việt lại là một người nhất đẳng, dựa vào cái gì mà em trai Tần Việt có người anh quan tâm hấn đến như vậy, vì hấn làm những việc mình không muốn làm, dựa vào cái gì cậu muốn có một cuộc sống mới cũng không được! Dựa vào cái gì?

“Tôi sẽ không cứu em trai anh.” Hứa Nhất cười vui vẻ: “Ngược lại, tôi là loại người không có lòng thông cảm.”

Cậu cười hì hì chỉ vào mình rồi nhìn Tần Việt nói: “Tôi đi, nhìn thấy người khác khổ sở, tôi thật vui vẻ. Cuộc sống không phải lúc nào cũng muốn là làm được, không có người cứu tôi thì tại sao tôi phải đi cứu người khác.”

Lần này cậu đẩy cửa đi ra khỏi khu lô ghế riêng.

Trước khi rời đi cậu nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tần Việt: “Hứa Nhất, bây giờ với bộ dáng này cậu nhất định sẽ gieo gió gặt bão, chính cậu không tiến bộ, nguyện ý sống như vũng bùn nhão.”

Hứa Nhất đóng sầm cửa lại, đi tới chỗ ngoặt bỗng nhiên một cước đá ngã lẫn thùng rác. Vỡ, giấy, bụi bay khắp nền nhà bằng đá hoa cương, đâu đâu cũng có.

“Cút mẹ mày đi, không tiến bộ! Con mẹ nó, tôi không muốn tiến lên à! Tôi có thể rời nhà sao? Tôi bỏ đi thì Trương Lan Chi làm sao bây giờ, chờ bị Hứa Thanh Sơn bạo hành đến chết sao? Hoặc chờ ông ta ngẫu nhiên về nhà thăm nhìn thấy Trương Lan Chi uống rượu đến chết, cả nhà đầy mùi thi thể à!” Hứa Nhất cảm thấy không chịu nổi, sự xuất hiện của Tần Việt mỗi giờ mỗi khắc đều đang nhắc nhở cậu, phải giải thoát cuộc sống bây giờ.

Nhưng cậu là một con người, không phải thú hoang, gánh nặng này cậu không thể vứt bỏ.

Giang Bách Xuyên đi về phía lô ghế riêng đưa rượu, đi ngang qua chỗ ngoặt, nhìn thấy đầy đất bừa bãi, vỗ vai Hứa Nhất: “Hứa Nhất, cậu làm sao vậy?”

Hứa Nhất không để ý tới hấn, từ trong tay Giang Bách Xuyên lấy đi một chai rượu: “Là anh em, cũng đừng quản.”

Giang Bách Xuyên nhìn thấy đôi mắt Hứa Nhất đỏ ửng, muốn nói lại thôi: “Vây, vây cậu uống ít một chút.” Anh ta chỉ chỉ chai rượu: “Rượu này độ cồn không thấp.”

Hứa Nhất gật gật đầu, mang rượu đi.

Say rồi cũng tốt, say rồi thì sẽ quên mất mình và cái gia đình thô tục kia hoàn toàn không hợp, say rồi thì có thể quên kỳ thực mình thi đậu đại học âm nhạc, say rồi thì có thể quên mình từng thống khổ khi phải tạm nghỉ học, say rồi có thể nhớ kỹ mình là một phế vật.

Cho nên, an tâm ở tầng cuối cùng xã hội làm một tên cặn bã là tốt rồi, cậu chính là đồ cặn bã.

3. Chương 3

Trời tối, ánh đèn càng trở nên rực rỡ, Hứa Nhất vì tránh mặt Tần Việt nên mới trốn ra quán uống rượu. Sắp vào thu, trời đầy mưa phùn, làm cho đường phố toàn bộ bao phủ bởi một tầng hơi nước mơ hồ. Cậu phải đi đón Tiểu Hạ về nhà, bằng không đầu hẻm quá tối, để Tiểu Hạ đi một mình, cậu không yên lòng.

Ý thức của cậu coi như cũng tỉnh táo, đi vài bước đến sau bức tường của nhà hàng, lấy tay chà xát hai má, dựa lưng vào đầu đó lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tiểu Hạ: “Anh ở bên phải sau bờ tường chờ em, nhanh lên đi ra về nhà.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: “Thay quần áo đừng để người khác làm phiền.”

Nơi này nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, đầu tường lại là nơi đầu gió, chỗ tốt duy nhất là phía trên có thể che mưa. Hứa Nhất bị gió thổi rùng mình một cái, cậu uống rượu không ít, thực sự lười động, bó lấy quần áo, tiếp tục dựa vào tường mơ màng, hơi hí mắt nhìn ra màn mưa mỏng lung, bên tai tất cả đều là tiếng mưa rơi.

“Anh ơi.”

Cậu nghe thấy có người gọi mình.

“Anh ơi, về nhà.”

“Ồ.” Cậu dựa vào tường hơi lâu, lúc đứng lên lão đảo một chút, Tiểu Hạ nhanh chóng đỡ lấy.

Tiểu Hạ đứng gần Hứa Nhất bị mùi rượu trên người cậu xộc tới phải lui về phía sau một chút. Mặc dù góc độ không lớn, nhưng Hứa Nhất vẫn cảm giác được.

“Sau này anh không uống nữa.” Cậu vuốt tóc Tiểu Hạ, từ trong túi tiền lấy ra một hộp kẹo bạc hà đổ ra hai viên, nhét vào trong miệng của mình.

“Há mồm.” Cậu đổ ra hai viên kẹo khác, ném vào cái miệng nhỏ của Tiểu Hạ.

Ngoài ý muốn, ngày đó Tiểu Hạ không có hỏi gì cả, chỉ một đường trầm mặc cùng cậu đi về nhà.

Trên thế giới nào có chuyện gió thổi không lọt tường, mấy người phục vụ không có chuyện làm thích nhất là tụ tập nhiều chuyện với nhau. Tần Việt tới tìm cậu phỏng chừng truyền khắp toàn bộ nhà hàng. Hứa Nhất không giống những người khác, biết ai có tiền có thế thì dùng cái này làm lí do khắp nơi tán gẫu hay là tuyên dương.

Tương phản cậu đối với chuyện này căn bản cũng không cảm thấy hứng thú. Giang Bách Xuyên trước đây còn nói: “Hứa Nhất, cậu so với mấy tên tiểu phú nhị đại còn giống phú nhị đại hơn.” Cậu cũng chỉ cười cười, chưa bao giờ để bụng.

Ngày ấy Tần Việt ở đầu hẻm chặn cậu, cậu vẫn chưa biết Tần Việt là ai, ngày thứ hai rời giường thân phận Tần Việt bỗng nhiên xuất hiện ở trong đầu cậu, như từng cái đã được đánh dấu chốt lóe lên. Trong vòng tròn quyền quý ở thủ đô này, Tần gia đứng số một số hai, đặc biệt là Tần Việt, là thiên tử con cưng cũng không quá đáng.

“Đã mấy ngày rồi mà đèn hành lang cũng không có người đến sửa, nếu có người té ngã phải làm sao bây giờ?”

Hứa Nhất cười nhẹ: “Em kéo áo anh lôi lại là được rồi.”

“Anh không uống say để mùi rượu làm cho em té là tốt rồi.” Đến cửa, Tiểu Hạ lấy chìa khóa mở cửa: “Ngày hôm nay tâm tình của anh không tốt.”

Hứa Nhất sững sốt một chút, gật gật đầu.

Tiểu Hạ đi về phía trước hai bước, ôm eo Hứa Nhất, từ trong túi Hứa Nhất trong lấy ra một chai thuốc.

“Đừng quên thuốc uống.”

“Anh về nhà sẽ uống, không vội.”

Tiểu Hạ không cho: “Anh ở nơi này uống, em đi lấy nước cho anh. Uống sớm một chút buổi tối sẽ không bị đau đầu.”

Hứa Nhất lấy viên thuốc mà Tiểu Hạ cầm trên tay nhét vào trong miệng.

“Lúc này được chưa.”

Tiểu Hạ gật gật đầu, lúc này Hứa Nhất mới bước chân lên lầu. Thuốc viên sắp hết nên khi đi lên lầu làm cho những viên thuốc va chạm vào bình nhựa, phát ra một chút tiếng vang.

“Ai, lại phải đi đến chỗ Lâm bác sĩ lấy thuốc rồi.”

Hứa Nhất đã uống thuốc này được mấy năm, cậu nhớ vào năm năm trước khi cậu bị phát sốt đến hồ đồ Lâm Nhuệ cho cậu uống thuốc này, cậu lúc nhớ lúc quên, Tiểu Hạ lại thường xuyên nhắc nhở cậu.

Ngược lại bác sĩ cũng sẽ không lừa cậu, nên Hứa Nhất uống cho tới bây giờ.

4. Chương 4

“Một ly cà phê lại thêm hai cái bánh đậu đỏ.” Hứa Nhất ngáp một cái, liền quay đầu hỏi: “Bác sĩ Lâm muốn cái gì?”

“Giống như cậu là tốt rồi.” Lâm Nhuệ cúi đầu đưa tay ra giúp Hứa Nhất dè một chòm tóc nhếch lên.

“Vậy thì hai ly cà phê, bốn cái bánh đậu đỏ.”

Hứa Nhất quét mắt nhìn đồng hồ đeo tay: “Thời gian này không phải anh nên ở nhà ngủ sao? Làm gì dậy sớm như thế đến bệnh viện đi làm? Tính điểm chuyên cần à?”

Lâm Nhuệ liếc mắt nhìn Hứa Nhất: “Ai, đừng nói nữa, đêm hôm qua đến khám cấp cứu, tôi đây còn chưa có tan ca đây.”

“Tiên sinh cà phê của ngài còn có bánh nữa.”

“Cảm ơn.”

Hứa Nhất đem cà phê và bánh đưa cho Lâm Nhuệ: “Tôi tới tìm anh lấy thuốc, thuốc kia cũng sắp hết rồi.”

Lâm Nhuệ dừng bước, phía sau lưng không tự chủ cứng lại một chút. Hứa Nhất đi phía sau y, nhất thời không quan sát đụng vào lưng Lâm Nhuệ.

“Bác sĩ Lâm, mộng du à? Đừng cản người vào cửa McDonald” Cậu kéo áo bluse của Lâm Nhuệ lôi y ra khỏi cửa McDonald đi về phía bệnh viện.

Lâm Nhuệ đi rất chậm, rập khuôn từng bước đi theo sau Hứa Nhất, tay y bỏ vào trong túi áo blues. Đáng

người y như ngọc, đôi mắt đen yên tĩnh cứ như vậy nhìn cậu, ánh mắt của y rất kỳ quái, nhìn kỹ trong mắt còn có chút ưu thương.

“Hứa Nhất, thuốc kia... Nếu có thể kiêng được thì kiêng, đã uống nhiều năm...”

Hứa Nhất đá một cục đá bên chân bay qua đường.

Hứa Nhất quay đầu lại, nhìn mặt trời bắt đầu lên cao quét qua tối tăm giữa chân mây, cười xán lạn.

“Không được. Có lúc quên uống thuốc tôi sẽ gặp ác mộng rất đáng sợ.” Cậu chỉ chỉ đầu mình: “Nếu ngưng thuốc, sẽ rất đau đầu, đau như muốn nổ tung.”

“Nhưng nói đi nói lại thuốc này có tác dụng phụ sao?” Về mặt của cậu thoát nhìn có một chút lo lắng.

“Không, không có.” Lâm Nhuệ tự dừng nói chuyện có chút nói lắp: “Nhưng, nếu có thể uống ít, vẫn nên uống ít một chút.”

Trong tay Lâm Nhuệ không có loại thuốc kia, nên y để Hứa Nhất ở văn phòng chờ, y đi xuống lầu lĩnh thuốc.

Hứa Nhất buồn bực ngán ngẩm ngồi trong phòng làm việc của Lâm Nhuệ, giúp bác sĩ Lâm tưới hoa, rồi sắp xếp lại ghi chép danh sách bệnh nhân ở trên bàn.

Sau khi sắp xếp xong danh sách để trên bàn làm việc, trong đó có một ca bệnh làm cho Hứa Nhất chú ý.

Hứa Nhất lấy tờ giấy kia ra xem.

Giang Yến, ung thư máu, kiến nghị làm cấy ghép tế bào dị thể.

Trước mắt của cậu bỗng nhiên hiện lên gương mặt lạnh lùng của Tần Việt, cùng với câu nói: “A Yến bị ung thư máu, Hứa Nhất cậu mau cứu em ấy.” Trên gương mặt kiêu ngạo hiện lên vành mắt đỏ ửng.

Tâm tư hơi động, cậu nhìn lướt qua sổ phòng bệnh của Giang Yến.

“Bác sĩ Lâm, tôi có chút ngột ngạt đi ra ngoài dạo một chút, muộn chút sẽ đến văn phòng tìm anh.” Tắt điện thoại di động, Hứa Nhất đóng cửa lại.

Cậu thật sự không biết Tần Việt ở trong phòng bệnh của em trai mình.

Phòng bệnh có cửa sổ rất lớn, rèm cửa sổ màu trắng bị gió nhẹ nhàng thổi qua, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng chim bồ câu kêu ở bên ngoài. Tần Việt đứng ở cửa nói điện thoại xong rồi mới vào phòng bệnh, lại quên đóng cửa lại.

Giang Yến nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe được động tĩnh, chậm rãi nghiêng đầu. Thời gian tựa hồ dừng lại hai, ba giây, trong không gian yên tĩnh chỉ còn nghe âm thanh của dụng cụ chữa bệnh.

Giang Yến nhìn Tần Việt cố cười một cái, nhưng khi thấy Hứa Nhất đứng ở trước cửa phòng bệnh thì bỗng nhiên không cười được, thậm chí thân thể không tự chủ co rúm một chút.

Đó là lần đầu tiên Hứa Nhất nhìn thấy Giang Yến, tái nhợt, vô lực, gầy yếu bất kham mà mặt mày như trước thanh lệ tuần tú.

Hứa Nhất không biết Giang Yến nhìn thấy mình đứng ở ngoài phòng bệnh.

Cậu né tránh đi qua một bên cửa, cả người biến mất ở trong bóng tối.

Cậu nhìn thấy Giang Yến nâng cánh tay nhỏ gầy tái nhợt hướng về Tần Việt. Tần Việt liền đi tới, ngồi ở bên giường Giang Yến. Lòng bàn tay của Tần Việt ấm áp ôn nhu bao lấy bàn tay Giang Yến.

“A Yến, còn đau không?” Tần Việt nhìn cánh tay Giang Yến đầy lỗ kim, trên mặt không che giấu được đau lòng, chắt tay Giang Yến quá lạnh nên Tần Việt thổi vài hơi vào lòng bàn tay Giang Yến, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên gò má của mình.

Tần Việt nhất định là rất yêu thương em trai của mình, bởi vì anh ta ở trước mặt cậu trai này thu hồi đáng vẻ lễ phép và xa cách, thoát nhìn như là một người bình thường.

Hứa Nhất nghe Tần Việt gọi: “A Yến”, tự dưng trong lòng dâng lên một chút khổ sở.

Là bởi vì đồ kị sao? Đồ kị người tên Giang Yến có một người anh thương yêu mình như vậy.

Chính là đồ kị, cậu đồ kị muốn chết, cho nên Hứa Nhất dự định lặng lẽ rời đi.

Cậu quay người, lại không cẩn thận đụng ngã thùng rác tạo ra âm thanh rất lớn, Hứa Nhất có chút hoảng sợ.

Quay đầu lại vội vã liếc mắt nhìn một cái, quả nhiên trong phòng Giang Yến và Tần Việt đang quay đầu nhìn cậu. Hứa Nhất muốn chửi má nó, cậu ảo não đem thùng rác dựng lên, lại quay đầu nhìn về phía Tần Việt và Giang Yến, nhanh chóng thay đổi một khuôn mặt nịnh nọt tươi cười.

“À.... Tôi chỉ đi ngang qua.”

Tần Việt nhíu mày: “Không phải cậu đã ở bên ngoài đứng một hồi lâu sao? Đi ngang qua?”

Hứa Nhất bị vạch trần cũng không thềm để ý, ngược lại bình tĩnh đi vào phòng bệnh. Lôi cái ghế để bên cạnh giường Giang Yến ra, đặt mông ngồi xuống.

“Tôi đến khảo sát.” Cậu cà lơ phát phơ nhìn về phía Giang Yến nhắc nhở: “Tôi muốn tới xem người cùng nhóm máu với mình như thế nào, rốt cuộc có đáng giá để tôi cứu hay không.”

“Tần Việt, trước tiên dìu em nằm xuống.”

Hứa Nhất lúc thường hầu hạ Trương Lan Chi quen rồi, theo bản năng liền giúp Giang Yến đem gối thả ở phía sau hần cho hần dựa vào.

Trong nháy mắt Hứa Nhất muốn chặt hết bàn tay của mình, bởi vì cậu không chỉ lấy gối cho hần dựa, còn tiện tay kéo chặn đắp cho Giang Yến.

Cậu không cẩn thận đụng phải bàn tay lạnh lẽo của Giang Yến.

Giang Yến rất nhanh liền rút tay lại.

Hứa Nhất ngượng ngùng: “Xin lỗi, có phải tôi đụng tới miệng vết thương của cậu?”

“Không, cảm ơn cậu đã đến thăm.” Rõ ràng Giang Yến nói cảm ơn, Hứa Nhất lại cảm giác trong lời nói của hần không có bất kỳ nhiệt độ nào.

Hứa Nhất không biết nên nói cái gì, cúi đầu nhìn ống quần Tần Việt. Chân Tần Việt dài hơn cậu rất nhiều, quần tây màu khaki xám lộ ra mắt cá chân. Hứa Nhất không biết nên nói cái gì, liên tục nhìn chăm chăm vào li quần được ủi thẳng tắp của Tần Việt.

Trong phòng bệnh rơi vào cục diện lúng túng. Dù sao ba người đều không quen thuộc, Hứa Nhất lại là người không mời mà tới.

Tần Việt trêu ghẹo cậu: “Hứa Nhất, không phải cậu nói tới khảo sát sao? Cảm thấy thế nào?”

“A?” Hứa Nhất hiểu rõ Tần Việt ở trên người mình tìm thú vui đây, vì vậy tức giận nhìn về phía Tần Việt nhe răng: “Bây giờ là anh cầu tôi, thái độ của anh như vậy là sao?”

Tần Việt thu hồi tươi cười trên mặt: “Hứa Nhất, lần này chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được không?”

Hứa Nhất cảm thấy nếu có thể rời khỏi cái phòng bệnh này thì như thế nào cũng được, nhất thời như được đại xá, gật đầu như già tở: “Có thể, có thể, có thể.” Rất có thể.

Tần Việt nhìn Giang Yến gật gật đầu, cầm lấy tay Hứa Nhất dẫn cậu ra phòng bệnh.

“Tần Việt.”

“Làm sao vậy? A Yến.”

Giang Yến chỉ chỉ tay Tần Việt đang nắm tay Hứa Nhất.

Tần Việt nhanh chóng buông ra, lại lần nữa đi vào phòng bệnh, hôn nhẹ lên trán Giang Yến.

“Chút nữa anh sẽ trở lại, A Yến, em nghe lời.”

Có một chút như vậy mà đáy lòng của cậu lại nổi lên đau nhức vô cùng.

Người có thể được Tần Việt để vào trong mắt nhất định rất hạnh phúc, bất kể là em trai hoặc là bạn trai.

“Đi.”

Tần Việt và Hứa Nhất hai người, một trước một sau ra khỏi phòng bệnh, đi vào thang máy.

5. Chương 5

“Ai ai ai, chờ đi.” Hứa Nhất lấy tay kéo góc áo Tần Việt: “Đừng đi về phía trước, ở nơi này nói là được.”

“Tại đây?” Tần Việt nghi hoặc, anh và Hứa Nhất mới ra khỏi bệnh viện, bây giờ đang đứng ở sau bức tường chỗ ngoặt bên hông bệnh viện.

“Chuyện này làm sao không thể nói ở đây.” Hứa Nhất dựa vào tường: “Hai chúng ta không quen biết, đi với anh ra ngoài, vạn nhất anh bỏ thuốc cho tôi uống, tôi lập tức ngất đi, sau đó người của anh trực tiếp đem tôi đi, hút máu tẩy tủy làm liền một mạch, tôi khóc đều không chỗ để khóc.”

“Bỏ thuốc?” Tần Việt bị Hứa Nhất ngụy biện làm tức cười, anh đi lên trước một bước: “Hứa Nhất, cậu có

nào hay không?”

Hứa Nhất liếc mắt nhìn anh: “Tần Việt, tôi đã nói với anh, anh đừng chọc tôi tức giận, hiện giờ đối với anh mà nói tôi phải là bảo bối, nếu tôi tức giận thì em trai anh cũng đừng nghĩ sống.”

Tần Việt lui về phía sau một bước, ánh mắt trở nên nham hiểm, lời nói cũng trở nên thiếu kiên nhẫn: “Cậu đến cùng muốn thế nào mới bằng lòng giúp đỡ.”

Tần Việt rất đẹp trai, ngũ quan thâm thúy, vai rộng chân dài, anh nghịch quang nhìn về phía Hứa Nhất. Trong nháy mắt Hứa Nhất cảm thấy mình bị ma quỷ ám ảnh, bởi vì cậu nghe trái tim của mình ầm ầm đập loạn.

Cậu cảm thấy Tần Việt thật sự quá đẹp trai, ngay cả ánh mắt miệt thị xem thường của anh cũng làm cho cậu động lòng.

“Tôi muốn anh.” Khi Hứa Nhất nói ra câu nói này cũng làm cho cậu giật nảy mình.

“Cậu nói cái gì?” Tần Việt hoài nghi mình nghe lầm.

Thế nhưng lời đã nói ra không có đường thu lại, vì vậy Hứa Nhất chỉ có thể ghen cổ nói thêm một lần.

“Tần Việt, tôi nói.... tôi muốn anh.”

Tần Việt cúi người nắm lấy cằm Hứa Nhất, hơi thở di động quá gò má của cậu: “Tôi cho cậu ra điều kiện là muốn cậu nghĩ rõ mình nên làm cái gì, không phải cho cậu làm mấy động tác nhỏ này. Hứa Nhất, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu nghĩ rõ ràng, đến cùng muốn cái gì trở lại nói điều kiện với tôi.”

Không ai thích bị người uy hiếp, Hứa Nhất cũng vậy, vừa nãy cậu chỉ giật mình, thuận miệng nói, nhưng bây giờ thấy thái độ này của Tần Việt cậu nhất định phải làm cho Tần Việt không thể từ chối.

Cho nên cậu thay đổi tư thế, dựa vào tường: “Tần Việt, anh uy hiếp ai đó? Đây chính là điều kiện, anh đồng ý tôi sẽ giúp em trai của anh làm phẫu thuật cấy ghép, anh không đồng ý thì em trai anh chỉ có thể đi chết đi.”

“Con mẹ nó, cậu có thể nói chuyện cẩn thận được hay không?” Thái dương Tần Việt nổi gân xanh, âm thanh từ trong hàm răng phun ra: “Nói chuyện gì cũng được, nhưng chuyện sống chết của A Yến không phải chuyện cậu nên nói.”

“Thật xin lỗi.” Tần Việt càng giữ gìn Giang Yến, Hứa Nhất càng là đồ kị, nói cũng không biết lựa lời.

“Sự sống chết của hân, bây giờ tôi có thể quản.”

Tần Việt thuộc loại con ngoan điển hình, từ nhỏ quy củ học rất nhiều, tác phong nghiêm cẩn, không nói thô tục, lễ nghi khéo léo, rất ít khi nổi giận, chỉ có Hứa Nhất là có thể làm anh bốc lên toàn bộ lửa giận.

Tần Việt cưỡng bách mình bình tĩnh lại, khi bình tĩnh lại mới phát hiện tay của mình còn để trên mặt Hứa Nhất, anh nhanh chóng buông lỏng tay, nhìn vào đôi mắt Hứa Nhất.

Hứa Nhất đỏ mặt.

Tần Việt mỉm cười giấu cợt: “Cậu muốn tôi? Hứa Nhất, cậu làm sao muốn tôi?”

Hứa Nhất bỗng nhiên cầm lấy tay Tần Việt, giống như là trong phòng bệnh Tần Việt cầm lấy tay Giang Yến, dùng sức đem Tần Việt đè ở trên tường.

“Anh trào phúng ai đó, Tần Việt?”

“Tôi chỉ nói một lần, dứt ngay.” Tần Việt lạnh lùng nói.

Hứa Nhất không cao bằng Tần Việt, cậu chỉ có thể nhón chân đủ đến miệng Tần Việt, vì thế cậu kéo caravat của Tần Việt làm cho anh cúi đầu xuống.

“Hứa Nhất, cậu dám...” Đây là Tần Việt trước khi bị hôn phun ra câu nói sau cùng.

Nhưng rất nhanh Tần Việt phát hiện, Hứa Nhất không biết hôn môi, cả người cứng ngắc, căn bản cũng không biết điểm cốt yếu. Dù cho Hứa Nhất làm sao chủ động, Tần Việt vẫn cảm nhận được trúc trắc và luống cuống. Rõ ràng người bị hôn là anh, mà cái người chủ động lại rất là căng thẳng.

Đây là chuyện gì?

Hứa Nhất buông Tần Việt ra, bây giờ điều cậu muốn làm nhất là chạy trốn, cậu cảm thấy vừa nãy quá mất mặt.

Tần Việt dựa vào tường, chờ cậu nói chuyện.

“Tôi hôn anh có tốt không?”

Tần Việt nhú nhú mày, trầm mặc.

Hứa Nhất xoay người không dám nhìn Tần Việt, hướng về phía Tần Việt giơ tay lên: “Ngày hôm nay trước hết cứ như vậy đi, nụ hôn này là tiền đặt cọc.” Hứa Nhất chợt nhớ tới ánh mắt trào phúng của Tần Việt, vì thế cậu quay đầu cười giảo hoạt: “Về phần, có cứu em trai anh hay không, anh cho tôi suy nghĩ thêm.”

Tần Việt nhìn chòng chọc vào bóng lưng Hứa Nhất, ánh mắt nham hiểm đáng sợ.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám uy hiếp anh như vậy.

Lần trước có người dám nói chuyện với anh như thế, cũng sớm đã trở nên cô độc không còn gì cả, ngay cả mình là ai cũng không biết.

Hứa Nhất chẳng lẽ cậu không còn nhớ sao?

6. Chương 6

“Tiểu Hạ, em lên lầu trước, anh đứng ở đây nhìn em.” Hứa Nhất chỉ đưa Tiểu Hạ đến đầu hẻm.

“Sao anh không đi lên.”

Hứa Nhất đốt một điếu thuốc, thả lỏng dựa vào tường: “Không có chuyện gì, anh muốn ở bên ngoài hóng mát một chút, em đi mau đi.”

Tiểu Hạ nửa tin nửa ngờ, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn.

“Sao mà cứ chậm chạp lề mề vậy? Nhanh lên, về nhà đi.” Tự nhiên Hứa Nhất trở nên rất nóng nảy.

Tiểu Hạ bị cậu làm cho sợ đến co rúm, quay đầu lại rống cậu: “Anh làm gì hung ác với em như vậy?”

Cậu cũng cảm thấy thái độ của mình không tốt, sau khi mở miệng lại hòa hoãn không ít: “Đi thôi, nhanh lên về nhà, không phải anh ở đây nhìn em sao, đừng sợ.”

Khi bóng lưng Tiểu Hạ hoàn toàn biến mất, Hứa Nhất dụi tắt thuốc lá, ngẩng dài cổ xuất thần nhìn trăng sáng trên trời: “Nếu mình biết bay thì tốt rồi, mình sẽ bay, sẽ bay, bay từ nơi con hẻm chật chội này bay ra ngoài, bay đến mặt trăng, rốt cuộc không còn bất kỳ cái gì có thể ngăn chân mình, mình sẽ trở thành một ngôi sao hay là mặt trăng.”

Hôm nay ngày rằm nên mặt trăng thật là tròn, ngày Hứa Nhất lãnh lương là ngày bầu trời đêm sáng nhất, cũng là ngày tối tăm nhất của Hứa Nhất.

Trong ngõ hẻm truyền đến tiếng bước chân “Xoát xoát xoát”, Hứa Nhất cúi thấp đầu nghĩ, lần này là mấy người đây, một người, hai người hay là năm người. Hứa Thanh Sơn thiếu nợ người ta bao nhiêu tiền vậy? Có phải lại bị người ta đánh như con không đẻ, khóc chít chít mang theo người đòi nợ về nhà tìm cậu.

“Ai, không nên đi về phía trước.” Hứa Nhất gọi mấy người kia lại: “Các ngài cũng đừng đi đến nhà tôi phá, rất nhiều người bắt nạt một mình mẹ tôi là một phụ nữ không tốt đâu.”

Cậu sợ Hứa Thanh Sơn đem người về nhà quây, mới chờ ở đây.

Tổng cộng có năm người đến đây, tính cả người bị đánh cho sưng mặt sưng mũi là Hứa Thanh Sơn.

“Ngày hôm nay con trai ông lĩnh lương đúng hay không?”

Hứa Thanh Sơn liên tục lẩn lộn bên cạnh Hứa Nhất sờ vào túi của cậu: “Tiền đâu, Hứa Nhất con đem tiền cho ba đi, không có tiền những người này sẽ đánh chết ba.”

Hứa Nhất không nhúc nhích, nhắm hai mắt lại, cũng không quản Hứa Thanh Sơn sờ mó khắp nơi ở trên người cậu.

“Mày đem tiền để chỗ nào? Có phải mày muốn giết tao không!” Hứa Thanh Sơn không tìm được tiền, quăng cho Hứa Nhất một bạt tay.

Quay đầu lại nhìn nhóm người kia, ông quỳ xuống: “Anh Trương, tôi không tìm được tiền trên người con trai tôi, nó cũng không chịu cho tôi tiền.” Hứa Thanh Sơn có chút bối rối: “Nếu không, nếu không, anh đánh nó một trận đi. Đánh nó một trận, có thể nó sẽ lấy tiền ra, nó có tiền, khẳng định có tiền, ngày hôm nay nó lĩnh lương.”

“Mẹ nó, Hứa Thanh Sơn mày còn là con người sao? Người kia là con trai của mày đó!” Nhìn thấy bộ dạng này của Hứa Thanh Sơn, chủ nợ cũng nhìn không được, không nói hai lời kêu đàn em của mình đánh Hứa Thanh Sơn một trận. Trình độ vô liêm sỉ của Hứa Thanh Sơn làm bọn đòi nợ cũng kinh hãi, phải đánh cho lão một trận mới có thể hả giận được.

Cái người gọi là anh Trương coi như hòa ái: “Hứa Nhất, tôi cũng không làm khó cậu, cậu đem tiền trên người đưa cho tôi là xong, tôi cũng không đến nổi tay không trở về, không có cách nào bàn giao.”

Hứa Nhất cười khổ: “Anh Trương em thật không có tiền.” Cậu đem túi lật ra: “Lời nói thật còn hơn vàng, ngài nhìn túi của em xem, còn sạch sẽ hơn mặt của em nữa.”

Cậu thật không có tiền, một phần lương dùng để mua thuốc, phần còn lại cậu không giữ ở trong người, cậu không dự định cho Hứa Thanh Sơn tiền, lão không thay đổi tật xấu này thì cho bao nhiêu tiền cũng uống phỉ. Ngược lại những người đòi nợ cũng không đánh chết cậu, gánh vác trận đánh này là có thể giữ được tiền, tuy rằng không nhiều nhưng ít nhất có thể làm cho Trương Lan Chi sinh hoạt tốt hơn một chút.

“Mày xem ông như là con khỉ để đùa giỡn đúng không?”

Vì vậy Hứa Nhất và Hứa Thanh Sơn giống nhau, ở trong ngõ nhỏ lần lượt bị đánh một trận.

Lúc này Tần Việt mới bảo trợ lý mở cửa xe, thông dong xuống xe đi vào trong hẻm nhỏ.

Dựa vào ánh đèn mờ mờ, anh nhìn thấy Hứa Nhất bị người đập dưới đất, đầy mặt máu tươi, nhưng cậu vẫn dùng đôi mắt gần như tê dại nhìn lên mặt trăng.

Anh có thể cảm nhận Hứa Nhất rất tức giận muốn đem cả thế giới xé nát tan, cùng với tuyệt vọng làm cậu không thở được.

Ngột ngạt, buồn khổ, tuyệt vọng, còn muốn lớn tiếng gầm rú đem hết toàn lực tránh thoát trời buộc. Tần Việt có thể cảm nhận được, mà lại khó có thể lý giải được.

Trợ lý của Tần Việt kéo đám người đòi nợ ra ngõ hẻm giải quyết vấn đề.

Trong không gian lặng lẽ, chỉ còn tiếng gió thổi qua lại.

Tần Việt cũng không diu cậu lên, cứ như vậy từ trên cao nhìn chăm chăm Hứa Nhất đang nằm trên mặt đất.

Anh cho là Hứa Nhất sẽ khóc, nhưng khi cậu nhìn thấy anh thì đầu tiên là nháy mắt một cái, sau đó kéo ra một nụ cười.

“Tần Việt, có phải anh cảm thấy cuộc sống của tôi như trò cười, rất xem thường tôi đúng không?” Hứa Nhất đứng lên, cứ như không xương cốt dựa vào tường, tay cậu còn đang run rẩy, mắt cậu cố gắng tìm bật lửa, cậu muốn đốt điếu thuốc đã ngậm trong miệng, tay cậu quá run, đốt mấy lần cũng chưa thành công.

Tần Việt không lên tiếng, từ trong tay cậu đoạt lấy bật lửa đốt thuốc cho cậu.

Ánh lửa nổi lên làm cho cậu thấy rõ khuôn mặt như dao khắc của Tần Việt làm tim cậu đập bình bịch.

Lần thứ nhất, Hứa Nhất cảm thấy mình được bảo vệ. Tần Việt dáng người cao to, thoát nhìn rất ấm áp, cậu có một kích động muốn chìm đắm trong lồng ngực của Tần Việt.

Cả người Hứa Nhất đều đau, thở ra một vòng khói, trào phúng mà cười cười, làm bầm lâu bầu: “Tôi cũng cảm thấy mình rất giống trò cười.” Cậu liền bổ sung: “Nói thật, không riêng gì anh, tôi cũng xem thường chính mình.”

“Hứa Nhất, tôi chưa từng có xem thường cậu.” Giọng nói của Tần Việt không có cảm tình gì, như trước cả người vẫn đầy cảm giác ưu việt: “Trên bản chất mà nói, cậu và tôi không có bất cứ quan hệ gì, tôi không cần phải tập trung cảm xúc với một người không liên quan, không để ý cũng không xem thường.”

“Tần Việt, có người nào đó nói với anh, anh là một kẻ đặc biệt tàn nhẫn hay không.” Hứa Nhất lấy điều thuốc trong miệng ra, hướng về Tần Việt hơi cười cười, sau đó kiễng chân, hôn anh: “Tần Việt, chúng ta không phải không liên quan, lúc ở bệnh viện anh đã đem chính mình cho tôi.”

Anh có thể cảm nhận được đôi môi lạnh lạnh của Hứa Nhất mang theo mùi thuốc lá khi hôn, nhưng Tần Việt không muốn đồng tình với cậu, cho nên ánh mắt nhìn về phía Hứa Nhất vẫn trước sau như một, lạnh lẽo.

Hứa Nhất làm bộ không thấy, che đậy biểu tình thất vọng trong mắt, đổi thành bộ dáng hồn nhiên không thêm để ý.

Tới gần Tần Việt làm cho cậu cảm thấy ấm áp, rốt cuộc không còn ở giữa không trung sa sút hoang mang, Tần Việt làm cho cậu cảm thấy an tâm. Hứa Nhất muốn bắt được anh, như nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng, mặc dù cậu biết Tần Việt không để ý.

“Kỹ thuật hôn của tôi có tốt hơn một chút hay không.” Hứa Nhất hỏi.

Tần Việt không trả lời. Hứa Nhất lại âm thầm quyết định.

Cậu cầm lấy tay Tần Việt kéo ra khỏi ngõ hẻm, ánh mắt tỏa sáng nhìn anh: “Tần Việt, tôi quyết định cứu em trai anh, tôi đồng ý cấy ghép tử. Nhưng anh phải đồng ý chăm sóc thật tốt cho tôi một quãng thời gian, anh phải tốt với tôi như tốt với em trai anh vậy, mãi đến tận khi Giang Yến giải phẫu hoàn thành. Trong lúc này, Tần Việt, anh sẽ là của tôi.”

Hứa Nhất lại nhỏ giọng nói một lần: “Tần Việt, anh phải nhớ kỹ, anh là của tôi.”

“Hứa Nhất, là người thì đừng có quá ngu xuẩn, có vài chuyện nên quên nhưng có vài chuyện cần phải nhớ một ít” Tần Việt nhìn vào hư không: “Tôi hi vọng, sau này cậu sẽ không hối hận.”

“Chuyện sau này, sau này hãy nói đi.”

Giang trợ lý đã giúp trả hết nợ cho Hứa Thanh Sơn. Hứa Nhất đi tới bên cạnh xe cúi nhìn về mặt uể oải của Hứa Thanh Sơn. Đánh bạc cũng đã sớm móc rỗng thân thể của lão, đã từng là một người cha bạo lực, bây giờ nhìn lại chỉ là một ông già bình thường đáng thương mà thôi.

Hứa Nhất từ trong lòng lôi ra một bông hoa hồng, bởi vì đè ép chỉ còn lại mấy cánh hoa, nhưng thoát nhìn vẫn đỏ thắm diễm lệ.

Cậu chấp nhất đem hoa nhét vào tay Hứa Thanh Sơn: “Ba, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của ba và mẹ.”

Mí mắt của Hứa Thanh Sơn giật giật, Hứa Nhất còn nói: “Con nghe nói phụ nữ rất thích cái này, mẹ con hẳn cũng yêu thích, ba mang đóa hoa này về nhà nói vài lời hay, mẹ nên được vui vẻ. Con không thể làm cho mẹ vui vẻ, ba ba, ba làm cho mẹ vui vẻ một chút có được hay không.”

“Trước đây mẹ cũng là một cô gái trẻ có ảo tưởng về ái tình, con chưa từng thấy, nhưng ba đã gặp qua, có phải mẹ rất đẹp phải không ba?”

7. Chương 7

Chuyện đã được xử lý tốt, Tần Việt mở cửa xe, dự định về nhà.

Hứa Nhất lại đẩy Tần Việt qua một bên, giành trước một bước chui vào trong xe.

“Cậu muốn đi đâu?” Tay Tần Việt đặt ở trên cửa xe, duy trì tư thế mở cửa xe.

Hứa Nhất ngồi tận cùng bên trong, đưa lưng về phía Tần Việt, duỗi ngón tay vẽ lên trên cửa sổ xe.

“Anh đã nói anh là của tôi, cho nên tôi muốn về nhà với anh.”

Cửa sau xe truyền đến động tĩnh, trợ lý quay đầu lại nghi ngờ khi thấy Hứa Nhất ngồi song song với Tần Việt: “Giám đốc ... Chúng ta đi về nhà nào?”

Tần Việt lấy tay dè cái trán: “Biệt thự trên sườn núi.”

Xe chạy qua cầu lớn, trời bắt đầu đổ mưa phùn. Mới bắt đầu trên cửa sổ xe chỉ có mấy giọt nước, dần dần càng lúc càng nhiều, nước mưa ở trên cửa sổ xe dần dần hình thành dòng nước.

Hứa Nhất ngồi bên cạnh cửa sổ xe, không đóng cửa hết lại. Tần Việt phát hiện cậu đang ngẩn người, cũng không quản.

Anh biết Hứa Nhất tâm tình không tốt, ít nhất không phải nhìn như bề ngoài không tim không phổi như vậy.

Nước mưa tạt vào làm ướt tóc Hứa Nhất, làm mặt mày cậu thêm trắng bệch.

“Anh nói nếu như tôi giúp em của anh chữa bệnh, cái gì anh cũng đồng ý cho tôi. Còn nói nếu như tôi thiếu

tiền thì đi tìm anh.”

Ngoài cửa sổ tiếng mưa gió thật sự quá lớn, Tần Việt nghe không rõ.

Hứa Nhất phản ứng lại, nghiêng người đóng kín cửa, không gian trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

“Tôi cũng nghĩ tới hỏi anh một số tiền.” Hứa Nhất dừng một chút: “Đến khi tôi muốn mở miệng thì tôi phát hiện, tiền cũng không có cách nào giải quyết vấn đề của mình.”

Giọng nói của Tần Việt thanh lãnh: “Tại sao?”

Hứa Nhất quay đầu lại nhìn anh. Cậu bị mưa làm ướt, tóc tai rối bời, thoạt nhìn nhu thuận không ít, cậu nhìn Tần Việt nhếch môi cười: “Trước đây mọi người rất thích nói một câu?”

“Nói cái gì?”

“Cầu không đổi được tính ăn shit a.” Hứa Nhất cúi đầu chỉnh lý nút áo của mình: “Anh cho tôi tiền, sau đó thì sao? Hứa Thanh Sơn tiếp tục đánh bạc, càng đánh càng lớn, cuối cùng bị người chém chết? Hay để cho Trương Lan Chi tiếp tục uống rượu, uống cho đến chết.”

Mặt của cậu rất trắng, không có một chút hồng hào, tỉ mỉ có thể nghe trong giọng nói mang theo ghen ngào: “Cho nên Tần Việt, anh xem, tiền không giải quyết được vấn đề.”

“Tôi chỉ hi vọng nhìn bọn họ có thể chuyển biến tốt.” Cậu nhìn Tần Việt cười khổ: “Anh cho tôi tiền, có thể làm cho bọn họ chuyển biến tốt sao? Có thể làm cho Trương Lan Chi không uống rượu, nấu cho tôi một bữa cơm sao?”

“Không thể, căn bản không có thể.”

Tần Việt cảm thấy Hứa Nhất khóc, nhưng nhìn kỹ, trên mặt cậu cũng không có nước mắt.

Hứa Nhất nhỏ giọng nói: “Không người nào có thể kéo tôi từ vùng bùn ra, kỳ thực có lúc tôi cũng rất tuyệt vọng.”

Nút áo của cậu có một sợi chỉ, Hứa Nhất chấp nhất muốn kéo cho đứt: “Tôi biết tôi không nên như vậy. Mỗi ngày không thay đổi, tám giờ rời giường, sau đó nấu cơm, gọi Trương Lan Chi rời giường ăn cơm. E rằng người kia chưa chắc sẽ ăn, bởi vì bà chỉ muốn ra ngoài uống rượu.

“Thu thập xong tất cả đã 9 giờ, tôi sẽ có một chút thời gian. Lúc này đáng ra tôi học năm thứ hai đại học, thời gian này cần phải ở trên lớp. Vì vậy tôi sẽ lấy sách giáo khoa lúc trước ra xem, trước đây không cảm

thấy thú vị, hiện giờ cảm thấy xem rất là hay. Tôi đọc rất nhiều lần, đến bìa sách cũng nhăn nheo, đọc sách thật là hạnh phúc.”

Hứa Nhất chỉ chỉ đầu mình: “Đầu óc của tôi không tốt, lúc ẩn lúc hiện nhớ mình có một chiếc dương cầm hiệu Yamaha. Trương Lan Chi nói tôi nhớ lộn, tôi nghĩ chắc là bị Hứa Thanh Sơn lấy đi bán để trả nợ, tôi thật sự hoài niệm dương cầm.”

“12 giờ rưỡi sẽ xuống dưới lầu gọi Tiểu Hạ ra ngoài, xuyên qua cái hẻm nhỏ, đi bộ mười mấy phút, thay quần áo, quét thẻ, buổi chiều đúng một giờ sẽ đi làm, ghi thực đơn, dâng rượu, sau đó đến mười hai giờ đêm tan tầm. Nếu may mắn thì về nhà nhìn thấy mẹ ôm mấy chai rượu ngủ quên, tôi sẽ dọn dẹp rồi cho bà lên giường ngủ là tốt rồi.”

Cậu đau thương nở nụ cười: “Vận may không tốt, thì lo lắng sợ mở cửa sẽ thấy Hứa Thanh Sơn vì lấy tiền không được có thể đánh chết Trương Lan Chi.”

“Ngày qua ngày, rất phiền chán. Mỗi ngày tôi đều muốn bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng ngày thứ hai vẫn như cũ, một chút thay đổi đều không có. Không có cách nào tốt nghiệp, không có cách nào đánh đàn, đụng vào hai thứ này, Trương Lan Chi liền muốn tự sát. Tôi đã làm sai điều gì? Tại sao cuộc đời muốn kéo tôi không tha chứ?”

Cậu hỏi: “Tần Việt, tôi biết anh bản lĩnh rất lớn, anh có thể cứu em trai mình, anh có thể cứu giúp tôi sao?”

Tần Việt không nói gì, nhìn về phía Hứa Nhất ánh mắt thâm trầm.

Trong không gian lặng lẽ.

Hứa Nhất không có được câu trả lời, sau đó thất vọng cúi đầu, lấy tay cào cào ghế ngồi bằng da thật: “Anh bản lĩnh lớn như vậy, nhưng bây giờ là của tôi rồi.” Hứa Nhất lẩm bẩm lầu bầu: “Anh là của tôi.”

Có thể vì trời mưa, không gian lại quá yên tĩnh, Tần Việt nhìn Hứa Nhất bỗng nhiên sinh ra một chút cộng hưởng. Hứa Nhất cúi thấp đầu, Tần Việt nhìn thấy cái xoáy trên đỉnh đầu cậu, bộ dạng quật cường mà lại bướng bỉnh dần dần trùng hợp với Giang Yến thời niên thiếu.

Tần Việt mất khống chế, đã rất lâu anh không nhìn thấy bộ dạng A Yến lúc ban đầu.

Ngón tay anh mạnh mẽ nắm cầm của cậu: “Tôi có thể cho cậu một cái hôn, Hứa Nhất, cậu có muốn hay không?”

Hứa Nhất còn chưa phản ứng lại, Tần Việt liền cúi thấp đầu xuống.

Không giống như cậu nghĩ là sẽ nhẹ nhàng đụng vào, mà là môi lưỡi tương giao.

Cậu chưa từng hôn một người nào cả, Tần Việt là người đầu tiên cậu hôn. Tần Việt dùng đầu lưỡi cạy đôi môi Hứa Nhất, Hứa Nhất mở to hai mắt, Tần Việt đem cậu đè ở chỗ tựa lưng, lấy tay siết cánh tay của cậu. Cậu có thể nghe tiếng mưa rơi vào trên cửa sổ xe, cũng có thể nghe rõ tiếng hôn môi.

Cậu còn nhớ mình có hỏi qua Tần Việt: “Anh cảm thấy tôi hôn có tốt không.” Bây giờ Hứa Nhất không dám nghĩ tới câu hỏi này. Tần Việt hôn làm cho cậu không chống đỡ được, cậu cảm thấy thân thể mềm nhũn không có chút khí lực gì. Lúc này Tần Việt lại buông tay Hứa Nhất ra, thuận theo vật áo đi về phía eo Hứa Nhất rồi dần dần hướng lên trên. nhẹ nhàng lực lợi phía sau lưng cậu, mang theo từng mảnh từng mảnh run rẩy.

Hứa Nhất rất nhát gan, Tần Việt hôn làm cho cậu cảm thấy sợ sệt, Hứa Nhất bắt đầu giãy dụa nỗ lực đẩy Tần Việt ra.

Động tác bị Tần Việt cảm giác được, anh nắm tay Hứa Nhất càng mạnh hơn, không có chỗ trống để né tránh.

Xe chạy ra đến đường lớn, đèn đường hai bên chiếu vào. Tần Việt thấy rõ mặt Hứa Nhất, bỗng nhiên bừng tỉnh. Đầu tiên anh sửa sang bản thân mình, sau đó thay Hứa Nhất kéo lại áo sơ của cậu.

Hứa Nhất tựa lưng vào ghế ngồi, che dấu sự suy yếu vô lực của mình, khóe mắt liếc nhìn gò má Tần Việt không có một chút tình cảm.

Nhẹ nhàng mở miệng: “Tần Việt, vừa nãy anh nghĩ đến ai?”

8. Chương 8

Biệt thự trên núi ngoài bảo đảm sự riêng tư cho chủ nhân, còn có thể dựa vào địa hình tự nhiên hòa làm một thể. Phong cách biệt thự kiểu vườn, có năm tầng, ba gian nhà, ba tầng cửa, 9 gian phòng, không gian bố cục dựa vào sơn thủy xây lên.

Xe chạy qua cổng lớn, xuyên qua một hoa viên, rồi ngừng lại trước cửa nhà.

Mưa vẫn còn rơi, Giang phụ tá ung dung không vội từ cửa xe rút ra một cái dù, trên cán dù bằng bạc có khắc một chữ “R ” sáng loáng. Đúng là xe hàng hiệu, còn có dù đi kèm. Giang phụ tá trước tiên che dù đưa Tần Việt trở về phòng.

Lúc Giang phụ tá lần thứ hai giờ dù đứng ở cửa xe, thì Hứa Nhất đang ngồi phía sau ngăn người.

“Tôi không đi vào.” Hứa Nhất lắc lắc đầu nói với Giang phụ tá: “Làm phiền anh trước tiên đưa tôi đi bệnh viện, sau đó ở dưới lầu bệnh viện chờ tôi mấy phút, rồi đưa tôi trở về.”

Giang phụ tá không là một người nhiều chuyện. Chuyện xảy ra giữa Tần Việt và cậu trai trước mắt này hần nhìn qua kính chiếu hậu thấy rõ rõ ràng ràng, Giang phụ tá không biết người này có quan hệ gì với giám đốc của mình, nhưng hần biết người này mình không đắc tội được.

Xe Rolls Royce dọc theo con đường thẳng tắp chạy xuống núi, lần thứ hai chạy như bay vào trong mưa đêm lạnh lẽo.

Chân trời vang lên một tiếng sấm rền, ánh chớp chiếu sáng cả một bầu trời đêm.

Giang Yến ở trên giường bệnh mở hai mắt ra, nhìn thấy một người ôm đầu gối ngồi ở trên bệ cửa sổ phòng bệnh.

“Hứa Nhất, cậu đã đến rồi?” Giọng nói khàn khàn vất vả thốt lên.

Bóng người sững sốt một chút, đến nửa ngày mới một lần nữa chuyển động.

“Ừm.”

Chân trời liên lóe lên tiếng sấm, trong phòng sáng như ban ngày, Giang Yến nhìn thấy áo sơ mi của Hứa Nhất có dính máu, khắp toàn thân ướt đẫm, vô cùng chật vật.

Giang Yến hỏi: “Cậu đánh nhau?”

Hứa Nhất gạt đầu: “Trong nhà xảy ra chút chuyện, bị người ở ngõ nhỏ đánh, nhưng không có việc lớn gì.”

Giang Yến nhắc nhở, làm Hứa Nhất cảm thấy khóe miệng kéo đến từng cơn từng cơn đau đớn, cậu lấy mu bàn tay lau vết thương nơi khóe miệng, ngữ khí trở nên kiên cường khó khăn: “Tôi tới nói cho cậu biết, cậu sẽ không chết, kỳ thực vừa mới bắt đầu tôi đã có dự định cứu cậu.” Hứa Nhất liền bổ sung một câu: “Coi như anh của cậu không cho tôi bất kỳ chỗ tốt nào, tôi cũng sẽ cứu cậu.”

“Nhưng nói đi nói lại, anh của cậu tư thái thật sự quá phiền. Chờ sau khi cậu khỏe lại nhớ khuyên anh ta một chút, đừng có nói chuyện cao cao tại thượng như vậy với người khác...” Cậu còn chưa nói hết đã bị Giang Yến đánh gãy.

“Tại sao?” Giọng nói của Giang Yến khiến người nghe không ra tâm tình. Con mắt của hần cũng sớm đã thích ứng với bóng tối, dựa vào ánh đèn bệnh viện chiếu qua cửa sổ, trước mắt của hần hiện ra gương mặt xán lạn của Hứa Nhất với nụ cười tung bay.

Hận ý từ nội tâm nổi lên, rõ ràng người trước mắt cũng đã rơi xuống trong bùn lầy, nhưng vì sao còn có thể cười diễm lệ như vậy. Đổ kỹ kích thích hai mắt Giang Yến đỏ chót, khoang ngực kịch liệt đập trùng.

Hứa Nhất nói: “Tôi cũng có em trai, không phải em ruột, nó tên là Tiểu Hạ, rất đáng yêu.” Cậu cười cười: “Cho nên tôi muốn em trai vẫn luôn đáng yêu, phải sống cho thật tốt. Tôi là người ở trong vũng bùn giấy dựa không ra, đời này có lẽ cứ như vậy, nhưng nếu có thể đem cậu lôi ra khỏi vũng bùn. Tôi thật vui vẻ.”

Trong giọng nói của cậu lộ ra hi vọng, nước mưa làm quần áo ướt đầm thiếp ở trên người cậu, cả người tản ra khí lạnh. Rõ ràng rất đơn bạc, nhưng thật giống như có sức mạnh vô cùng.

Giang Yến tâm tình phức tạp.

Cảm kích xen lẫn đổ kị như kỳ tích làm cho hắn bình tĩnh lại: “Hứa Nhất, tôi chỉ hy vọng sau này cậu đừng hối hận.”

“Hối hận?” Hứa Nhất cười nhạo một tiếng: “Làm sao hai người đều thích nói tôi đừng hối hận.”

Trong phòng lần thứ hai rơi vào trầm mặc, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang của dụng cụ chữa bệnh.

Hứa Nhất từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống, hai bước đi tới bên giường bệnh, vỗ hai lần vào vai Giang Yến: “Tôi tới cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Bởi vì cậu tôi mới có cơ hội quen với anh cậu. Tần Việt là người thật sự rất tốt, cho nên cậu cũng đừng nóng giận, đem anh của cậu cho tôi mượn một quãng thời gian.”

Hứa Nhất mở điện thoại di động nhìn thời gian, thấy đã đến giờ, vì vậy mở cửa phòng bệnh, dự định rời đi.

“Cũng không dài lắm, một quãng thời gian là tốt rồi, coi như cho tôi một kỳ nghỉ hè.”

Âm thanh Giang Yến ở phía sau Hứa Nhất vang lên: “Hứa Nhất, cậu biết quan hệ giữa tôi và Tần Việt như thế nào sao? Cậu dám mượn?”

Hứa Nhất gãi đầu một cái: “Tần Việt nói cậu là em họ.”

Cửa phòng bệnh triệt để đóng lại, trong hành lang tiếng bước chân xa dần. Cuối cùng dưới lầu tiếng động cơ cũng đã biến mất.

Giang Yến ở trong phòng bệnh bỗng nhiên đem tất cả mọi thứ lật tung, điên cuồng hét to: “Tần Việt là bạn trai tôi, không phải anh của tôi, cậu dựa vào cái gì mà mượn.”

Sau đó hắn nằm phục ở trên giường, siết võ chần, khớp tay đều nổi lên xanh trắng: “Không phải cậu thích cười sao? Đợi đến khi tôi sống sót, chờ tới lúc tôi sống sót, tôi xem cậu có còn cười được không.”

9. Chương 9

Xe Rolls Royce chậm rãi lái vào cổng lớn, vòng qua hoa viên.

Xe mới vừa dừng lại Hứa Nhất liền đẩy cửa ra, từ trong xe chạy nhanh tới cửa, cũng không để Giang phụ tá từ cửa trước lấy dù che cho cậu.

Cách màn mưa, Hứa Nhất hướng Giang phụ tá xua tay.

“Khuya quá rồi, anh về ngủ sớm một chút đi, ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Giang phụ tá ngẩn ra, hắn không nghĩ tới người mới vừa đánh nhau ở trong ngõ hẻm lại bình dị gần gũi như thế, lập tức cười, chỉ chỉ căn phòng sáng đèn trên lầu hai.

“Đó là phòng ngủ của cậu chủ.” Tuy Giang phụ tá không phát ra âm thanh, nhưng Hứa Nhất lại đọc hiểu khẩu hình của hắn.

Cả tòa biệt thự ngoại trừ phòng ngủ của Tần Việt đều không có mở đèn, không gian to lớn lạnh lẽo chìm trong màn đêm. Không có ai dẫn cậu đi tìm phòng, cũng không có ai đuổi cậu đi ra ngoài, giống như thái độ của Tần Việt đối với cậu, không thích cũng không từ chối.

Hứa Nhất đứng mấy phút ở cửa, đợi đến đôi mắt thích ứng với bóng đêm có thể nhìn rõ ràng bốn phía mới từng bước từng bước đi lên cầu thang.

Trong nhà cũng có một chút ánh sáng. Chỗ rẽ cầu thang có một chiếc đèn treo tường kiểu cổ điển, ánh đèn rất mờ, nước mưa trên người Hứa Nhất nhỏ xuống trên từng bậc thang lờ lờ toả sáng.

Hành lang lầu hai có thảm trải sàn rất mềm mại. Cậu dựa theo trí nhớ đi về hướng Giang phụ tá chỉ, đi tìm phòng Tần Việt.

Hứa Nhất chân trái đạp chân phải, đứng ở ngoài cửa khoảng hai phút, lấy dũng khí gõ cửa.

“Cửa không có khóa, vào đi.”

Cậu cúi đầu, phát hiện quả nhiên cửa không có đóng, còn lộ ra khe hở, vì vậy đưa tay đẩy cửa ra.

Phòng ngủ của Tần Việt rất lớn, gian ngoài có ghế sofa, trên bàn trà có vài phần văn kiện để lung tung. Tần Việt đưa lưng về phía cậu, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, phía sau là một sân thượng rất lớn. Hứa Nhất mở cửa sinh ra luồng không khí đối lưu, tấm rèm cửa sổ màu trắng phía sau Tần Việt bay lên, thấy được ánh sáng từ những ánh đèn dưới ngọn núi, càng hiện ra mấy phần khí tức không dính khói bụi trần gian.

Cậu nhỏ giọng gọi: “Tần Việt.”

Trên người Hứa Nhất còn nước mưa, quần áo ướt sũng dính ở trên người, gió lạnh làm cho cậu run lập cập, thoạt nhìn có chút chật vật, nhưng cậu vẫn dũng cảm bước bình đi tới bên cạnh Tần Việt.

Tần Việt xoay người yên lặng nhìn Hứa Nhất, không nói gì, cầm lấy cổ tay cậu kéo vào buồng tắm, nói với cậu: “Nước đã được rồi, cậu tắm trước, thay quần áo bị ướt đi.”

Sau khi Tần Việt rời đi, Hứa Nhất đem giày ướt dẫm cởi ra, đi vào buồng tắm cởi áo quần của mình, hai chân thẳng tắp thon dài bước vào trong bồn tắm.

Cậu đem cả người ngâm vào trong bồn tắm, để nước dần dần tràn qua đỉnh đầu của mình. Cảm thụ dưỡng khí trong lồng ngực từng chút tiêu hao hết, mang theo đau đớn nhom nhóp không rõ ràng. Đến khi sắp nghẹt thở mới đột nhiên từ trong nước chui ra, miệng thở hổn hển.

Cậu giơ tay chà xát hai cái trên mặt, sau đó dựa vào thành bồn tắm.

Hứa Nhất kinh ngạc nhìn cổ tay của mình, chỗ bị Tần Việt nắm như còn lưu lại cảm giác nóng rực.

Cậu không biết một gia đình bình thường sẽ như thế nào? Khi cậu cả người ướt nhẹp đẩy cửa phòng Tần Việt ra, nghênh tiếp cậu không phải là khắp phòng đầy mùi rượu và tiếng chửi rủa của Trương Lan Chi, mà là một đôi tay ấm áp dẫn cậu đi vào buồng tắm, để cho cậu trước tiên rửa ráy, nước thật ấm áp, Tần Việt cũng làm cho cậu cảm thấy ấm áp.

Mặc dù cậu biết loại ấm áp này rất quý giá, sau lưng là không chừng mực xa cách, nhưng đối với Hứa Nhất mà nói đã đủ rồi.

Nước nóng làm Hứa Nhất khôi phục tri giác, khắp toàn thân đều ấm áp.

Cậu nhấc chân bước ra bồn tắm, cầm lấy khăn tắm lau khô thân thể và tóc tai, đem áo ngủ mà Tần Việt chuẩn bị cho cậu mặc vào, mới đi ra khỏi buồng tắm.

Nội thất một mảnh đen nhánh, chỉ có chiếc đèn nơi đầu giường Tần Việt tỏa sắc vàng ấm áp.

Cậu đi hai bước đến bên giường, phát hiện Tần Việt chỉ chiếm một nửa giường, để nửa kia trống không.

Hứa Nhất chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lên giường nằm xuống, cậu đem nửa khuôn mặt chui vào trong chăn. Trong lỗ mũi tràn đầy khí tức ấm áp sạch sẽ.

Giường rất lớn, hai người bọn họ ngủ chung một cái giường, khoảng cách cũng rất xa.

Cậu xoay người, nỗ lực trốn to mắt, nhìn ánh sáng đèn giường miêu tả đường nét thuộc về Tần Việt.

Chỉ chốc lát, Tần Việt cũng trở mình, cùng Hứa Nhất mặt đối mặt.

Anh nói: “Quá muộn, người trong nhà đều ngủ, chờ ngày mai sẽ dọn cho cậu một phòng ngủ mới.”

Hứa Nhất trong đêm đen gật gật đầu, lại lắc đầu: “Như vậy cũng rất tốt.”

Tần Việt trầm mặc một hồi, lại mở miệng ngữ khí trở nên lạnh lẽo: “Hứa Nhất, trong lòng tôi có người.”

Đại khái vì đang nói chuyện ở trên giường, dù có nói cứng rắn cũng mềm hơn một nửa.

“Tôi biết.” Hứa Nhất nghiêng người, đem chăn kéo xuống lỗ mũi, mặt buồn buồn nói: “Anh ở trong xe hôn tôi giống như xuyên thấu qua tôi hôn một người khác, tôi không biết người kia là ai, nhưng tôi cảm thụ được anh thật sự rất yêu thích người đó.”

Hai người nhất thời ai cũng không lên tiếng, chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi.

Hứa Nhất bỗng nhiên từ trong chăn đưa tay ra, cẩn thận kéo tay áo Tần Việt: “Tần Việt, tôi không mang quần áo, ngày mai làm sao bây giờ?”

Tần Việt nói: “Cậu và A Yến thân hình không sai biệt lắm, quần áo của em ấy trước khi sinh bệnh cậu có thể mặc. Trong tủ treo quần áo cũng có đồ mới, cậu cứ mặc quần áo của A Yến.”

“Cảm ơn.”

Hứa Nhất cảm giác có gì không đúng.

Trầm mặc một hồi, cậu nhỏ giọng hỏi: “Tần Việt, anh rất thích em trai sao? Là loại yêu thích nào?”

Tần Việt không lên tiếng.

Hứa Nhất đợi thời gian thật dài mới nghe thấy Tần Việt nói: “Hứa Nhất, cậu sẽ không muốn nghe, đừng suy đoán.”

“Ừm.” Hứa Nhất thấp giọng: “Tôi không muốn nghe.”

Hai người liền không nói.

Đến nửa ngày, Tần Việt cho là Hứa Nhất đã ngủ, Hứa Nhất lại chuyển động, di chuyển về phía anh, cánh tay ôm vòng qua hông của anh, đầu gối trên lồng ngực của anh.

Tần Việt nhú mào, nắm chặt cánh tay Hứa Nhất, thái độ cứng rắn muốn kéo cậu dậy.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói của Hứa Nhất ử rử: “Để tôi ôm một hồi, chỉ một hồi.”

Hứa Nhất sắp ngủ âm thanh mềm nhũn, không phải vô lại và cuồng loạn như ban ngày, giọng nói này lại giống như giọng nói của Giang Yến trong trí nhớ của Tần Việt khi cậu còn chưa bẽ tiếng. Anh ngăn người một chút, quên động tác tiếp tục.

Lỡ tai Hứa Nhất gối lên vị trí lồng ngực của Tần Việt, lẩm bẩm: “Tại sao dựa vào gần anh, trái tim của tôi cứ âm âm âm đập không ngừng, mà anh vẫn bình thường như vậy.”

“Bởi vì tôi không yêu cậu.” Âm thanh Tần Việt bình tĩnh mà vững vàng, như thuật lại một chuyện rất bình thường.

Đến nửa ngày, giọng nói buồn ngủ mông lung của Hứa Nhất lại vang lên: “Tôi biết.”

Tần Việt không có đẩy cậu ra.

10. Chương 10

Tần Việt giáo dục rất tốt, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật. Khi đồng hồ báo thức vang tiếng thứ nhất, anh hoảng hốt mấy giây, sau đó vươn mình xuống giường. Tần Việt hơi động, Hứa Nhất liền thanh tỉnh, nhưng cậu không dám rời giường, sợ Tần Việt phát hiện mình thức dậy sẽ đuổi đi, thấp thỏm lo âu nằm gần hai mươi phút.

Trong phòng lại vang lên tiếng bước chân, âm thanh đến bên giường thì dừng: “Tôi sẽ không đuổi cậu đi, cậu trước tiên rời giường mặc quần áo, chúng ta đi bệnh viện làm kiểm tra.” Tần Việt rửa mặt xong, ra ngoài bảo dì Lý lấy quần áo của Giang Yến, trở lại phòng của mình gọi Hứa Nhất rời giường. Anh biết Hứa Nhất thiếu cảm giác an toàn, rõ ràng đã thức mà vẫn giả bộ ngủ. Tần Việt không nhìn nổi, chỉ có thể nói sẽ không đuổi cậu đi.

Lúc này Hứa Nhất mới vươn mình từ trong chăn bò ra ngoài. Cậu không lạ giường, tối hôm qua ngủ cực kỳ tốt, trong nháy mắt rời giường làm cho cậu không thích ứng. Hứa Nhất lấy tay chống đỡ trán, ở trên giường ngẩn người. Ánh nắng sáng sớm long lanh xuyên qua cửa thủy tinh chiếu vào mặt Hứa Nhất, giống như phủ trên người cậu một lớp viền vàng.

Ánh mắt Tần Việt rơi xuống đôi chân của Hứa Nhất, da dẻ nhẵn nhụi, ngón chân tròn như ngọc sáng, anh nhìn một hồi, đem quần áo ném xuống chân Hứa Nhất: “Mặc quần áo vào đi.”

“Làm liền.” Hứa Nhất nhanh chóng thay quần áo, đem chân luồn vào dép lê cùng Tần Việt đi ăn điểm tâm.

Ăn xong bữa sáng, Hứa Nhất ngồi trên xe với Giang phụ tá đến bệnh viện kiểm tra.

Cậu luôn cảm thấy thái độ của Tần Việt đối với mình rất lạ, nhưng cậu không hiểu mình sai chỗ nào. Xe ngừng đèn xanh đèn đỏ lần thứ hai, Hứa Nhất rốt cuộc biết nguyên do vấn đề ở đâu.

Tần Việt đối với cậu quá giữ lễ, gần như là khách khí.

Hiểu được điều này làm cho Hứa Nhất cảm thấy nhụt chí.

“Tần Việt.”

“Làm sao vậy?” Tần Việt không ngắt đầu, tay ấn bàn phím trên laptop không có ngừng.

“Tôi muốn nói với anh, tôi yêu anh.” Tần Việt ngừng tay, ngay cả Giang phụ tá cũng từ gương chiếu hậu liếc nhìn Hứa Nhất.

Giang Gia Gia làm trợ lý cho Tần Việt từ khi anh tiếp quản công ty đã được 3 năm, hần gặp rất nhiều người có ý định với giám đốc, bao quát cả bạn trai của giám đốc là Giang Yến. Thế nhưng thẳng thắn như Hứa Nhất, hần gặp lần đầu tiên.

Hần hiểu kỳ không biết giám đốc nói cái gì?

“Ừ, tôi biết rồi.” Tiếp tục trả lời bưu kiền.

Giang Gia Gia và Hứa Nhất đều cảm thấy nghi vấn, người ta đã tỏ rõ chân tâm, Tần Việt chỉ khô cần trả lời một câu “Biết rồi.” Mạch não khiến người khó có thể lý giải được.

Hứa Nhất ngồi không yên, lấy tay nâng mặt Tần Việt lên hôn anh một cái.

“Sau này mỗi ngày tôi đều nói như vậy.”

Tần Việt sững sốt một lát, đợi đến phản ứng lại thì tức giận rõ ràng, giọng nói của anh lạnh lùng mà vẫn tức giận: “Hứa Nhất, có phải tôi đối với cậu quá ôn hòa.”

Tay Tần Việt còn siết chặt cánh tay Hứa Nhất, rất dùng sức: “Cho cậu vào nhà đã là nhượng bộ to lớn nhất của tôi. Cậu làm ra động tác nhỏ, tôi cũng có thể không quản, nhưng cậu không thể quá phận, ít nhất đừng...”

Anh còn chưa nói hết, Hứa Nhất liền cười cười với anh, sau đó tiến đến bên cạnh Tần Việt hôn anh một cái: “Vậy thì làm sao? Đừng có xấu hổ như vậy!”

“Hứa Nhất! Cậu đừng thái quá!” Tần Việt không biết mình nên nói gì, đây là lần đầu tiên anh gặp phải một người quấy nhiễu như vậy.

Hứa Nhất gạt cổ tay anh ra, mặt trên còn lưu lại dấu tay Tần Việt, cậu xoa xoa, cười rất dễ nhìn: “Tần Việt, anh tốt nhất đừng nói chuyện, anh mà nói chuyện tôi sẽ hôn anh.”

Giang Gia Gia lái xe mà tay run một cái, thiếu chút nữa lạc tay lái, chỉnh vô lăng hai vòng mới một lần nữa ổn định. Lòng nói, Tần Việt sợ là gặp phải khắc tinh.

Quả nhiên Tần Việt cau mày tiếp tục xử lý công tác, không phản ứng cậu.

Ngược lại Hứa Nhất cũng không quan tâm, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi.

Cậu mặc áo sơ mi màu trắng, đầu gối lên lưng ghế tựa, chậm rãi xoay người, giống như cây bạch dương bình bình phát triển.

Hứa Nhất nhấn cửa sổ xe, làn gió ôn nhu phát qua cái trán trơn bóng của cậu. Cậu nghiêng mặt về phía Tần Việt, rất nghiêm túc nói: “Yêu thích một người không có gì phải sợ mất mặt, bây giờ không sợ, sau này cũng không sợ.”

Ngón tay của Tần Việt để cách bàn phím hai centimet thì dừng lại, năm giây lại bắt đầu tiếp tục công việc.

Xem Rolls Royce vẫn xuyên qua dòng xe cộ rộn ràng chạy về phía bệnh viện.

11. Chương 11

Đến bệnh viện, người giúp Hứa Nhất làm kiểm tra chính là bác sĩ Lâm. Lâm Nhuệ có vẻ như rất thân với Tần Việt, điều này làm cho Hứa Nhất hơi kinh ngạc.

“Lâm Nhuệ, anh quen với Tần Việt sao?”

Lâm Nhuệ rút kim từ tay Hứa Nhất ra, đưa cho cậu một miếng bông đè lại: “Cha tôi là bác sĩ tư nhân của Tần Thụy.”

Hứa Nhất còn muốn hỏi nữa nhưng Tần Việt đã đẩy cửa đi vào, trong tay còn cầm một phần văn kiện, sau đó đưa cho Hứa Nhất.

“Đây là đơn đồng ý hiến tủy, cậu ký tên vào đi.”

Hứa Nhất ký xong, cười hỏi Tần Việt: “Nếu sau này tôi đổi ý, vậy đơn đồng ý còn có thể cưỡng bách tôi cấy ghép không?”

Tần Việt cười với Hứa Nhất, nói câu ý tứ sâu xa: “Giấy thì không thể, thế nhưng người có thể.”

“Lời nói của tôi xưa nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh, coi như không ký, cũng sẽ không đổi ý.” Hứa Nhất liếc nhìn đơn đồng ý: “Không đáng kể, anh cảm thấy an tâm là tốt rồi.”

“Lâm bác sĩ, hoa của anh sẽ bị tưới nước đến chết, một bình nước đều tưới hết vào chậu hoa.”

“Thất thần, thất thần.” Lâm Nhuệ mới từ ngốc lảng tỉnh táo lại, đi hai bước từ trên bàn lấy khăn giấy lau nước.

Công ty có cuộc họp, Tần Việt gọi một phụ tá văn phòng lái xe tới bệnh viện đón mình, để Giang phụ tá và Hứa Nhất ở lại.

Lâm Nhuệ đưa Hứa Nhất ra cửa chính bệnh viện.

“Vậy tôi đi trước, Lâm bác sĩ.” Hứa Nhất chào tạm biệt.

“Hứa Nhất...”

Cậu xoay người lại, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Nhuệ: “Còn có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ muốn khuyên cậu mọi việc nên để tâm tìm hiểu.” Lâm Nhuệ còn nói: “Ví dụ như, cậu không hỏi xem, Giang Yến và Tần Việt quan hệ như thế nào?”

Hứa Nhất vừa đi vừa xua tay: “Đã nói, đã nói, Tần Việt nói Giang Yến là em họ của anh ấy.”

Trong lòng cậu có suy đoán khác, cũng nhận biết rõ. Nhưng là người sống một đời vẫn nên sống vui vẻ một chút mới tốt. Tần Việt không nói, cậu làm bộ không biết, nếu không cậu cũng không qua được.

Lúc này là mười giờ sáng thứ tư, cho nên trên quảng trường không có người nào. Hứa Nhất mua ly cà phê, ở đài phun nước tìm một cái ghế dài ngồi yên lặng, cậu một bên chậm rãi uống cà phê, một bên nhìn chim bồ câu kêu “ục ục” dưới chân mình.

Mặt của cậu tinh xảo đẹp mắt, mang theo quý khí, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không có ai biết xuất thân của cậu.

Sau mười phút, bên chân Hứa Nhất xuất hiện một đôi giày.

“Anh Trương, anh đã đến rồi.”

Hứa Nhất ngẩng đầu, người kia chính là người lần trước ở trong hẻm nhỏ đánh cậu. Hứa Nhất đứng lên, đi hai bước ném cốc cà phê vào thùng rác.

Cậu đứng đối diện với anh Trương, vóc dáng của cậu còn cao hơn kẻ lưu manh đánh người một chút.

“Không nghĩ tới Hứa Thanh Sơn còn có thể sinh ra một đứa con đẹp trai như vậy”

“Được rồi.” Hứa Nhất nhún mày: “Tôi tìm anh có chuyện khác, tôi cho anh ba mươi vạn, anh nghĩ biện pháp đánh Hứa Thanh Sơn cũng được, đe dọa cũng được, nói chung có thể làm cho ông ta không đi đánh bạc là được.”

Anh Trương đảo mắt: “Tôi đây không cách nào làm...”

Hứa Nhất cũng không cùng hắn tranh luận: “Năm mươi vạn.”

Anh Trương cười cười: “Thành giao.”

Hứa Nhất gạt đầu, còn nói: “Còn có một chuyện cuối cùng.”

“Chuyện gì? Cậu nói đi.” Anh Trương một thân giang hồ chí khí: “Tôi thu tiền của cậu tất nhiên chuyện gì

cũng có thể làm cho cậu.”

“Hứa Thanh Sơn... Ông ấy.. dù sao cũng là cha của tôi, các anh cũng đừng thái quá, đừng tàn phế hoặc là thương tổn quá nghiêm trọng.”

Hứa Nhất hỏi anh Trương số thẻ ngân hàng rồi nhắn tin cho Giang phụ tá. Ngược lại Tần Việt nói qua, cậu muốn cái gì đều cho.

Giữa trưa ánh mặt trời làm người ấm áp, Hứa Nhất trơ mắt mà nhìn anh Trương “Nghênh ngang rời đi.” Kỳ thực cậu không hận Hứa Thanh Sơn, nói thương cũng không thể, nhưng người kia là ba của cậu, cậu không phải cảm thú, tự nhiên cũng không bỏ xuống được.

Cậu tự nói với mình: Giây giụa một lần nữa, ngày mai sẽ tốt hơn.

12. Chương 12

Thân ảnh anh Trương triệt để biến mất trong tầm mắt, Hứa Nhất mới nhắc chân đi về phía trạm xe buýt. Còn chưa đi đến 500 mét, bỗng nhiên lại xoay chuyển phương hướng, quẹo vào quán cà phê bên cạnh quảng trường.

Cậu dự định đổi tiền lẻ đi xe buýt.

Ngày đó tiệm cà phê đang có hoạt động gì đó, toàn bộ cửa hàng bố trí rất dễ thương, ngay cả người pha chế cà phê cũng mang cài tóc tai thỏ. Một đôi học sinh mặc quần áo tình nhân ở quầy tiếp tân chọn chọn bỏ bỏ. Cuối cùng cậu trai chọn mua cho cô gái một hũ kẹo lớn, bên trong lọ thủy tinh có đủ loại kẹo đầy màu sắc, mùi vị gì cũng có, giấy gói kẹo lấp lánh như kim cương, Hứa Nhất cảm thấy rất động lòng.

Cậu nhớ lại những giấc mộng của mình, có nơi gọi là Tinh Hà trấn, còn có một người bạn tốt. Ký ức của cậu rất mơ hồ, cậu chỉ nhớ là bạn của cậu thích ăn kẹo ngọt.

Vì vậy Hứa Nhất từ trên kệ hàng hóa ung dung cầm một hũ kẹo hỏi nhân viên phục vụ trả tiền.

Ra khỏi quảng trường còn có thể nhìn thấy bóng lưng của đôi tình nhân trẻ, cô gái xé vỏ kẹo bỏ vào trong miệng bạn trai.

Hứa Nhất dừng bước, nhìn hũ kẹo trong tay ngẩn người.

Tần Việt sẽ thích sao? Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đáng kể, không thích thì cậu ăn một mình.

Hứa Nhất đợi ở trạm xe buýt năm phút đồng hồ, trong lúc đó còn cùng Tiểu Hạ nói chuyện điện thoại, nói cậu ta đừng quên để ý cha mẹ mình, nếu như trong nhà thiếu tiền, có thể gọi điện thoại cho cậu.

“Anh không cần em nữa sao?” Đầu bên kia điện thoại Tiểu Hạ oan ức.

Hứa Nhất cười khẽ, nụ cười làm khoang ngực chấn động: “Nghĩ gì thế? Anh chỉ quá mệt mỏi, dựa vào Tần Việt nghỉ ngơi một chút. Ngược lại địa chỉ anh đã gửi cho em, em nhớ anh cứ dựa theo địa chỉ đến tìm anh là được.”

Tiểu Hạ rầu rĩ nói một tiếng “Được.” Còn nói đời này kẻ đáng ghét nhất chính là Tần Việt: “Anh, Tần Việt nói gì anh cũng không thể tin, có nghe thấy không.”

“Biết rồi biết rồi, xe đến trạm, anh không nói chuyện với em nữa, có việc gọi điện thoại.” Hứa Nhất bước lên xe tìm một vị trí, dựa vào cửa sổ, ôm hủ kẹo vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Hứa Nhất đẩy cửa ra, mới phát hiện Tần Việt có bạn. Người kia rất tùy ý nằm nhoài trên ghế sa lông ở đại sảnh nhà Tần Việt, cùng Tần Việt thảo luận cái gì đó. Lúc cậu đi vào cửa người kia liền nâng mắt liếc nhìn ra cửa, trong lời nói mang theo châm chọc: “Tần Việt, đây chính là người Giang phụ tá nói: muốn chết muốn sống nói yêu cậu phải không, còn lấy em cậu uy hiếp cậu?”

Tần Việt cảm thấy Đường Vũ Trình nói chuyện thật sự không êm tai, cau mày cho hắn một cước: “Nói chuyện văn minh một chút.”

“Không phải, Tần Việt cậu có bệnh phải không, trong lời nói của tôi một chữ thô tục đều không có? Chỗ nào không văn minh?”

Tần Việt không nói chuyện với hắn, quay đầu lại nhìn Hứa Nhất nói: “Cậu lên lầu trước, thay quần áo, muộn chút xuống ăn cơm.”

Hứa Nhất ôm hủ kẹo nói: “Được.”

Cậu nhìn Đường Vũ Trình cười cười, mới lên lầu. Lúc này Đường Vũ Trình mới quan sát kỹ Hứa Nhất, điên cuồng hướng Tần Việt chớp mắt.

Không lâu lắm, trên lầu truyền tới tiếng mở cửa

“Má nó, Tần Việt này... Hứa Nhất kia quá đẹp đi, đặc biệt là đôi mắt cứ như vậy buông xuống, khiến lòng tôi phải run rẩy.” Đường Vũ Trình mới vừa khen người khác, mặt liền sụp xuống: “Nhưng tôi phải nói với cậu, ngàn vạn không thể có lỗi với A Yên, hai người các cậu vốn không dễ dàng, nếu cậu vì người này mà thay lòng đổi dạ, Tần Việt, làm anh em tôi là người đầu tiên khinh bỉ cậu.”

“Không biết.” Tần Việt ngữ khí lạnh lẽo, thật giống như thuật lại một chuyện không có quan hệ gì với mình: “Sẽ không, chuyện của A Yến tôi có an bài của mình, trước mắt tốt nhất chỉ có thể động viên Hứa Nhất, tận lực đừng trêu chọc cậu ta, thỏa mãn cậu ta là tốt rồi.”

Đường Vũ Trình nhìn đồng hồ, đến giờ cần phải đi, Tần Việt đưa hân tới cửa.

Người kia liền quay đầu lại hỏi: “Trước kia cậu phát thiệp mời, thời gian và địa điểm không thay đổi đi, nhưng tại sao phải chạy đi đến một nơi xa như vậy kết hôn! Còn là một thị trấn nhỏ đến chim không thềm ị.”

Tay của Tần Việt đặt ở trên tay nắm cửa: “Đó là nơi tôi gặp A Yến, tôi hi vọng ở nơi đó em ấy có một cuộc sống mới.”

Đường Vũ Trình mở cửa xe, hướng về phía Tần Việt xua tay: “Cậu còn rất lãng mạn.”

Hứa Nhất ở trên lầu tắm xong, mặc quần áo ở nhà, ngồi ở trên thảm trải sàn. Đường Vũ Trình nói kỳ thực khiến người có chút khổ sở, nhưng cậu uy hiếp Tần Việt cũng là sự thật.

Lọ thủy tinh còn để trên giường, Hứa Nhất nhìn một hồi, tiện đà mở nắp, lấy ra một viên kẹo, xé giấy gói kẹo, ném vào trong miệng.

Vị Quýt.

Cửa không có khóa kín, mỗi bước Tần Việt đi lên lầu cậu đều nghe rõ rõ ràng, sau đó là tiếng mở cửa.

Tần Việt đi tới trước mặt Hứa Nhất, một hồi mới mở miệng: “Đường Vũ Trình là người rất tốt, chỉ nói chuyện không quá chú ý, cậu đừng để bụng.”

Hứa Nhất ngồi ở trên thảm trải sàn, ngẩng đầu lên nhìn Tần Việt cười cười: “Không có chuyện gì, người khác làm gì tôi đều không có quan tâm, chỉ cần anh tốt với tôi, không tốt với anh ta là tốt rồi.”

Tần Việt không lên tiếng, đi được hai bước ngồi xuống ghế.

Hứa Nhất cũng từ thảm trải sàn đứng dậy, sau đó khom lưng đem hủ kẹo trên giường đưa cho Tần Việt: “Tôi ở quảng trường bên kia mua, tặng cho anh.”

Tần Việt cầm hủ kẹo nhìn ngẩn người. Từ xưa tới nay chưa có ai biết, kỳ thực Tần Việt rất thích ăn kẹo, khi còn bé, trong nhà không cho ăn, nói là ăn bị sâu răng, không dinh dưỡng, cho nên xưa nay không có người mua kẹo cho anh. Anh sợ nhất là nhìn thấy biểu tình thất vọng của mẹ, cho nên anh sẽ không đụng đến kẹo, lớn rồi cũng quen.

Quý thần xui khiến, Tần Việt hỏi: “Kẹo này có vị gì.”

Hứa Nhất lấy ra một viên kẹo, lột giấy gói kẹo, vừa định nhét vào miệng Tần Việt, bỗng nhiên cánh tay xoay chuyển ôm lấy cổ Tần Việt, cậu cắn bể viên kẹo trong miệng mình làm độ ngọt tăng gấp mấy lần.

Sau đó cậu hôn Tần Việt, hôn khắp cả khoang miệng Tần Việt, môi lưỡi trao đổi, như là Tần Việt ở trong xe hôn cậu.

Kẹo quá ngọt làm cho Tần Việt bị choáng váng đầu óc, cùng Hứa Nhất trao đổi một nụ hôn hoàn chỉnh.

Hứa Nhất rời khỏi môi Tần Việt, Tần Việt có thể nhìn thấy đôi mắt Hứa Nhất óng ánh.

“Vị Quýt.” Hứa Nhất nói: “Trong miệng của tôi là vị quýt, anh cảm nhận được không.”

13. Chương 13

Trong cổ họng Tần Việt đều là vị ngọt, đều là mùi quýt trong miệng Hứa Nhất.

Tim anh cũng đập rất nhanh, nhưng ngữ khí cũng rất lạnh. Anh nói: “Hứa Nhất, tôi muốn cậu rõ ràng, coi như tôi không nói, trong lòng cậu cũng biết, lòng tôi chỉ có A Yến, rốt cuộc không chứa nổi người nào. Tôi có thể khoan nhượng cậu cũng bởi vì A Yến, cậu nhất định muốn tôi nói ra sao?”

Hứa Nhất trước đây chỉ suy đoán, nhưng bây giờ Tần Việt chính mồm thừa nhận, trong lúc nhất thời cậu không có phản ứng gì. Cậu chỉ biết là không cam lòng, cũng không muốn chịu thua, cậu rất yêu Tần Việt, cậu tự nhủ: đừng hoảng hốt, Hứa Nhất, mày phải dũng cảm lên.

Cậu trừng mắt nhìn cũng không trả lời Tần Việt, chỉ muốn liều mạng chứng minh, vì thế cậu lấy tay để lên ngực Tần Việt: “Tần Việt, tôi hôn anh, nhịp tim của anh đập cũng rất nhanh.”

Tần Việt đẩy tay Hứa Nhất ra: “Hormone khuấy phá thôi, có thể nói cái gì chứ?”

Hứa Nhất bướng bỉnh hỏi: “Không chỉ là hormone có đúng hay không? Chân tâm không có sao? Dù cho một chút cũng có chứ.”

“Cậu muốn tự rước lấy nhục nhã sao?” Ngữ khí Tần Việt như nước đá tan ra: “Cậu muốn hỏi, vậy thì không có.”

Tần Việt không nhìn Hứa Nhất, đứng lên đi ra cửa: “Đừng quậy nữa, xuống lầu ăn cơm.” Ngữ khí không cho làm trái.

Hứa Nhất không cam lòng, trong thanh âm mang theo một chút cầu xin: “Một chút cũng không có sao? Thật không có à.”

Tần Việt không để ý đến cậu, đi xuống dưới lầu. Trong phòng Hứa Nhất cụt hứng ngồi ở trên thảm trải sàn, kỳ thực cậu cái gì cũng hiểu, nhưng cậu không cam lòng. Cậu ngược đầu nhắm mắt lại, viền mắt đã nóng. Hứa Nhất giơ tay lên xoa xoa mí mắt, muốn đem nước mắt ẩn xuống, nhưng là rất nhanh, mí mắt đã ẩm ướt.

Chỉ một lúc sau, Hứa Nhất lại như chưa từng xảy ra chuyện gì, đứng lên, vỗ vỗ túi quần ra khỏi phòng ngủ, đi tới cầu thang nhìn Tần Việt cười không có tim không có phổi: “Tôi đi dùng cơm.”

Mắt của cậu vẫn còn hồng, Tần Việt nhìn tự dưng đau lòng. Nụ cười của Hứa Nhất làm cho anh cảm thấy chói mắt. Tần Việt bực mình, uống một ly rượu đỏ mới cảm thấy tốt một ít.

Bữa cơm này ăn rất trầm mặc.

Trên bàn cơm điện thoại của Tần Việt vang lên. Anh nói chuyện điện thoại cũng không ngại Hứa Nhất. Hứa Nhất mơ hồ biết, Tần Việt muốn đi công tác ở Hải Thị.

Tần Việt nói chuyện điện thoại với người khác về hạng mục công việc, Hứa Nhất thì ngồi ở bàn ăn xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Không có nguyên do, trong đầu Hứa Nhất bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Giang Yến tái nhợt nằm ở bệnh viện, người kia sinh mệnh yếu ớt, duy nhất còn lại cũng chỉ có Tần Việt, còn bị loại người không biết xấu hổ như cậu quán lấy. Giang Yến vô tội, tại sao cậu muốn thương tổn một người vô tội đáng thương chứ?

Hứa Nhất chửi mình, con mẹ nó, mày còn là con người sao?

Trước đây Tần Việt không nói, cậu có thể lừa gạt mình không biết, nhưng còn bây giờ thì sao, cậu không cam lòng, cũng phải thu tay lại.

Ánh mắt của cậu chuyển hướng về phía gương mặt lạnh lùng quý khí của Tần Việt, trong lúc nhất thời tâm tình bay khắp ngũ tạng lục phủ, cuốn lên từng trận ngộp đau, cậu thật sự không nỡ buông tay.

Dì Lý đứng bên cạnh cảm khái: “Trời sắp vào thu, áo ấm của Tần Việt dì đã chuẩn bị xong. Tần Việt đi đâu đi công tác đều được, cố tình lại đi Hải Thị, thời tiết nơi đó còn nóng hơn ở thủ đô.”

“Hải Thị bây giờ là mùa hè sao?” Hứa Nhất hỏi.

“Hình như vậy.”

Vì vậy Hứa Nhất liền vui vẻ.

Tần Việt nói chuyện điện thoại xong hỏi cậu: “Cậu đang vui về cái gì?”

Hứa Nhất gấp cho mình một khối xương sườn, cong đôi mắt: “Tôi muốn theo anh đi công tác.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nơi đó là mùa hè.”

Đó là mùa hè cùng Tần Việt, cậu có thể dùng toàn bộ mùa hè để yêu, có thể dùng toàn bộ mùa hè để phạm sai lầm.

Trở lại thủ đô thì trời đã vào thu, sẽ là thời điểm kết thúc rồi đi, như vậy Tần Việt vào mỗi mùa hè đều có thể nhớ đến cậu.

14. Chương 14

Trước khi đi công tác một ngày, Tần Việt đến bệnh viện thăm Giang Yến.

Bởi vì đã biết Hứa Nhất chấp nhận hiến tủy cho mình, tính mạng không lơ lửng giữa trời nữa nên trạng thái tinh thần Giang Yến tốt hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói chuyện cười với Tần Việt.

Hắn cứ như vậy dựa lưng vào giường bệnh, nhìn Tần Việt vẫy tay để anh lại gần mình.

Tần Việt đi đến gần. Giang Yến nhẹ nhàng hôn lên trán Tần Việt.

“Tần Việt, anh phải chờ em khỏe lại, sau này cũng không cần phải chán ghét chịu đựng con người ngu ngốc đó ở bên cạnh anh.”

Người mình chán ghét? Trước mặt Tần Việt bỗng nhiên thoáng hiện gương mặt thiếu niên tươi cười, còn nụ hôn chứa đầy vị quýt của Hứa Nhất.

Đầu óc của anh trống không, thân thể cũng dừng lại một chút.

Giang Yến nhìn thấy phản ứng của Tần Việt, ôn nhu trong mắt bỗng nhiên mất hết.

“A Việt, em nhớ khi còn bé anh đã đồng ý, anh đã nói anh muốn cả đời đi cùng với em. Có phải anh đã quên mất?”

Đến nửa ngày, Tần Việt mới nắm lấy tay Giang Yến để trong lòng bàn tay của mình, vuốt nhẹ: “A Yến, em đừng suy nghĩ nhiều, anh nhớ, sẽ nhớ cả đời.”

“Anh nhìn xem, bọn họ thật sự yêu nhau, tôi xác thực không nên yêu Tần Việt.” Nhìn trong phòng bệnh đầu hai người kia chụm lại một chỗ, Hứa Nhất buồn buồn nói: “Nhưng thật sự tôi không nhận được, tôi không biết phải làm thế nào để không yêu Tần Việt.”

Cậu mở to đôi mắt ngập nước, Lâm Nhuệ cho là cậu khóc.

“Cho nên cậu định xử lý quan hệ với Tần Việt như thế nào.”

“Không xử lý như thế nào, thuận theo tự nhiên đi. Còn có thể yêu Tần Việt phải nắm chặt, chuyện sau này hãy để sao này nói đi, hiện giờ tôi chỉ muốn cùng Tần Việt đi Hải Thị.” Hứa Nhất là một người bướng bỉnh, khắp toàn thân đều quật cường không chịu thua.

Bỗng nhiên cậu lại cười hắc hắc: “Bác sĩ Lâm, anh nói, tôi như vậy có phải là người không có đạo đức như trong phim truyền hình thường diễn, cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến phòng Lâm Nhuệ.

“Trong lòng của cậu không phải đều có tính toán sao? Cậu còn hỏi tôi làm gì.”

Lâm Nhuệ đẩy cửa phòng làm việc, Hứa Nhất đi theo ở phía sau.

“Tôi chỉ mượn Tần Việt một quãng thời gian, dùng xong thì trả về. Tần Việt cũng không phải vật chết, nào dễ dàng di tình biệt luyến như vậy, anh ấy chán ghét tôi vô cùng, đều là tôi ép anh ấy thôi.”

Lâm Nhuệ không lên tiếng, đem một hòm thuốc nhỏ nhét vào lồng ngực Hứa Nhất: “Tôi xem dự báo thời tiết, ngày mai nơi cậu và Tần Việt đi công tác có thể sẽ có bão, trong này có một ít thuốc cảm cúm, thuốc hạ sốt, nước khử trùng, giữ để phòng hờ.” Y liền bổ sung: “Tôi còn nhét bánh quy ở phía dưới cùng. Thuốc đau đầu cậu thường dùng cũng để phía dưới, một ngày hai viên, đừng quên.”

Hứa Nhất vẫn có chút khổ sở, nhưng trên mặt không thấy được, cậu không hăng hái lắm, nhìn về phía Lâm Nhuệ gật gật đầu.

“Bác sĩ Lâm, tôi đi trước.”

“Cậu đi sớm như vậy làm gì?”

“Trong lòng tôi khó chịu tìm vườn hoa nhỏ khóc có được không?” Bóng lưng Hứa Nhất hoàn toàn biến mất

ở trong hành lang.

Sự thực chứng minh, Hứa Nhất đúng là đi khóc, mà phương pháp khóc của cậu có thể đoạt giải Oscar.

Tần Việt nghiện thuốc lá, đi dạo trên sân thượng hút thuốc. Dưới lầu đối diện có một vườn hoa nhỏ, bên trong mọc đầy hoa cỏ tươi tốt.

Hứa Nhất đem một cái hòm thuốc màu bạc đặt ở trước mặt mình, không nói một lời, không biết còn tưởng rằng cậu đang diện bích hồi lỗi.

Tần Việt hút thuốc xong, dự định trở về, nhưng lúc này lại nghe Hứa Nhất nói.

Cậu nhìn hòm thuốc “A” một tiếng.

Sau đó lại bắt đầu nói lảm bảm: “Tần Việt, anh xem tính khí của anh rất thối, mỗi ngày đều cãi nhau với tôi, còn để cho người khác bắt nạt tôi, thật sự đời tôi đều chưa từng thấy người nào phiền như anh.”

Tần Việt không nhìn thấy mặt Hứa Nhất, anh ở trên cao chỉ có thể nhìn thấy cái xoáy trên đỉnh đầu Hứa Nhất.

Anh muốn lên tiếng bảo Hứa Nhất ngậm miệng. Nhưng nhìn thấy Hứa Nhất đánh vào hòm thuốc mấy cái như muốn hả giận. Anh nhìn cũng cảm thấy tay đau.

“Anh xem anh đối với Giang Yến thật tốt, anh còn hôn tay hắn, hắn còn hôn mặt của anh.”

Hứa Nhất trầm mặc một hồi, rồi lại đánh vào hòm thuốc một cái: “Nhưng tôi thật sự thật hâm mộ nha, anh không thể tốt với tôi một chút sao? Biết rõ tôi yêu anh, anh không thể... Không thể... Dù cho gạt tôi cũng được, nói không có chán ghét tôi, làm bộ yêu thích tôi một chút không được sao.”

Hứa Nhất liền thay đổi ngữ khí, rất rõ ràng đang mô phỏng Tần Việt: “Hứa Nhất, tôi là Tần Việt. Cậu không thể làm càn! Tôi và cậu không có liên hệ máu mủ, tôi cũng không thích cậu, cũng vì A Yến tôi mới nhân nhượng cậu. Coi như cậu chiếm được người, cũng đừng mơ tưởng được trái tim của tôi!!”

Tần Việt ở trên ban công say sưa xem Hứa Nhất tự biên tự diễn, nếu không phải nhìn lên, anh sẽ cho cậu một tràng pháo tay, sau đó sẽ tự tay bóp chết cậu. Anh có áp lực công việc rất lớn, xem Hứa Nhất diễn một trận này quả thực giải tỏa rất nhiều.

Nhưng sau khi biểu diễn, Hứa Nhất bỗng nhiên không nói, cậu ôm hòm thuốc vào trong lòng, sau đó cúi đầu từ từ ngồi xổm xuống, lấy tay cánh tay che hai mắt của chính mình, lung tung lau.

Tần Việt bỗng nhiên bất động.

Bởi vì anh nhìn thấy đôi vai đơn bạc của Hứa Nhất đang run rẩy, cánh tay che mắt vẫn không lấy xuống, cậu cứ ngồi xồm như vậy, thoát nhìn có mấy phần cô đơn.

Hứa Nhất khóc. Trong miệng còn lẩm bẩm: “Tại sao phải để tôi biết, tại sao lại muốn tôi nhìn thấy.”

Ánh mắt Tần Việt bỗng trở nên nghiêm túc, bây giờ anh không có chán ghét Hứa Nhất, tuy nhiên anh không khoan dung vi phạm, nông nổi của cậu. Anh biết rõ mình muốn cái gì, không muốn cái gì. Anh hiểu bây giờ mình đối với Hứa Nhất quá tốt, chính là dẫn dắt Hứa Nhất sau này.

Anh sớm đã tính toán, mỗi một bước đi sau này đều phải đi trên con đường đã dọn sẵn, cho dù bước mấu chốt nhất bị vướng bởi Hứa Nhất, anh cũng chưa từng nghĩ từ bỏ. Anh và A Yến muốn có một tương lai tốt đẹp. Nếu đã quyết định lợi dụng Hứa Nhất, vậy thì đơn giản cứ đi con đường tối đến cùng.

Thuốc lá trong tay bốc cháy đến phần cuối, ngón tay Tần Việt bị nóng, anh dụi tắt thuốc, ánh mắt cũng sáng hẳn lên. Kỳ thực anh có một chút không đành lòng, nhưng Tần Việt không cho phép mình nhẹ dạ.

Đóng cửa sân thượng, Tần Việt liền nghĩ tới bóng lưng gầy gò kia, lòng bỗng nhiên lại cảm thấy, nếu Hứa Nhất yêu mình như thế, đợi đến ngày sau cậu muốn mình làm cái gì, mình sẽ bồi thường cho cậu là tốt rồi. Đây là nhượng bộ cuối cùng của anh.

15. Chương 15

Hải Thị là một thành phố ven biển, vĩ độ gần với xích đạo, Hứa Nhất và Tần Việt xuống máy bay, thiếu chút nữa bị không khí nóng bức làm cho té ngã. Trên đại lộ rộng lớn cũng không có một chút gió.

Nơi làm việc phái người đến đón bọn họ, xe chạy nửa đường bị chết máy tới không được, họ phải phái người khác đến. Sau mười phút mới có thể đến sân bay.

Ngoài sân bay có trồng rất nhiều cây giống như cây dừa, Hứa Nhất nhìn hiếu kỳ, hỏi: “Cây này thật sự mọc ra quả dừa sao?”

Tần Việt, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp. Anh nhìn lướt qua: “Đây không phải là cây dừa, đó là cây cau, lá dày và cong hơn.”

Hứa Nhất cảm thấy hiếu kỳ, liền lôi kéo Tần Việt ra đại sảnh, tại cửa tìm một vị trí râm mát, chờ người tới đón. Tần Việt dựa vào tường nhắm mắt không biết đang suy nghĩ gì. Hứa Nhất ngồi trên valy, giống như một đứa trẻ đôi mắt xoay tròn nhìn khắp nơi. Trời vẫn rất nắng, cũng may có chút gió thổi tới cũng làm người rất thoải mái.

Cậu nắm cây cối, đem cầm để trên tay vịn valy, quay đầu lại nhìn Tần Việt đang nhắm mắt. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, tay áo kéo đến khuỷu tay, âu phục khoát lên cánh tay phải, khí trời nóng như vậy, nhưng mặt Tần Việt vẫn sáng như ngọc, cả người thoát nhìn càng phong thần tuấn lãng.

Tóc Tần Việt bị gió thổi có chút loạn, lộ ra cái trán trơn bóng, Hứa Nhất nhìn có chút ngốc. Cái mông của cậu vẫn ngồi trên valy, sau đó dùng một cái chân trượt bánh xe, cọt đến trước mặt Tần Việt, ngược đầu nhìn anh. Nhìn một hồi, rồi từ đâu đó móc ra một hủ kẹo, là hủ kẹo cậu đưa cho Tần Việt.

Cúi thấp đầu chọn phải chọn trái, Hứa Nhất lấy ra một viên kẹo bạc hà, xé giấy gói kẹo ra, nhét vào miệng Tần Việt.

Tần Việt mở mắt, trước mắt xuất hiện gương mặt Hứa Nhất quá phạm diễm lệ: “Tần Việt, anh không mặc chính trang bộ dáng nhìn rất thanh tân, giống như kẹo bạc hà.”

Tần Việt áp lực công việc lớn, giấc ngủ không hề tốt đẹp gì, mới vừa dựa vào tường ngủ, đầu óc cũng không rõ ràng, nhìn thấy Hứa Nhất cười theo bản năng anh cũng cười.

Hứa Nhất ngại ngẩn cả người, bởi vì từ trước tới nay cậu chưa từng gặp Tần Việt đơn thuần như vậy mà biểu hiện mình vui vẻ. Bình tĩnh lại, Hứa Nhất cũng không nhịn được, gương nanh múa vuốt nắm lấy tay Tần Việt muốn hôn Tần Việt.

Tần Việt không cho, biến sắc mặt, nhanh chóng dùng một cái tay đẩy mặt Hứa Nhất ra: “Hứa Nhất, cậu đừng thái quá.”

Lòng bàn tay Tần Việt đụng vào mặt Hứa Nhất mặt, cảm xúc rất mềm mại, tâm cũng cùng không tự chủ hơi rung động một chút.

“Anh để tôi hôn một cái, chỉ một cái.”

“Hứa Nhất, cậu tiếp tục hồ đồ tôi sẽ vứt cậu ở nơi này, cũng mặc kệ cậu.” Tần Việt đẩy cái trán Hứa Nhất ra, liều mạng ngăn cản Hứa Nhất nhào lên hôn mình.

“Anh chỉ khoác lác, anh dám vứt tôi sao, Tần Việt anh đừng quên anh còn có việc cầu tôi đây, để tôi hôn một cái có thể chết à?” Hứa Nhất điên cuồng giãy dụa.

Cái mông Hứa Nhất trượt khỏi valy làm cậu té ngã một cái, cả người cậu đều choáng váng.

Tần Việt nhìn bộ dạng xui xẻo của Hứa Nhất, cố nén một hồi, thực sự không nhịn được, run vai, ánh mắt cong cong, cười ra tiếng.

Tiếng cười kia trầm thấp mà sung sướng, còn làm khoang ngực chấn động.

Trong miệng Tần Việt còn ngậm kẹo bạc hà Hứa Nhất kín đáo đưa cho mình, nở nụ cười liền bị sặc, lại bắt đầu ho kịch liệt.

Hứa Nhất nhìn Tần Việt chật vật, cũng cất tiếng cười to.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua khe hở cây dừa hòa cùng tiếng cười sung sướng lưu lại bóng râm lốm đốm.

Người tới đón Tần Việt và Hứa Nhất đứng từ xa thấy hai người cười ngốc, lòng nói hai người kia khẳng định không phải là người mình cần đón, vòng qua bọn họ tìm một vòng nhưng không tìm được người, cuối cùng không cam lòng đi tới cẩn thận hỏi: “Ngài là Tần tổng phải không?”

Một lát sau, trên ghế sau xe của A Văn là hai người đang ngồi nghiêm túc thận trọng. Một người cúi thấp đầu xem máy tính bảng, mặt mày nghiêm cẩn mà lại quý khí. Một người khác lạnh lùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong miệng người đó còn cọt ca cọt két lén lút nhai kẹo.

A Văn hoài nghi vừa nãy ở phi trường hẳn nhìn thấy hai người kia chỉ là hình ảnh phù phiếm không có thật.

16. Chương 16

Hứa Nhất cảm thấy Tần Việt tàn nhẫn nhất không phải đối với cậu che giấu, mà là quá mức thẳng thắn, có thích hay không đều nói rõ ràng rành, không an ủi cậu, cũng không chịu nói dối.

Ví dụ như khi bọn họ đến khách sạn, quần áo còn chưa có sửa sang xong, Tần Việt ngay trước mặt của cậu nhận điện thoại cho Giang Yến, không hề chú ý đến tâm tình của cậu mà cùng Giang Yến tán gẫu chuyện công tác. Hứa Nhất người này cũng thích ngược, rõ ràng khổ sở trong lòng còn nhất định phải nghe hết thấy đối thoại.

Cậu nghe thấy Giang Yến nói Tần Việt nên về sớm một chút.

Hứa Nhất liền oán thầm một câu: Đáng tiếc, Tần Việt tạm thời không về được, cùng tôi ở một chỗ.

Giang Yến nói kỳ thực em nhớ anh.

Hứa Nhất lườm một cái, nhớ cũng vô dụng, nhớ cũng không gặp được.

Giang Yến hỏi, Tần Việt anh vẫn luôn yêu em phải không?

Hứa Nhất lập tức không biết mình nên nói cái gì, hô hấp gần như dừng lại.

Cậu sợ nghe Tần Việt trả lời, nhưng cậu muốn biết Tần Việt sẽ trả lời như thế nào, cậu nhát gan mà hiếu kỳ mâu thuẫn thấp thỏm đến cực hạn.

Tần Việt nói với Giang Yến: “Ừ.”

Cái từ “Ừ” này như một cái lợi kiếm thẳng tắp đâm vào trái tim Hứa Nhất, làm cho cậu đau đớn không thôi. Khó chịu, oan ức là do cậu tự tìm, đầy bụng đều chưa xót không nơi có thể phát tiết. Cậu muốn đánh mình một bạt tay, để cho mình không nghe chuyện gì nữa. Cậu khó chịu gơ tay lên muốn đánh mình, lại lập tức buông xuống, cậu sợ Tần Việt cảm thấy mình là người bị bệnh thần kinh.

Hứa Nhất nhin, viền mắt đều đỏ, nhìn cái gì cũng tức giận, cậu cảm thấy tất cả mọi thứ đang cười nhạo mình. Tần Việt không yêu cậu một chút nào, cậu còn ở trước mặt người ta làm gì.

Cậu thật sự quá khó chịu, quá ghen tỵ. Tần Việt đang nói chuyện điện thoại liền bị cậu đoạt lấy, ấn tắt, một đường pa-ra-bôn ném vào trong giường.

Cậu biết mình không nên làm như vậy, Tần Việt không thích cậu, tất nhiên cũng sẽ không bao dung cậu. Nhưng cậu không nhịn được, cậu không muốn nghe Tần Việt nói chuyện điện thoại với Giang Yến, cậu không muốn nghe Tần Việt nói yêu Giang Yến. Trước khi cậu buông tay chỉ muốn có thời gian bên cạnh Tần Việt, Tần Việt còn ở trước mặt cậu gọi điện thoại, làm cho cậu khó chịu.

“Cậu tìm điện thoại di động về cho tôi.” Tần Việt nhú mày, ngữ khí trở nên xa lạ.

Hứa Nhất nghẹn cổ nói: “Tôi không làm.”

“Tôi lặp lại lần nữa, lập tức tìm điện thoại về cho tôi, sau đó nói xin lỗi.”

Hứa Nhất ngực kịch liệt phập phồng: “Tôi sẽ không, anh biết rõ tôi yêu anh, còn ở trước mặt tôi nói điện thoại với Giang Yến. Tần Việt anh không có lương tâm.”

Hứa Nhất có chút oan ức nhỏ giọng nói: “Ít nhất thời gian đi công tác này đừng gọi điện thoại.”

Tần Việt không cảm kích, nhìn Hứa Nhất cười gằn: “Không nhặt, không xin lỗi đúng không.”

Hứa Nhất gật đầu, không nhìn Tần Việt, khịt khịt mũi: “Tôi không, tôi không sai, không nhặt, cũng không xin lỗi.”

Tần Việt tức giận: “Được, cậu cũng không cần lượm.”

Tần Việt nắm lấy tay Hứa Nhất kéo cậu đi tới cửa. Hứa Nhất bị Tần Việt kéo lão đảo đến cửa, anh đem

Hứa Nhất đẩy ra bên ngoài rồi đóng cửa lại.

Hứa Nhất bị Tần Việt đuổi ra ngoài.

Cậu đứng ở hành lang trên thảm trải sàn mềm mại, ngẩng đầu nhìn hai cái đèn trên trần nhà tỏa sáng. Cậu vẫn luôn ngược đầu, không nói. Cậu biết mình làm không đúng, làm nũng đùa giỡn chọc giận là dùng với người yêu mình. Tần Việt không thích cậu, cho nên cậu làm nũng đùa giỡn chọc tức anh sẽ biến thành tìm đường chết.

Cậu không muốn cúi đầu, Hứa Nhất đặc biệt hiểu chính mình, kỳ thực cậu không có tiền đồ, cúi đầu khẳng định nước mắt sẽ không ngừng được. Hứa Nhất cảm thấy ít nhất mình cần phải bảo trì tôn nghiêm cuối cùng, tuyệt đối không thể rơi nước mắt.

Cậu ở cửa phòng Tần Việt bình tĩnh khoảng năm phút đồng hồ, sau đó đá một cước nói: “Cút mẹ mày đi Tần Việt, sau này ông đây sẽ không thích anh nữa.”

Hứa Nhất từ đâu đó lấy ra thẻ phòng của mình: “Có gì đặc biệt, không phải là ý vào ông đây yêu thích anh sao? Bắt nạt ai đó.” Mở cửa, Hứa Nhất ngã mình xuống giường, học Tần Việt nói chuyện: “Còn bắt nói xin lỗi anh, anh còn là đứa bé mặc tả hả.”

Cậu ở trên giường đánh tới đánh lui một hồi cho hả giận, sau đó đem giày quăng thật xa, nhìn trần nhà bất tri bất giác ngủ quên.

Trước khi ngủ một phút, trong đầu của cậu lóe lên một ý nghĩ, muốn mình không yêu Tần Việt như vậy thì tốt rồi.

Hứa Nhất bị lạnh làm cho tỉnh dậy, máy điều hòa điều chỉnh nhiệt độ quá thấp, mở mắt ra, cậu nhảy mũi hai cái.

Trong phòng mờ昧, rèm cửa sổ rất dày che ánh sáng bên ngoài, chỉ chừa một tia sáng xuyên qua khe hở trong không gian uyển chuyển nhảy múa. Hứa Nhất hoảng hốt rất lâu mới vươn mình xuống giường, kéo áo T shirt từ trên người xuống, che cái eo nhỏ dẻo dai của cậu.

Mặc quần áo xong, Hứa Nhất ngốc trệ hai phút, dự định đi xuống chỗ bán rượu ở hành lang lầu một ngồi một hồi. Bởi vì đây không phải là thời điểm du lịch, cho nên chỗ ngồi cũng không có bao nhiêu người.

“Một ly Vodka Martini.” Hứa Nhất ngồi xuống quầy bar, vẫy vẫy tay với anh bartender.

Anh chàng bartender đang tận tình khuyên nhủ một người bên cạnh, hần nghe thấy Hứa Nhất kêu rượu, nhanh chóng quay đầu lại nói một câu: “Ngài chờ một chút, trước tiên tôi phải cứu một mạng người đã, đồng nghiệp của tôi vừa chia tay bạn trai, tôi rót rượu cho ngài phổng chừng hần có thể chạy đến tầng cao nhất, sau đó nhảy xuống.”

Đồng nghiệp của cậu bartender thoát nhìn tuổi không lớn lắm, tính toán tuổi tác cũng gần bằng cậu, tóc ngắn, thân cao gầy, trên cổ còn có hình xăm, giữa hai lông mày mang theo một chút lệ khí.

Do dù anh chàng bartender không kiên nhẫn hầu rượu khách nhưng vẫn đề nóng giận nghe đồng nghiệp của chính mình dông dài.

Hứa Nhất nhìn người kia mà không nhận được, liền từ băng ghế đứng lên, vỗ vỗ vai anh chàng bartender: “Vodka Martini đủ quán được tất cả.” Cậu chỉ chỉ đồng nghiệp tóc ngắn của anh chàng bartender: “Cho cậu ta một ly nữa, tôi mời cậu ta uống.”

Cậu suy nghĩ một chút bỗng nhiên lại nói: “Không phải, không phải, tiền bạc tính trên đầu Tần Việt.”

Hứa Nhất cảm thấy mình đã quá phiền muộn. Cậu chưa bao giờ là một người tham lam, bởi vì cậu biết, coi như muốn nhưng từ trước tới nay cậu cũng không chiếm được.

Trước đây cậu cũng sẽ oán hận. Dựa vào cái gì cậu là một người có tài hoa, Hứa Thanh Sơn lại không cho cậu sờ vào dương cầm. Cậu thỏa hiệp, cậu không động vào, vậy cậu phải cố học cho giỏi, một ngày nào đó tri thức sẽ mang cậu bay ra khỏi cái hẻm nhỏ chật chội kia. Nhưng học đại học một nguyện vọng nhỏ như thế cũng bị Hứa Thanh Sơn và Trương Lan Chi không cho phép.

Trong sách viết không có cha mẹ nào không yêu thương con của mình, cậu tự nhủ là ba mẹ có quan tâm mình, nhưng họ không biểu đạt ra mà thôi. Đến khi Hứa Thanh Sơn bắt cậu tạm nghỉ học, lúc đó Hứa Nhất dao động. Có lúc cậu cảm thấy mình như một con quái vật, quá khứ không nhớ ra được, tương lai cũng không có, người mình thích đã là của người khác, hoàn toàn không nên có, cũng không có được. Nếu như bên cạnh không có ai, Hứa Nhất thật sự rất muốn hét lên, sao cuộc sống phải gian nan như vậy?

Thôi, ai làm gì thì làm, tùy tiện đi, cậu chỉ muốn để cho mình dễ chịu một chút. Hứa Nhất quơ quơ trong ly rượu, đem nửa ly còn lại uống sạch, quay đầu tức giận hỏi: “Ai, tôi nói với cậu, nếu thích một người không mình thì phải làm sao? Tốt nhất là làm phiền hắn, cứ tiếp tục làm phiền hắn, hiệu quả cuối cùng đạt được là, hắn nhìn thấy mình như nhìn thấy cóc ghẻ, đi đường vòng là tốt nhất.”

Hứa Nhất thoát nhìn dáng vẻ rất khổ não.

Bạn của anh chàng bartender không chút nháy mắt nhìn Hứa Nhất, đến nửa ngày hỏi: “Anh, anh cũng thất tình?”

“Ừ, tôi còn không bằng cậu nữa, tôi còn chưa kịp yêu đã thất tình.” Bỗng nhiên cậu đem mặt của mình để gần mặt người thanh niên kia: “Cậu nói nếu như tôi đẹp trai hơn một chút, anh ấy có thích tôi không?” Giọng nói mang theo mấy phần ngây thơ.

Hứa Nhất rất là đẹp trai, đuôi mắt ẩn tình, mặt mày điểm lệ. Bị một gương mặt sáng loáng như vậy kề sát lực trùng kích rất lớn. Người thanh niên kia nhất thời mặt đỏ lên.

“Không, không, không, dung mạo của anh nhìn rất đẹp, thật sự rất đẹp.” Người thanh niên kia nói cũng không lưu loát.

Hứa Nhất khó chịu, uống rượu hơi say, giọng nói trở nên mềm mại: “Nhưng tại sao anh ấy lại không thích tôi, không thích tôi cũng được đi, nhưng tại sao còn chán ghét tôi.”

“Anh, mới vừa rồi bạn tôi còn khuyên tôi, phương pháp trị khỏi thất tình chính là đi tìm một người yêu mới.” Bạn của anh chàng bartender nói chuyện không lưu loát: “Chỉ cần nói chuyện với một người tương mạo anh không đáng ghét, cùng hắn hôn môi sẽ sản sinh nhiều amin, người mới làm anh vui vẻ, sau đó anh sẽ quên mất người cũ.”

“Tôi phải cùng hắn hôn môi?” Hứa Nhất nhìn anh bạn bên cạnh: “Sẽ sản sinh nhiều amin? Sau đó tôi có thể yêu người khác?”

Bạn của anh chàng bartender điên cuồng gật đầu.

Hứa Nhất bỗng nhiên có chút ngốc, trực tiếp đề anh chàng kia vào quầy bar: “Cậu trai, có thể cho tôi hôn một cái sao?” Cậu đặc biệt thành khẩn nói: “Cậu chớ để ý, cứ thử xem, hôn một cái là được.”

Thanh niên kia sửng sốt một chút, lập tức đỏ mặt. Hắn nhàn nhạt cười cười: “Anh, hay là em hôn anh đi.”

Lập tức thanh niên dùng sức đem Hứa Nhất đặt ở dưới thân, hôn Hứa Nhất.

Tần Việt cùng trợ lý ở phân bộ công ty họp xong, định đem vài vấn đề nghi vấn giải quyết trong hội nghị vào ngày mai. Hai người từ bên ngoài cửa khách sạn xuống xe, qua cửa xoay tròn, vừa đi vừa thảo luận đến hành lang lầu một.

Quầy rượu ở hành lang không lớn, ánh đèn rất sáng, kệ sát tường là từng chai rượu xếp nghiêm chỉnh, dựa vào cửa sổ là một bàn tròn nhỏ màu trắng, bởi vì chưa tới buổi tối cho nên bên trong có rất ít người.

Đứng ở cửa, bên trong làm gì vừa xem là thấy ngay. Anh nhìn thấy một người mặc đồng phục bartender, ngũ quan đoan chính, còn có một thanh niên đề Hứa Nhất định hôn môi, cố tình Hứa Nhất kia còn chớp đôi mắt ướt át, bộ dạng rất mong đợi.

Lý trí nói cho Tần Việt biết là không cần lo, Hứa Nhất chỉ là một lọ chứa tửu cứu Giang Yến mà thôi. Nhưng về tình cảm, Tần Việt đã vô cùng phần nộ. Tu dưỡng từ nhỏ nói cho anh biết, trước mặt mọi người làm chuyện như vậy quả thực là không biết xấu hổ, từ nhỏ tu dưỡng cũng nói cho anh biết không nên tùy tiện nổi giận.

Nhưng xưa nay anh chưa từng có cảm giác này, tâm tình ức chế không được, lửa giận trong lòng lập tức bộc phát. Cái người này luôn miệng nói yêu mình, nói thích mình, nói muốn là người của mình, quả thực tùy tiện phóng đãng không biết xấu hổ đến cực hạn, chỉ để cậu một mình trong khách sạn một lúc, ngay

cả người phục vụ cũng đi câu dẫn.

Tần Việt sắc mặt âm trầm đi tới phía sau hai người, lôi người thanh niên đang ở trên người Hứa Nhất ra, lạnh lùng nhìn hắn. Bạn của anh chàng bartender bị Tần Việt dọa hoảng sợ nhanh chóng bỏ chạy.

Hứa Nhất mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tần Việt.

17. Chương 17

Hứa Nhất và Tần Việt cãi nhau.

Hứa Nhất mở mắt ra nhìn thấy Tần Việt thì sợ hết hồn, cậu có chút chột dạ, không biết nên nói với anh cái gì.

Tần Việt khắc chế lửa giận của mình, cười lạnh một tiếng: “Hứa Nhất, trước đây tại sao tôi không phát hiện cậu phóng đảng không biết xấu hổ như vậy, từ sáng đến tối không có ai bên cạnh thì chán ngán, sống không nổi nữa đúng không?”

Hứa Nhất vốn muốn giải thích với Tần Việt, nghe Tần Việt lời nói này, mặt lập tức liền xụ xuống: “Anh nói con mẹ gì đấy? Tần Việt anh có bị bệnh không, tôi thích như thế nào thì kệ tôi, ai cần anh lo.”

Tần Việt biết mình không nên cãi nhau với Hứa Nhất, người của công ty còn ở đây, trong quầy rượu người tuy không nhiều nhưng ai cũng như đang xem cuộc vui mà nhìn chăm chăm. Tần Việt nhìn Hứa Nhất bộ dạng dửng dưng thì không khống chế được mình, cũng may tiếng nói của anh coi như khắc chế: “Hứa Nhất, cậu theo tôi đi công tác, những chuyện cậu làm không chỉ đại biểu cho một mình cậu. Mấy ngày trước, còn đuổi theo sau mong tôi nói yêu thích tôi, làm sao, ngày hôm nay đã chịu không nổi, không giả bộ được, lại đi thích một người hầu rượu.”

“Cậu yêu thích ai, tôi lười biếng quản cậu, nhưng cậu đừng làm tôi mất mặt.”

Tần Việt nói một đồng, cảm thấy nói một hồi cũng không nói được câu mình muốn nói, đến nửa ngày mới nghĩ khí uy nghiêm đáng sợ bổ sung trọng điểm: “Cậu nói cậu yêu tôi, Hứa Nhất cậu sờ sờ chân tâm của mình đi, đến cùng có bao nhiêu cân lượng?”

“Tần Việt, con mẹ nó, anh lặp lại lần nữa?” Hứa Nhất nghe Tần Việt nghi vấn chân tâm của mình, trong lòng vừa giận vừa đau, cậu cũng bắt đầu nói không biết lựa lời: “Tôi yêu thích ai là chuyện của tôi, ngày hôm qua tôi yêu anh, ngày mai yêu người khác thì đã làm sao. Tần Việt tôi cho anh biết, coi như tôi tùy tiện tìm người, một hơi từ lầu một ngủ thẳng đến lầu mười hai anh cũng không thể xen vào.”

“Anh quản tốt Giang Yến của anh là được rồi, anh không phải yêu hắn, yêu chết đi sống lại sao?” Hứa Nhất bắt đầu nóng nảy, thường thường giết người một ngàn, tự tổn hại tám trăm, việc này rõ ràng là cậu chiếm

lý, nhưng cãi nhau mà mình còn phải chịu ủy khuất. Miệng cậu chửi Tần Việt, lại cảm thấy ít nhất phải biểu hiện một chút, cậu kéo áo sơ mi của anh chàng bồi rượu, thân thể nghiêng về phía trước, hôn người ta hai cái.

“Tôi lung ta lung tung, anh có thể làm thế nào.” Lời nói bỏ ra thật độc, vành mắt lại hồng.

Tần Việt đã vô cùng phẫn nộ, anh chưa từng thấy Hứa Nhất như vậy, làm cho anh không biết phải làm gì, ngay lập tức Tần Việt muốn bóp chết cậu.

Anh cũng không biết tại sao không muốn thấy Hứa Nhất như vậy, nhưng trước mắt không rảnh cân nhắc nguyên nhân. Tần Việt càng tức giận, trên mặt càng bình tĩnh hơn, âm thanh tàn nhẫn đến cực hạn, khóe miệng cậu một nụ cười, toàn bộ thân thể thả lỏng dựa vào quầy bar: “Hứa Nhất, cậu tùy tiện, lung ta lung tung không hề liên quan đến tôi, thế nhưng hiện giờ không được.”

Ánh mắt Tần Việt âm hàn: “Nhưng cậu phải hiến tủy cho A Yến. A Yến là người sạch sẽ nhất, nếu cậu bị bệnh đường sinh dục, tôi đi đâu tìm người thứ hai thay cậu ghép tủy cho A Yến, sau này cậu tùy tiện phóng đảng xin tùy ý, hiện giờ thì không được.”

Đây không phải là lời nói trong lòng của Tần Việt, nhưng anh không muốn thấy dáng vẻ đó của Hứa Nhất, liền tiếp nói chuyện kích thích mình. Anh biết những câu này không nên nói, nhưng lời nói ra không có cách nào thu hồi lại.

Quả nhiên, Hứa Nhất an tĩnh, sau đó có thể thấy đỏ cả vành mắt.

Lời Tần Việt nói giống như một cây đao cùn thẳng tắp cắm vào trái tim Hứa Nhất, quấy nhiễu ngũ tạng lục phủ của cậu, quá đau.

Mình trong mắt Tần Việt thật sự cũng chỉ là một lọ chứa thuốc sao? Nhận thức này làm cho cậu quá khó chịu. Hứa Nhất cảm thấy mắt hết khí lực, một mỗi ứng phó, viền mắt vừa cay vừa nóng. Cậu cứ như vậy kinh ngạc nhìn Tần Việt, sau đó nước mắt thuận theo viền mắt chảy ra ngoài.

Cậu đứng thẳng tắp, thoát nhìn có chút đáng thương.

Hứa Nhất lấy tay lau nước mắt, nói một câu: “Cút mẹ mày đi Tần Việt, anh dám làm nước mắt ông đây phải chảy ra.”

Sau đó cậu nhìn Tần Việt miễn cưỡng nở nụ cười, lập tức đi nhanh ra khỏi quầy rượu.

18. Chương 18

Hứa Nhất không nói tiếng nào trở về phòng, từ trong tủ lạnh lấy ra vài lon bia. Trong lòng cậu không dễ chịu, nghĩ phải uống đến khi say mới thôi. Kết quả uống nửa giờ cũng không say, định thần nhìn lại thì biết đây chỉ là rượu cocktail, độ cồn rất thấp.

Hứa Nhất trừng mắt nhìn đồng lon trên thảm trải sàn, cảm thấy mình thật là khờ đến không thể cứu chữa. Hứa Nhất thật sự khóc, còn khóc rất lớn tiếng, cửa không khóa Tần Việt đi ngang qua phòng Hứa Nhất, nghe thấy Hứa Nhất ở trong phòng oan oan ức ức tê tâm liệt phế kêu rên: “Ngu ngốc, đồ uống cũng bắt nạt mình.”

Đến hoàng hôn Hứa Nhất đã rất mệt mỏi. Trong phòng quá lạnh, trước đây lúc chưa cãi nhau với Tần Việt không cảm thấy lạnh, hiện tại cảm thấy hơi lạnh chui vào cốt tủy, toàn thân chỗ nào cũng lạnh. Không gian quá mức yên tĩnh, yên tĩnh làm cho cậu nhớ những lời Tần Việt nói khiến người thương tâm. Điều này làm cho Hứa Nhất sợ sệt, vì thế cậu giống như chạy nạn, nhanh chóng mặc quần áo, cầm thẻ phòng, đi ra khỏi khách sạn.

Cậu cũng không biết đi chỗ nào, chỉ tùy tiện đi, đi tới nào cũng được. Cậu đi ngang qua cửa hàng gần khách sạn mua hai gói thuốc lá, lấy một điếu thuốc ra hút.

Hải Thị đường phố nhỏ sạch sẽ mà lại thanh tân, hai bên đường đều trồng hoa rất là đẹp, nửa bầu trời nhuộm màu mây lửa, có một nhóm học sinh tiểu học vừa đi vừa cãi nhau vui vẻ.

Hứa Nhất nhìn về phía trước, phát hiện phía trước có một nhóm học sinh tiểu học. Cậu dừng bước chân suy tư một hồi, sau đó đi hai bước đến thùng rác, dúi tắt thuốc ném vào trong thùng rác. Hút thuốc không tốt, cậu không muốn tàn hại mầm non của tổ quốc.

Nhưng mầm non tổ quốc lại không chịu buông tha cậu, có hai cậu bé sún răng lôi kéo tay cậu, đôi mắt long lanh hỏi: “Anh ơi, hút thuốc có ngon không?”

Hứa Nhất vừa định nói: “Bà mẹ nó, đứa nhỏ cũng muốn học hư đây.” Lời nói đến miệng lại xoay chuyển biến thành: “Không tốt, hút thuốc nhiều sau này sẽ không có vợ, cả đời độc thân, ngàn vạn lần không thể hút thuốc.”

Đứa bé cao nhất lấy trong túi ra một cây kẹo que nhét vào trong miệng, lộ ra hàm răng sún cười nhạo Hứa Nhất: “Em thấy anh mới không tìm không được vợ, hoặc là vợ cho anh đội nón xanh, bằng không làm gì một mình anh ở đường cái loanh quanh.”

Các bạn nhỏ đứng bên cạnh đồng loạt gật đầu.

Hứa Nhất kinh ngạc, “nón xanh”, loại từ ngữ cao cấp này bọn nhóc cũng biết. Cậu lại có chút khó chịu, lại nghĩ tới Tần Việt không yêu cậu, chỉ biết cãi nhau với cậu, một khi cãi nhau thì dùng dao đâm vào trái tim cậu.

Cậu cũng là người, không phải đao thương bất nhập, cậu cũng sẽ đau.

Vì vậy Hứa Nhất mới nói với hai đứa nhỏ: “Anh không phải độc thân.” Vừa liếc nhìn đứa nhỏ cầm kẹo que: “Anh nói cho các em nghe nha, không chỉ hút thuốc tìm không được vợ, ăn kẹo nhiều cũng không tìm được vợ luôn.”

Hai cậu bé đồng loạt nói: “Xạo.” Một tiếng. Xong rồi tạm biệt Hứa Nhất rồi quay đầu chạy về nhà.

Hứa Nhất không cam lòng, kéo cổ áo một đứa bé.

Cậu bé sún răng quay đầu lại nghi hoặc nhìn cậu: “Anh muốn làm gì?”

Hứa Nhất mặt không hề cảm xúc: “Các em mua kẹo que ở đâu?”

Đứa nhỏ chỉ chỉ tiệm tạp hóa phía trước cách khoảng 500 mét.

Hứa Nhất buông hai đứa bé kia ra, đi về phía trước, vào tiệm tạp hóa mua hai que kẹo. Trên kệ hàng hóa còn có vài món văn phòng phẩm, Hứa Nhất nhìn thấy một quyển sổ ghi chép rất đẹp, trên notebook in một bông hoa hướng dương, còn có dòng chữ “mùa hè cuối cùng”. Quỷ thần xui khiến, Hứa Nhất cầm quyển sổ lên, mua thêm một cây bút, rồi ra quầy thu ngân trả tiền.

A Văn gọi điện thoại cho Hứa Nhất hỏi cậu ở nơi nào.

Hứa Nhất liếc nhìn cửa quán cà phê có treo một cái chuông gió, ngoan ngoãn nói: “Tôi đang ở tiệm cà phê đây.”

“Tôi và Tần tổng một chút nữa phải đi khảo sát tiến độ hạng mục công ty, Hứa Nhất cậu muốn cùng đi không?”

Hứa Nhất uống một hộp cà phê, chôn mình vào trong ghế sofa: “Tôi không đi, tránh cho Tần tổng bị mất mặt không tốt.”

Hứa Nhất nghe thấy A Văn dừng lại một chút, điện thoại di động truyền đến âm thanh văn kiện bị ném.

Cậu cúp điện thoại. Một mớ nằm nhòai trên bàn, mở ra trang giấy thứ nhất, viết vào một câu: “Ngày hôm nay bắt đầu không thích Tần Việt.”

Viết xong, nhìn qua rồi viết tiếp:

“Nhưng mà mình vẫn còn thích anh ta.”

“Tôi không nên yêu anh ta, bởi vì anh ta có người yêu rồi.”

“Vậy thì tôi hơi yêu một chút thôi có được không?”

“Chỉ một chút chút yêu anh ta thôi.”

“Một chút là bao nhiêu a?”

“Nửa mùa hè thôi, như vậy là tốt rồi.”

Bút dừng lại trên giấy vài giây, ngòi bút chậm lại rất nhiều, rồi lại viết:

“Nhưng mà Tần Việt thật sự quá phiền, rất thích tranh cãi với mình.”

Nhân viên phục vụ cho Hứa Nhất thêm nước, Hứa Nhất mới từ trong suy nghĩ thức tỉnh, cậu nhìn thấy chữ mình viết nhất thời một trận phát tím. Lòng nói, mình đây viết cái gì vậy, là bị bệnh gốc sao?

Nhưng trong lòng cậu thật sự khó chịu, cậu rất muốn tìm một người nói chuyện, như vậy sẽ thoải mái một chút. Nhưng cậu không có bạn, Tiểu Hạ cũng không có thể nói, cậu bé kia thật sự xem nó em trai của cậu, biết được phỏng chừng sẽ rất lo lắng, cậu chỉ có thể viết vài dòng lung tung mà thôi.

Cậu cứ như vậy ngồi yên ở trên ghế sa lon, nhìn về phía xa, quanh thân đều tràn ngập một loại bi thương không nói rõ được cũng không tả rõ được. Gương mặt cậu tinh xảo, trắng nõn, ngay cả hàm dưới cũng lộ ra một cổ kiêu diễm, thoát nhìn như là mỹ thiếu niên trong tranh sơn dầu.

Mỹ thiếu niên kia ngồi im lặng một hồi lâu lại lật sổ ghi chép nghiêm túc viết vào tờ giấy thứ hai.

Những chuyện muốn làm trong mùa hè Hứa Nhất viết toàn bộ ra.

Trước nay cậu chưa từng nghiêm túc như vậy, làm cho không khí chung quanh dần dần trở nên yên tĩnh.

Hứa Nhất rời khỏi quán cà phê trời đã tối hẳn, bầu trời đầy sao lấp lánh, một mình cậu lang thang trên đường. Cậu không cảm thấy cô đơn, nhưng cậu muốn gặp Tần Việt, cậu không muốn cãi nhau, chỉ muốn nói với anh ta: Tôi nhớ anh, tôi muốn giải thích, Tần Việt anh đừng suy nghĩ nhiều, ngày hôm nay những lời tôi nói đều là lời vô ích, tôi chỉ thích anh, anh không thích tôi cũng không có quan hệ, thế nhưng sau này anh đừng nói những lời làm tôi thương tâm, cũng không nên hiểu lầm tôi, tôi cam tâm tình nguyện yêu anh, anh làm bộ không nhìn thấy là tốt rồi.

Cậu nhìn cái bóng của mình cười hì hì nói: “Hứa Nhất, mày thật là tiện, thế nhưng tao tha thứ cho mày lần này, tao cho phép mày yêu anh ta, thế nhưng mày không thể thương tâm.”

Cục đá dưới chân bị Hứa Nhất đá bay, thân ảnh đơn bạc ở trong trời đêm cất bước, nhìn kỹ bước chân có một chút thoải mái, có một chút sung sướng, như là một con chim nhỏ muốn nhẹ nhàng bay lên.

LEE: Các bạn có thể trách Hứa Nhất tiện, yêu quá cố chấp. Nhưng thật ra tất cả đều có nguyên nhân của nó. Ký ức bị lãng quên của cậu có thể lý giải việc này. LEE rất không thích “tiện thụ”, nên chắc chắn Hứa Nhất sẽ không phải tiện thụ.

19. Chương 19

Hứa Nhất trở lại khách sạn muốn giải thích cho Tần Việt chuyện xảy ra ở quầy rượu, tay còn chưa đụng tới cửa phòng Tần Việt liền “Vèo” một cái rụt trở về. Cậu cảm thấy mình nên chuẩn bị tinh thần một chút mới đi tìm Tần Việt nói chuyện. Tần Việt nói chuyện thích làm người khác tức giận, một ngày nếu như bị anh ta chọc tức hai lần, Hứa Nhất sợ mình chịu không được. Vì vậy bước chân xoay một cái, đổi phương hướng, đi thang máy xuống dưới lầu ăn cơm.

Buổi tối hôm ấy Hứa Nhất ngủ không yên ổn. Rõ ràng chạng vạng khí trời còn rất tốt, ban đêm lại trở trời. Ngoài cửa sổ tiếng sấm chớp nổ rất lớn, gió mưa rào rào trút xuống, nước mưa đánh vào tấm kính trên ban công gần như muốn đập vỡ tan. Hứa Nhất bị động tĩnh bên ngoài làm thức dậy, còn buồn ngủ ấn điện thoại di động, bây giờ là ba giờ một phút.

Tin nhắn ngày hôm qua của Lâm Nhuệ còn ở trên màn hình: Hải Thị sẽ có bão đổ bộ, chú ý an toàn.

Hứa Nhất ở trên giường ngồi yên một hồi, tiện đà đem chăn xốc lên, xỏ chân vào dép lê đi đến cửa sổ sát đất.

Chân trời sấm vang chớp giạt, chiếu sáng nửa bầu trời đêm, dựa vào ánh đèn, Hứa Nhất nhìn thấy hàng cây trước khách sạn ngày hôm qua còn rất tốt, bây giờ lại ngã đổ hết xuống đất.

Bão thật là đáng sợ, trong phòng trở nên nặng nề ngột ngạt, cậu không muốn ở một mình, muốn đi tìm Tần Việt.

Hứa Nhất gõ cửa phòng Tần Việt, gõ mấy lần đều không ai trả lời. Trong hành lang lặng lẽ chỉ có hai cái đèn tản ra ánh sáng mờ ảo, trong không gian yên tĩnh tiếng gõ cửa của Hứa Nhất trở nên đặc biệt rõ ràng.

Cậu ngồi xổm ở cửa phòng Tần Việt một lần lại một lần gọi điện thoại cho Tần Việt, không có ai bắt máy. Mí mắt Hứa Nhất giật giật, trực giác không tốt, tim cũng bắt đầu đập mạnh.

Rốt cục gọi đến lần thứ năm mới có người nhận điện thoại, người nhận điện thoại cũng không phải Tần

Việt, mà là A Văn.

Vừa nhận được tín hiệu, cậu nghe đầu bên kia điện thoại đều là tiếng gió rít gào, nghe không phải như ở trong nhà, âm thanh rung trời thập phần dọa người.

Tim Hứa Nhất treo lơ lửng: “A Văn, hai người ở chỗ nào? Tần Việt sao không nghe điện thoại?”

A Văn bên kia cũng thở hổn hển, hàm răng còn run lấy bầy, rõ ràng là rất lạnh: “Tôi và Tần tổng khảo sát xong hạng mục được người mời đi ăn cơm, không nghĩ tới lúc về khách sạn thì gặp bão, xe bị lật ngược.”

A Văn còn chưa nói hết, liền bị âm thanh lo lắng của Hứa Nhất đánh gãy: “Tần Việt sao không nhận điện thoại? Anh ấy có chuyện gì hay không?”

“Tần tổng bị cửa xe đập vào trán, hiện đang sốt cao...”

Hứa Nhất thiếu chút nữa rống lên: “Anh ấy không có sao chứ! Tần Việt không có sao chứ! Anh gọi 120 chưa?”

“Gọi rồi, thế nhưng thời tiết này gọi 120 cũng phải chờ bão qua mới ra ngoài được. Rất nguy hiểm.”

Hứa Nhất cưỡng bách mình trấn định lại: “Các anh ở chỗ nào?”

“Hứa Nhất, cậu đừng tới đây, chờ bão qua xe cứu thương sẽ đến!”

“Tôi hỏi anh ở chỗ nào? Con mẹ nó, hai người ở chỗ nào?” Hứa Nhất rống lên: “Có thể chờ đợi à! Con mẹ nó anh nói có thể chờ đợi à! Tần Việt phát sốt! Chờ trời sáng, Tần Việt sốt đến hư não thì làm sao bây giờ!!”

Bên kia phát ra định vị, Hứa Nhất vội vàng cúp điện thoại. Cậu trở về phòng của mình lấy hòm thuốc mà Lâm Nhuệ chuẩn bị, sau đó vội lấy chăn và drag giường xếp đem theo. Trước khi ra ngoài cậu mới phát hiện mình không có chìa khóa xe, Hứa Nhất vội đến muốn khóc.

Cậu cưỡng bách mình trấn định lại, cậu không quản được nhiều như vậy, nhanh chóng chạy tới phòng Tần Việt, dùng chân đạp mạnh cửa phòng. Cửa kia rất chắc làm chân Hứa Nhất đau đớn, nhưng Hứa Nhất không cảm giác được. Lúc này chuông báo động điên cuồng vang lên Hứa Nhất cũng không quản. Rốt cục cửa bị cậu đá văng, cậu lấy chìa khóa xe của Tần Việt để trên bàn trà, sau đó ôm chăn và hòm thuốc chạy xuống dưới lầu.

Hứa Nhất rất sợ, cậu sợ Tần Việt phát sốt, phát sốt là một chuyện rất đáng sợ, cậu cũng vì phát sốt mới thành một người không có quá khứ, cậu không nhớ rõ những chuyện xảy ra trong quá khứ, ngay cả người

bạn tên Tinh tốt nhất khi còn bé cậu cũng quên. Tần Việt không thể quên, cậu không muốn Tần Việt cũng trở thành một người không có quá khứ. Anh ta yêu Giang Yến như vậy, nếu như ngay cả người mình yêu cũng quên, Tần Việt nhất định sẽ rất thống khổ.

Hứa Nhất xuống bãi đỗ xe tầng hầm, mở cửa xe, vặn chìa khóa mà tay đều run rẩy, cậu tự nói với mình: “Hứa Nhất, mày phải dũng cảm lên, Tần Việt chờ mày đấy, mày không thể để cho anh ấy sốt đến choáng váng, đó là một người đẹp như mặt trăng vậy, nên tuyệt đối không thể.”

Cậu theo hướng A Văn chỉ một đường lái qua, hoàn cảnh trên đường quả thực khủng bố, khắp nơi đều có rất nhiều cành cây bị gió thổi gãy hoặc là những cây bị gió thổi tróc gốc. Cửa sổ của tất cả các nhà được đóng chặt, trên đường một chiếc xe cũng không có, khắp nơi đầy tiếng gió rít. Hứa Nhất chưa từng cảm thấy mình nhỏ bé như lúc này.

Cậu chạy xe rất nhanh, được ăn cả ngã về không mà chạy về phía trước. Kỳ thực cậu rất sợ, mỗi khi quẹo cua, Hứa Nhất đều cảm thấy xe như bị gió lật ngược. Nhưng trong lòng cậu chỉ nghĩ đến Tần Việt, người càng trở nên bình tĩnh. Rốt cục cũng đến một nhà xưởng nhỏ mà Tần Việt và A Văn trốn bão. Trong lòng cậu chỉ có Tần Việt, thậm chí cậu quên mình rõ ràng không biết lái xe, lại một đường gian nan lái được xe đến nhà xưởng. Ký ức quên hết, bản năng của thân thể vẫn còn, nhưng Hứa Nhất không kịp suy tư nữa.

Nhà xưởng bỏ hoang khắp nơi đều là sắt thép và xi măng bỏ đi, tất cả mọi nơi đều là tạp vật hỗn loạn.

Hứa Nhất mang tất cả đồ đạc cột vào hông của mình, không chút do dự mở cửa xe ra. Cửa xe mới vừa mở, mưa gió trong nháy mắt rót đầy vào trong xe, cửa xe trong nháy mắt bị gió thổi bay đi.

Hứa Nhất có chút sợ sệt, nhưng vẫn gian nan đi về phía trước. Bỗng nhiên một cơn gió to thổi đến, Hứa Nhất bị hất tung té xuống đất. Cậu vất vả bò về phía trước, sau đó đứng lên tiếp tục đi về phía trước. Trong gió cát ngổn ngang cái gì cũng có, cánh tay Hứa Nhất bị đá vụn sắc nhọn cắt bị thương, cậu dùng đầu lưỡi liếm liếm, tiếp tục đi về phía trước, cậu tự nói với mình: “Hứa Nhất, mày phải dũng cảm một chút, Tần Việt còn chờ mày đấy.”

Cứ như vậy mấy chục mét mà Hứa Nhất vừa đi vừa bò hơn mười phút, cậu lao đảo nhào vào nhà xưởng, tiếng gió triệt để nhỏ lại.

Hứa Nhất run lập cập gọi điện thoại cho A Văn: “Hai người ở chỗ nào?”

“Tôi ở lâu một tậ cùng bên trong, tránh gió chỗ đó.”

Hứa Nhất không dám dừng lại, vẫn đi về phía trong, rốt cục nhìn thấy Tần Việt dựa vào góc tường cúi thấp đầu giống như đang ngủ.

“Tần Việt.” Hứa Nhất gọi rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh anh, Tần Việt không hề trả lời cậu.

A Văn lạnh run lên tiếng: “Thật sự không có biện pháp, Tần tổng sốt rất cao, đoán chừng là vết thương bị nhiễm trùng.”

Lúc này Hứa Nhất mới bình tĩnh, đem đồ buộc trên eo lấy ra, để hòm thuốc xuống, sau đó đưa drag trải giường cho A Văn.

Tần Việt cả người đều ướt đẫm, phát sốt đã làm cho anh không còn ý thức. Hứa Nhất để đầu Tần Việt đặt trên vai của mình, lấy thuốc hạ sốt ra.

“Tần Việt, há mồm, uống thuốc hạ sốt đi.”

Tần Việt không có phản ứng, bắt đầu nói mê sảng.

Hứa Nhất nghe một hồi lâu, mới nghe được Tần Việt nói: “Lạnh.”

Hứa Nhất đem chăn quấn trên người Tần Việt: “Tần Việt, anh há mồm, uống thuốc.”

Vẫn không có phản ứng.

Hứa Nhất gấp muốn khóc, nước nở rống Tần Việt: “Con mẹ nó, anh há miệng ra! Đầu óc không muốn đúng không, có phải anh muốn quên Giang Yến!”

“Giang Yến” hai chữ không biết có kích thích thần kinh Tần Việt không, mà anh mở mắt ra, nhìn cậu gọi: “A Yến.”

Phút chốc, Hứa Nhất như rơi vào hầm băng.

Tần Việt không nhìn rõ ràng, ánh mắt lại bướng bỉnh theo sát Hứa Nhất.

Hứa Nhất tâm lý ngũ vị tạp trần, cậu vừa muốn khóc vừa muốn cười, vừa đau lòng nhưng lại cảm thấy Tần Việt tỉnh lại thì thật tốt.

Cậu cưỡng bách mình tỉnh táo lại, nhìn Tần Việt ôn hòa nói: “Ngoan, đem thuốc uống.”

Tần Việt há miệng ra, Hứa Nhất đem thuốc hạ sốt thuốc tiêu viêm bỏ vào miệng anh.

Chắc vì thuốc đắng Tần Việt nhú mày, Hứa Nhất lột một viên kẹo nhét vào miệng Tần Việt, đây là kẹo có vị táo, giống như tâm tình của cậu vừa chua vừa ngọt.

Tần Việt ánh mắt dần dần thanh minh, mới nhìn rõ người trước mắt vô cùng chật vật muốn khóc kia là Hứa Nhất.

Bóng tối có thể che giấu cảm xúc của mỗi người. Tần Việt cảm thấy Hứa Nhất như một con thỏ, vừa kinh sợ nhưng vẫn liều mạng cưỡng bách mình trấn định, khẩn cấp an ủi người khác.

Anh nhìn Hứa Nhất đưa tay ra, khàn giọng nói: “Hứa Nhất, cậu đừng sợ, tôi không sao, đừng sợ.”

Hứa Nhất cầm lấy tay Tần Việt, Tần Việt dùng sức kéo cậu một cái, ôm Hứa Nhất vào trong lồng ngực của mình, cùng đắp chung chăn. Tần Việt vuốt ve phía sau lưng Hứa Nhất, tự lẩm bẩm: “Đừng sợ, anh thật sự không có chuyện gì.”

Thần kinh của Hứa Nhất căng thẳng rốt cục để xuống, nghĩ mà sợ thoát lực chôn ở trong lồng ngực Tần Việt, nhỏ giọng khóc thút thít.

Đối diện, A Văn mệt mỏi thở hơi tai bao bọc chần nằm trên đất nhìn Tần Việt ôm Hứa Nhất, hắn còn nhìn thấy Tần Việt cúi đầu hôn đỉnh đầu Hứa Nhất. Hứa Nhất không hề phát hiện, như trước chôn ở trong lồng ngực giám đốc của hắn.

Tần Việt uống thuốc hạ sốt, ý thức bắt đầu mơ hồ, buồn ngủ. Anh nhớ lúc anh mới vừa mở mắt ra, người kia ở trước mặt sốt ruột gọi anh, ánh mắt trong suốt đều là quan tâm, giống Hứa Nhất thời niên thiếu như đúc. Không phải Giang Yến chân chính này làm cho anh động tâm chứ.

Hứa Nhất xuyên qua mưa gió, liều mạng đi đến bên cạnh anh, khoe khoang dũng cảm dùng đôi vai chằng hề kiên cố che phong chắn vũ cho anh, Tần Việt không tự chủ ôm Hứa Nhất chặt hơn. Thanh niên kia làm cho anh cảm thấy ấm áp, thật ấm áp. Trong phút chốc, Tần Việt thậm chí muốn bất chấp thương tổn nhất định phải có được người này.

Trong lồng ngực Hứa Nhất bỗng nhiên nhúc nhích một chút.

Tần Việt run giọng: “Làm sao vậy?”

Hứa Nhất từ trong lồng ngực của anh ngẩng đầu: “Tôi đau chân.”

Tần Việt cố hết sức lấy điện thoại di động ra, mở đèn chiếu sáng. Nhìn chân Hứa Nhất mới phát hiện ngón chân Hứa Nhất bị gãy, móng chân cũng máu thịt be bét một mảnh.

“Làm sao vậy.” Giọng nói Tần Việt nghẹn ngào.

Hứa Nhất ảo não nói: “Trước khi tới đây vì lấy chìa khóa của anh, tôi đã đập cửa phòng anh. Lúc đó không chú ý, giờ bỗng nhiên đau mới phát hiện ngón chân bị thương.”

Tần Việt tay run run, kéo hòm thuốc lại, rửa vết thương cho Hứa Nhất: “Sợ là gãy xương, bão qua xe cứu thương sẽ tới.”

A Văn ngủ đối diện, ngáy lên.

Hứa Nhất liếc nhìn A Văn, quay đầu nhẹ nhàng hôn Tần Việt.

Tần Việt nghe thấy Hứa Nhất nhỏ giọng nói: “Anh không có chuyện gì, thật sự quá tốt rồi.”

Tần Việt cẩn thận băng bó cho Hứa Nhất, sờ sờ đỉnh đầu Hứa Nhất, rồi ôm cậu vào trong lồng ngực của mình. Hứa Nhất đem cằm đặt ở trên bả vai Tần Việt, nghiêng người ôm eo Tần Việt, chần vừa khớp bao bọc bọn họ.

Bên ngoài mưa gió gào lên giận dữ, bọn họ dựa vào nhau, ấm áp một cách kỳ lạ.

Hứa Nhất quá mệt mỏi, chỉ nghe giọng nói của Tần Việt: “Ngủ đi, bão sắp tan rồi.”

“Ừm.” Bóng tối triệt để bao phủ xuống.

20. Chương 20

Mưa tạnh trời trong, sáng sớm tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào nhà xưởng. Tần Việt tỉnh lại trước, Hứa Nhất còn vùi ở trong lồng ngực của anh, hiếm thấy nhu thuận như con mèo nhỏ.

“Tần tổng, xe cứu thương đến.” Tiếng nói A Văn có chút khàn, chắc do ngày hôm qua giằng co một đêm, ban đêm lại bị lạnh. Tần Việt uống thuốc hạ sốt Hứa Nhất đưa tới, ngoại trừ nhức đầu, không có gì đáng ngại.

Ngược lại Hứa Nhất ở trong lồng ngực Tần Việt lại đổ mồ hôi lạnh, chau mày, còn nói lơ mơ.

“Hứa Nhất, cậu tỉnh lại đi.” Tần Việt gọi cậu.

Hứa Nhất không tỉnh, còn tiếp tục nói mê.

Thanh âm của xe cứu thương dần dần tới gần, Hứa Nhất vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Tần Việt cảm thấy Hứa Nhất mệt mỏi thật sự không muốn quấy nhiễu cậu, chỉ cần Hứa Nhất nghỉ ngơi thật tốt là được.

Anh muốn giúp Hứa Nhất sửa lại quần áo, bỗng nhiên Hứa Nhất mở mắt ra, ánh mắt không rõ ràng, lập

tức đẩy Tần Việt sang một bên, sau đó nhanh chóng rúc vào góc tường. Cậu ôm đầu gối của mình, trong giọng nói đều là sợ hãi: “Tần Việt, anh đừng đụng tôi.”

Tần Việt thấy rõ trong mắt Hứa Nhất đều là hận ý.

“Hứa Nhất cậu tỉnh lại đi.” Tần Việt đi tới góc tường ngồi xổm xuống, nhìn Hứa Nhất: “Cậu tỉnh lại đi, bão đã qua, chúng ta đi bệnh viện.”

Đến nửa ngày, Hứa Nhất mới từ trong mê man phản ứng lại, nhìn thấy Tần Việt mới thả lỏng. Cậu để cằm trên bả vai Tần Việt: “Tần Việt, đầu đau quá, đêm hôm qua tôi nằm mơ... Mơ thấy...”

Hứa Nhất rất đau đầu, cậu vắt vẻo nhớ lại giấc mộng đáng sợ tối hôm qua nhưng trong não đều trống không.

Tần Việt sắc mặt trấn định, A Văn lại phát hiện tay anh đang run, giọng nói trở nên rất cẩn thận: “Cậu mơ thấy cái gì?”

Hứa Nhất lắc lắc đầu: “Không nhớ rõ lắm.”

Đầu cậu vẫn đau, đau đớn như muốn nổ tung, trong hoảng hốt Hứa Nhất nhớ cậu chỉ lo cãi nhau với Tần Việt, chính chính hai ngày quên uống thuốc.

Bên ngoài ánh sáng chiếu vào mặt Hứa Nhất gần như trong suốt. Tần Việt nhìn thấy lông tơ trên mặt Hứa Nhất. Hứa Nhất đứng lên, bước đi cũng không vững vàng, lảo đảo đi tìm hòm thuốc ngày hôm qua mang đến.

Tần Việt tay mắt lanh lẹ, kéo được Hứa Nhất sắp ngã sắp xuống.

“Cậu muốn cái gì? Tôi lấy cho cậu.”

“Lâm Nhuệ để thuốc của tôi trong tầng cuối hòm thuốc, anh tìm giúp tôi là chiếc lọ màu trắng.”

Anh dìu Hứa Nhất để cậu dựa vào tường. Hứa Nhất ấn lại trán của mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, suy yếu giống như muốn biến thành hơi nước.

Tần Việt nhìn cậu nở nụ cười, quay đầu mở hòm thuốc, tìm được lọ thuốc Hứa Nhất nói. Nhưng vừa chạm vào lọ thuốc kia, Tần Việt không cười được.

Đó là chiếc lọ màu trắng rất bình thường, nhưng Tần Việt biết rõ, phía dưới chiếc lọ có một ký hiệu hình chữ “Y “. Làm sao không biết được, anh nhớ rõ ràng, bởi vì năm năm trước Lâm Nhuệ có hỏi anh về loại thuốc này.

Tần Việt có chút hoang mang, A Văn làm việc với Tần Việt lâu như vậy, nhìn thấy giám đốc xưa nay đều khí định thần nhân, nhưng bây giờ mặt Tần Việt đầy ảo não, dùng sức bóp đến lọ thuốc muốn thay đổi hình dạng.

“Tần tổng.” A Văn kêu anh một tiếng.

“A.”

“Anh đưa thuốc cho Hứa Nhất uống trước đã.”

Lúc này Tần Việt mới phản ứng lại, đứng lên, đi tới bên cạnh Hứa Nhất, đổ ra hai viên thuốc, suy nghĩ một chút lại trả về một viên, sau đó dùng tay mở nắp bình nước khoáng, trơ mắt nhìn Hứa Nhất đem thuốc nuốt xuống.

Tần Việt nhìn Hứa Nhất uống nước. Năm năm, đủ để uống thuốc thành nghiện. Bây giờ cậu không biết cái gì, mất đi ký ức. Nếu ngày sau nhớ lại tất cả, thuốc kia từ lâu thấm vào tận xương tủy, như chơi ma túy khó thể từ bỏ, trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ. Dù cho có ký ức, cũng không thể uy hiếp, chỉ cần có thuốc, là có thể khống chế điều khiến cậu giống như con rối.

Niên thiếu mình chỉ muốn nắm giữ quyền lợi cao nhất, sau đó bề nghề chúng sinh, đem tất cả đạp ở dưới chân. Nhưng khi Tần Việt nhìn người trước mắt đơn thuần vì mình mà quên mất tất cả: Hứa Nhất, không hiểu sao liền nhớ lại đêm qua cậu đội mưa gió đến đây, một lòng chỉ muốn mình bình an, tâm Tần Việt bỗng nhiên không thể ức chế, bắt đầu thấy đau.

Tần Việt bỗng nhiên ôm Hứa Nhất vào trong lồng ngực.

Hứa Nhất đang uống nước, bị Tần Việt ôm làm cho sặc nước, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Tần Việt anh làm sao vậy?”

Tần Việt ôm cậu rất chặt, âm thanh rầu rĩ: “Hứa Nhất, xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?” Hứa Nhất ngờ vực.

Nhà xưởng truyền đến tiếng bước chân, xe cứu thương và nhân viên cứu viện đã đến.

Tần Việt buông Hứa Nhất ra, tỉnh táo nói: “Không có gì, ngày hôm qua khiến cho cậu lo lắng, cho nên nói xin lỗi.”

Hứa Nhất nhìn Tần Việt cười xán lạn: “Không có sao đâu, anh không có chuyện gì tôi thật vui vẻ.”

Mãi đến khi lên xe cứu thương, nằm vật xuống giường bệnh viện Tần Việt đều thất thần, nhìn lọ thuốc bị bóp biến dạng trong tay mà ngẩn người.

21. Chương 21

Hứa Nhất ở bệnh viện ngủ hai mươi bốn tiếng đồng hồ, mở mắt ra lại trở thành một hảo hán, ngoại trừ ngón chân còn đau, còn lại vẫn sinh long hoạt hổ.

Cậu co một chân nhảy nhót nhót ra cửa, ở hành lang bắt được một người y tá, hỏi thăm Tần Việt ở phòng bệnh nào.

Y tá lập tức chỉ đường rồi nói số phòng cho cậu, Hứa Nhất lại như con thỏ nhỏ nhảy đi.

Trán của Tần Việt bị va chạm không nhẹ, trên đầu quấn băng gạc, nghiêng người ngủ rất ngon.

Hứa Nhất ngồi xuống bên giường bệnh Tần Việt, an tĩnh một hồi, tay vuốt nhẹ băng gạc trên đầu Tần Việt, cảm thấy thương tổn không nghiêm trọng như cậu tưởng tượng.

Sờ xong băng gạc, cậu lại an tĩnh một hồi, ngồi thẳng, chờ Tần Việt tỉnh lại. Ngoài phòng bệnh ánh nắng chói chang, nửa khuôn mặt của Tần Việt lại chìm trong bóng tối. Hứa Nhất thấy lông mi Tần Việt thật dài, lấy tay chạm vào lông mi của anh.

Tần Việt vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Hứa Nhất thở dài một hơi, cởi giày, xóc chăn Tần Việt lên, trong lòng ngực của anh tìm một chỗ thoải mái, lấy điện thoại di động ra nhắn tin với A Văn.

A Văn nói Hứa Nhất làm hỏng cửa phòng khách sạn, hẳn đang bồi thường tiền. Còn hỏi cậu, đợi chút nữa hẳn đến bệnh viện, muốn hẳn mang cái gì cho cậu và Tần tổng không?

Hứa Nhất trong lòng ngực Tần Việt trở mình, hai tay tự nhiên dựa vào ngực Tần Việt đánh chữ, cậu trả lời A Văn: “Lái một chiếc xe lại đây.”

Suy nghĩ một chút liền bổ sung: “Muốn một loại xe tốt nhất, khiến người nhìn mà ước ao không được, muốn mua cũng không được.”

A Văn trả lời bằng hai dấu hỏi.

Hứa Nhất gửi lại một icon là một con mèo nghiền mặt ngao kiêu.

“Đừng hỏi, hỏi cũng không nói cho anh biết.”

A Văn...

Hứa Nhất nhìn tin nhắn, lại nói với A Văn: “Anh Văn ơi là anh Văn, anh giúp em mang hai bộ quần áo lại đây, còn có trên tủ đầu giường trong phòng em có một sổ ghi chép anh đừng quên mang theo.”

A Văn liền gửi một icon cảm khẩu lại.

“Tôi không nên hỏi sao.”

Hứa Nhất nhìn tin nhắn cười không ngừng, nói cảm ơn A Văn. Sau đó tắt màn hình, trở mình ngây ngốc nhìn trần nhà. Thân nhiệt Tần Việt xuyên thấu qua y phục bệnh nhân truyền sang người Hứa Nhất. Cơn buồn ngủ kéo tới, điện thoại di động từ trên tay rớt xuống đập vào mặt Hứa Nhất, cậu chỉ nhú nhú mày rồi tiếp tục ngủ.

Mãi đến khi A Văn đem tất cả đồ Hứa Nhất muốn đến phòng bệnh, Tần Việt vẫn không có tỉnh.

Hứa Nhất có chút nhụt chí, gấp một cái từ trên giường Tần Việt bò xuống, nói nhỏ với A Văn: “Trước tiên đừng âm ỉ anh ta, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Lúc này đã là giữa trưa, mặt trời lên cao, A Văn đem chìa khóa xe thể thao ném cho Hứa Nhất, trừng mắt nhìn: “Xe, thể thao, hàng hiếm.”

Hứa Nhất liếc mắt nhìn chìa khóa xe, “Oa” một tiếng rất là lớn. A Văn lấy cho cậu chiếc xe Porsche 911.

Bão vừa qua, bầu trời xanh trong, cây cỏ tản ra sức sống tràn trề. Hứa Nhất không thể chờ đợi được nữa cùng A Văn lái xe ra ngoài đi một vòng. Hai mươi phút sau Hứa Nhất hứng thú bồng bồng như một đứa trẻ lái xe về bệnh viện, sau đó mở cửa xe ra, đi về phía thang máy bệnh viện.

Cậu không để tâm ánh mắt của mọi người, mặc y phục sọc trắng xanh của bệnh nhân, trong đám người qua lại vui vẻ thảo luận tính năng xe với A Văn, cùng với cảm thụ khi điều khiển xe, rất giống một người chơi xe chuyên nghiệp.

Ra thang máy, Hứa Nhất trôi chảy nói: “Kỳ thực tôi nhớ tôi cũng có một chiếc Porsche 911.”

A Văn nghi hoặc nhìn cậu.

Hứa Nhất cũng sững sốt, lập tức gõ đầu mình một cái, ánh mắt cong cong: “Xem trí nhớ của tôi này, sinh hoạt còn phải phí sức lực, làm sao có khả năng mua một chiếc Porsche?”

A Văn đưa Hứa Nhất đến cửa phòng bệnh của Tần Việt, quay người rời đi. Nhớ lại Hứa Nhất nói chuyện

về tính năng xe, từ ngữ dùng rất chuyên nghiệp, không có một chút giả tạo, nói về công xuất các loại, cảm giác khi chạy thế nào, giống như từ lúc sinh ra đã mang theo cảm giác ưu việt không thể bắt chước được, lời nói cử chỉ hào phóng dí dỏm cũng không thể giả vờ được. A Văn cảm thấy Hứa Nhất thật sự có chiếc Porsche cũng không chừng. Hứa Nhất thật giống trời sinh đã có dáng vẻ kia. Dáng vẻ như thế nào nhỉ? A Văn suy nghĩ rất lâu không có nghĩ ra từ thích hợp để hình dung.

Ra cửa bệnh viện, hần đi dạo đến hoa viên, A Văn ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời chói sáng, rốt cục nghĩ ra một câu để hình dung: “Lòe lòe toả sáng.”

22. Chương 22

Ngoài cửa sổ trên nhánh cây rơi một giọt mưa xuống mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ, nước bắn tung tóe thành mấy cánh hoa nước long lanh.

Hứa Nhất dựa vào cửa sổ nhìn người đang ngủ trên giường. Bóng người của cậu đơn bạc, thậm chí chống đỡ không nổi y phục bệnh nhân, vải vóc như có góc cạnh treo ở trên người cậu.

“Tháng tám, là mở ra một kỳ du lịch mới.” Tần Việt mở mắt ra, thấy Hứa Nhất cười giảo hoạt, nhìn anh quơ quơ chìa khóa xe: “Tần Việt, đi theo tôi đi, tôi mang anh ra ngoài chơi.”

Gió thổi bay qua cửa sổ, lay động rèm cửa sổ màu trắng. Tần Việt giống như lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Nhất. Người trước mắt khắp toàn thân lộ ra vẻ tinh khiết, sạch sẽ. Cậu giống như một luồng sáng sinh cơ bừng bừng chiếu vào trong lòng Tần Việt, như chặt bỏ cành khô xưa tan hắc ám, cả người đều sáng long lanh.

Một khắc kia Tần Việt cũng cười: “Được, chúng ta cùng đi chơi.”

Thậm chí anh còn nhìn Hứa Nhất đưa tay ra, Hứa Nhất trừng mắt nhìn anh, nhanh chóng chui vào lồng ngực Tần Việt, cũng không quản Tần Việt còn nằm trên giường bệnh.

Thân nhiệt Hứa Nhất xuyên qua vải vóc mỏng manh cùng thân nhiệt Tần Việt giao hòa.

Tần Việt giương mắt nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, trong lòng hoàn toàn yên tĩnh. Anh không dứt được Hứa Nhất, khi anh mở mắt ra nhìn thấy nụ cười tinh khiết của Hứa Nhất, Tần Việt biết mình không có cách nào từ chối.

Anh cũng muốn cùng Hứa Nhất đi ra ngoài, bỏ xuống trách nhiệm, quên đi quá khứ bất kham, đơn thuần cùng người trước mắt đi ra ngoài đi dạo một vòng, không nói quá khứ, không nghĩ tương lai, chỉ có trước mắt.

Một tầng sương mù mỏng tỏa ra tràn ngập hai bên đường. Hứa Nhất mặc áo sơ mi màu trắng, áo bỏ trong

quần, eo hẹp chân dài dựa vào ở thân xe, miệng cắn nắp bút, nghiêm túc viết một cái gì đó vào quyển sổ.

Tần Việt đến gần, lấy vở từ trong tay Hứa Nhất ra, sau đó dùng vở vỗ một cái vào đầu cậu.

“Không phải muốn mang tôi đi ra ngoài sao? Làm cái gì vậy.” Tần Việt mở cửa xe, khoe miệng không tự chủ cong lên.

Hứa Nhất cũng xoay người leo lên xe, đem dây an toàn buộc chặt. Thừa dịp Tần Việt không chú ý, liền lấy sổ ghi chép lại. Đùa giỡn, nếu trang đầu sổ ghi chép bị Tần Việt nhìn thấy, mặt của cậu sẽ bị ném xuống Thái bình dương mất.

Bảy giờ mười lăm phút. Hứa Nhất mở nhạc, nổ máy xe, âm thanh động cơ Porsche hòa với âm nhạc cổ điển, Hứa Nhất nghe như một dàn hợp tấu.

Xe ở trên đường cao tốc chạy như bay, Tần Việt nhìn chăm chăm vào tóc của Hứa Nhất bị gió thổi tung, cuối cùng nhớ ra nghi vấn của mình: “Hứa Nhất, chúng ta đi đâu?”

“À?” Hứa Nhất nhú nhú mày, cái vấn đề này làm khó cậu.

Tần Việt thấy Hứa Nhất rất thú vị, muốn cùng anh đi ra ngoài chơi, đến khi xuất phát còn không biết đi đâu.

Hứa Nhất bỗng nhiên dừng xe ven đường, cả người gục trên tay lái, thoát nhìn đáng vẻ rất khổ não.

Tần Việt cũng không quản cậu, cứ như vậy yên lặng nhìn cậu.

Đến nửa ngày, Hứa Nhất bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, hứng thú bừng bừng cởi đai an toàn, bò lên người Tần Việt mò khắp nơi.

“Cậu muốn làm gì?” Tần Việt lấy làm kinh hãi, hai đại nam nhân ở trong xe thể thao, người qua đường không để ý cũng có thể thấy rõ ràng. Tần Việt cảm thấy như vậy thật sự không ra thể thống gì.

“Anh đừng động.” Hứa Nhất rất nghiêm túc kiểm tra người Tần Việt: “Tần Việt bóp tiền anh để chỗ nào?”

Tần Việt vừa muốn nói chuyện, liền bị Hứa Nhất đánh gãy.

“Tìm được!” Hứa Nhất rất vui vẻ, từ trên người Tần Việt ngồi dậy, tiếp tục nổ máy xe: “Tùy tiện đi đâu cũng được.” Cậu quơ quơ bóp tiền của Tần Việt: “Ngược lại anh... có tiền.”

Trong xe nhạc mở thật lớn, Hứa Nhất cũng nói rất lớn tiếng, bài hát kia Tần Việt chưa nghe, chỉ cảm thấy tiếng nói của Hứa Nhất còn hay hơn ca sĩ.

Hứa Nhất nhớ ra cái gì đó, nghiêng đầu, nhìn Tần Việt cười nói: “Tôi nằm mơ lần cuối cùng là thấy một nơi gọi là Tinh Hà trấn, chúng ta cùng đi đến nơi đó đi.”

Bên ngoài gió quá lớn, Tần Việt không nghe rõ nơi cậu muốn đến. Đến nơi nào cũng được, Tần Việt thả lỏng dựa vào lưng ghế ngồi nhìn Hứa Nhất gật gật đầu.

Tần Việt từ trước đến giờ nghiêm cẩn tự tin, ở trong lĩnh vực kinh doanh rung chuyển trời đất, chưa từng dừng lại, bởi vì cảm thấy nghỉ ngơi sẽ rất lãng phí. Có khoảnh khắc như thế này anh chợt phát hiện ngoại trừ công việc, mình không có cuộc sống như người bình thường, rút đi hết thấy phù hoa tân trang bên ngoài, mình ngay cả một người bình thường cũng không làm được.

Anh không biết mình nên làm những gì, không biết nên hưởng thụ cái gì.

Hứa Nhất cảm nhận được cảm xúc của Tần Việt, cho dù biết nguy hiểm nhưng vẫn duỗi tay ra, một tay tiếp tục cầm vô-lăng, một tay cầm tay của Tần Việt. Mặt mày cậu cong cong: “Tần Việt, không có quan hệ, hóng gió một chút, nhìn biển rộng tâm tình sẽ tốt hơn.”

Tay Hứa Nhất thật lạnh, ngón tay dài nhỏ, khớp xương cũng không lớn, cùng Tần Việt mười ngón giao nhau. Trong nháy mắt đáy lòng Tần Việt dâng lên một cảm giác nhẹ nhõm sung sướng khó có thể dùng lời diễn tả được.

Anh giơ tay lên trước tiên giúp Hứa Nhất sửa lại tóc bị gió thổi, tiện đà đem tay hai người đặt ở trên vô-lăng, anh không buông tay ra, mà lựa chọn tiếp tục nắm lấy tay nhau.

“Lo lái xe đi.”

“Yên tâm, ông đây lái xe rất là lão luyện.” Hứa Nhất cười long lanh.

Tần Việt cảm thấy đi cùng với Hứa Nhất mình như trở thành một người khác, cậu giống như một cơn gió làm cho mặt biển lúc thì yên tĩnh lúc thì sinh cơ bùng bùng, cậu cho anh cảm giác vừa xa lạ vừa quen biết, cũng làm cho anh mâu thuẫn. Lý trí nói cho anh biết, bây giờ nên yêu cầu Hứa Nhất quay trở lại khách sạn, thu dọn văn kiện, lập tức lên máy bay trở về, rời xa Hứa Nhất. Nhưng tình cảm kéo anh cùng Hứa Nhất tiếp tục đi về phía trước, ngược lại cũng chỉ có mấy ngày, không quan trọng, không gì có thể ảnh hưởng được.

Tần Việt là một người biết khắc chế, cuối cùng lý trí chiếm thượng phong, anh mở miệng muốn nói phải trở về.

Hứa Nhất nói: “Tần Việt, anh có thể cùng đi với tôi, tôi thật sự thật vui vẻ. Lúc trước tôi luôn cảm thấy

mình bị chìm trong vũng bùn, thở không nổi, làm cái gì tôi đều không vui, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy mình vui vẻ muốn bay lên.”

Tiếng nói của cậu trong trẻo hòa cùng bên tiếng gió bên ngoài, nhẹ nhàng mà lại sung sướng.

Tần Việt nhắm mắt rồi lại mở mắt.

Con mẹ nó, đi thì đi, mình cũng thật vui vẻ.

Tần Việt khoe miệng cong lên, âm thanh như trước nghiêm khắc, nhưng cẩn thận nghe bên trong có vẻ hơi đặc ý: “Hứa Nhất, cậu cứ như vậy yêu tôi sao.”

Hứa Nhất nhớ lại ngày đó cậu và Tần Việt cãi nhau, cậu còn canh cánh trong lòng, nói ra cũng biến thành: “Cút mẹ anh đi, tôi đã sớm không thích anh.”

Hiển nhiên câu nói này cũng không có sức thuyết phục gì.

Tần Việt toàn thân thả lỏng, tay đặt ở dưới đầu gối lên, gần như tự lảm bảm: “Không thích thì tốt, tôi có cái gì đáng giá để cậu yêu thích, không nói tình cảm là tốt nhất.”

Con người thật sự là một động vật kỳ quái, thích nói dối, lừa gạt người khác cũng lừa gạt mình, đem trái tim ẩn giấu trong lời nói dối, không dám đâm thủng, trước mặt thì giữ thể diện, làm bộ không thèm để ý đối phương, như vậy có thể toàn thân trở ra, lưu lại trong lòng đối phương cũng như của mình một ký ức được cho là hoàn mỹ.

Xe vội vã chạy nhanh, rốt cục ở chỗ ngoặt biến mất không thấy tăm hơi.

Tác giả có lời:

Bắt đầu nói chuyện yêu đương hì hì hì hì

23. Chương 23

Buổi trưa họ đến thành thị ven biển, Hứa Nhất nhìn bản đồ chạy đến khách sạn mình đã đặt phòng trước. Bọn họ đặt trước hai phòng riêng, kết quả đến nơi tiếp tân rất áy náy nói là phòng không đủ, hiện tại chỉ còn lại một căn phòng đơn, cũng biểu thị nếu như nguyện ý, có thể thêm một chút tiền, sẽ giải quyết cho họ ở phòng đôi.

Cô gái tiếp tân rất hòa ái nói: “Ngược lại hai người đều là nam ở cùng nhau cũng không có gì.”

Hứa Nhất mừng thầm, trên mặt lại làm ra vẻ khổ não: “Hai chúng ta quan hệ chênh lệch, cô nói như vậy tôi bó tay, nếu hai chúng tôi nửa đêm đánh nhau thì làm sao bây giờ? Sau đó, khi mọi người tới can ngăn sẽ thấy khắp đều là máu, sẽ rất dọa người.” Hứa Nhất một mặt làm bộ oán giận, một mặt nhìn biểu tình của Tần Việt.

“Tiên sinh hai người quan hệ thật kém như vậy sao?” Cô tiếp tân rất nghi hoặc.

“Ừ, rất kém.” Hứa Nhất cứ như vậy gật đầu.

Tần Việt đứng một chỗ, gò má anh tuấn, sống mũi cao thẳng, hàm dưới gọn gàng, anh không quản Hứa Nhất nói thêm nói bớt chọc cười, anh trầm thấp lên tiếng: “Cô đừng nghe cậu ta, cứ đổi lấy phòng đôi đi.” Nói xong đem chứng minh thư đưa cho tiếp tân, làm thủ tục vào ở.

Tần Việt người này tương đối chú trọng phẩm chất, khách sạn cũng chọn cao cấp, thêm vào bây giờ không phải là mùa du lịch, phòng lớn cũng không có người ở. Hai người vừa làm thủ tục nhận phòng xong, Hứa Nhất liền leo lên lưng Tần Việt: “Đi thôi đi thôi, tôi lái xe rất là mệt nha.”

“Đây gọi là quan hệ không tốt?” Cô gái tiếp tân nói thầm.

Thân thể Tần Việt cứng lại một chút, thật lâu mới phản ứng được, cũng không có ngăn Hứa Nhất, cứ như vậy công Hứa Nhất, ấn thang máy tầng 28.

Hai người không có mang hành lý, duy nhất chỉ có hòm thuốc Lâm Nhuệ kín đáo đưa cho cậu. Nhưng vật này rất hữu dụng, vết thương trên đầu Tần Việt còn chưa lành, đổi thuốc và băng gạc, đều phải dựa vào nó.

Hứa Nhất rửa sạch tay, ra phòng khỏi phòng vệ sinh nhìn thấy Tần Việt ngồi ở trên ghế sa lon, cầm máy tính bảng. Cậu đến gần mới phát hiện Tần Việt xem văn kiện của công ty.

“Còn thật vì công tác liều mạng.” Hứa Nhất cảm khái, lập tức từ lên giường đem hòm thuốc cầm tới, đi được hai bước, ngồi xuống ghế sa lon cạnh Tần Việt: “Tần Việt, rửa vết thương.”

Ánh đèn trong phòng là sắc vàng ấm áp, trong không khí có mùi thơm thanh mát đặc chế của khách sạn.

Hứa Nhất nhẹ nhàng tháo băng gạc trên đầu Tần Việt, lộ ra vết thương dài bằng ngón cái.

Vốn da dễ trơn bóng bây giờ lại có vết sẹo dữ tợn, Hứa Nhất chậm chạp không nhúc nhích. Tần Việt cũng cảm giác được Hứa Nhất đại ra, giọng nói anh trở nên ôn hòa: “Không có sao đâu, qua một thời gian ngắn là tốt rồi.”

“Ừm.” Hứa Nhất lại tiếp tục động tác.

Bông gòn lạnh lẽo đụng tới trán Tần Việt, cẩn thận từng li từng tí một. Tần Việt ngẩn người, ánh mắt nhìn về hòm thuốc Hứa Nhất để ở trên ghế sa lon, lọ thuốc nhỏ sáng loáng ở tầng cuối cùng kích thích thần kinh của anh.

“Cái này là thuốc gây nghiện nhưng có thể cai nghiện được.” Lúc Lâm Nhuệ trò chuyện với anh đã có nói qua: “Nếu như bệnh nhân có ý chí mạnh mẽ thì có thể cai được, tuy nhiên quá trình đó rất thống khổ.”

Lọ thuốc và những thứ bằng gạc được phẩm trộn lẫn cùng nhau, Tần Việt nhìn nắp lọ thuốc không có đóng kỹ, quỹ thần xui khiến anh gạt đổ hòm thuốc, những viên thuốc màu trắng rải rác khắp nơi.

Hứa Nhất đang cầm bông gòn lau vết thương dừng lại, lập tức để bông băng xuống bắt đầu dọn dẹp, định nhặt thuốc rơi trên thảm trải sàn bỏ vào trong lọ.

“Làm sao vậy? Rơi xuống đất còn nhặt lên uống sao?” Tần Việt làm bộ vô ý nói: “Đều dơ hết, cũng không cần dùng mà.”

Hứa Nhất ngồi xổm xuống, ôm chân của mình, đem cầm đặt ở trên đầu gối bắt đầu nhặt thuốc: “Dơ cũng không sao, không uống sẽ bị đau đầu.”

Tần Việt nhìn đôi tay dài nhỏ của Hứa Nhất lục tìm thuốc trên thảm trải sàn, bỗng nhiên đứng lên, “Không cẩn thận” dùng chân đạp thuốc viên ở dưới đất.

Hứa Nhất quả thực sợ ngây người, ngẩng đầu nhìn Tần Việt với bộ mặt không thể tin được.

“Anh làm gì vậy?” Trong giọng nói của cậu có chút oan ức: “Anh như vậy... Tôi...”

Tần Việt nâng chân lên, một mặt áy náy: “Tôi không phải cố ý, thuốc này rất nhiều bệnh viện đều có phải không?” Tần Việt nhìn Hứa Nhất còn nói: “Nếu như rất quan trọng chúng ta có thể đến bệnh viện mua thuốc mới.”

Hứa Nhất có chút nhụt chí, nhìn Tần Việt nói: “Thôi, thôi, ngược lại cũng uống nhiều năm như vậy, vừa vặn thử xem một quãng thời gian không uống sẽ như thế nào, nếu như không đau đầu, thì có thể vĩnh viễn không uống nữa.”

Tần Việt nhìn Hứa Nhất đem thuốc viên ném vào trong thùng rác, ánh mắt sáng lên. Anh không biết tại sao mình làm như thế, nhưng anh thật sự không muốn để cho Hứa Nhất lại tiếp tục uống thuốc, thừa dịp Hứa Nhất còn chưa biết mình nghiện thuốc, làm cho cậu uống thuốc ít hơn, như vậy có thể dễ dàng hơn khi cai nghiện.

Hứa Nhất ấn vai Tần Việt để anh ngồi xuống ghế salông, bôi thuốc rồi đem băng gạc một tầng một tầng mà quấn quanh đầu Tần Việt, còn thắt một cái nơ con bướm thật đẹp.

Tần Việt có thể nghe thấy được mùi thơm mát mẽ trên người Hứa Nhất, tầm mắt đối diện với cằm Hứa Nhất, hầu kết của cậu rất tinh xảo làm Tần Việt có kích động muốn cắn một cái.

“Đôi mắt của anh rất dễ nhìn.” Hứa Nhất băng bó cho Tần Việt xong, bỗng nhiên hôn lên đôi mắt Tần Việt: “Sau này đừng để bị thương, anh bị thương tôi sẽ khổ sở, dù cho trên đầu chỉ là vết thương nhỏ tôi cũng cảm thấy khó chịu, hận không thể thay anh bị thương.”

Hứa Nhất nói xong, lui hai bước, nửa ngồi nửa quỳ đi dọn dẹp được phẩm bị Tần Việt làm loạn.

Tần Việt đứng lên, đi tới phía sau Hứa Nhất, cúi người ở sau lưng Hứa Nhất, cánh tay vòng qua ôm eo của cậu.

Hứa Nhất cảm nhận được nhiệt độ của Tần Việt, thân thể cứng lại, cậu không hiểu Tần Việt có ý gì.

Cậu cẩn thận dò hỏi: “Tần Việt anh làm sao vậy?”

” Đầu tôi hơi choáng váng.” Tần Việt còn nói tiếp: “Đầu tôi cũng chỉ hơi choáng váng.”

“Ồ.”

Hứa Nhất nghĩ, mày đang chờ mong cái gì, tâm tư Tần Việt không phải mày đã rõ ràng sao, đừng nghĩ những thứ khác, anh ta chỉ choáng váng đầu mà thôi, mày cũng chỉ có mấy ngày thôi, tội gì như mấy cô thiếu nữ tối ngày nghĩ lung tung.

Vì vậy Hứa Nhất thả lỏng, tiếp tục thu dọn, cậu dùng một cái tay đặt lên mu bàn tay Tần Việt: “Vây anh cứ dựa vào tôi, nghỉ ngơi thật tốt.”

24. Chương 24

Hứa Nhất mang theo trang sức cỡ lớn là Tần Việt thu dọn xong đồ đạc, liếc nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ trưa, bên ngoài trời nắng đến đáng sợ.

“Ngủ một hồi đi?” Hứa Nhất lấy cùi chỏ chọc chọc xương sườn của Tần Việt, quay đầu lại nhìn anh: “Qua buổi trưa chúng ta lại ra ngoài?”

“Được.” Tần Việt cũng không buông tay, cùng Hứa Nhất lên giường, hai người song song mặt đối mặt nằm ở trên giường.

Tần Việt kéo chăn lại đắp cho hai người.

Bọn họ không cảm thấy lúng túng, đều nằm nghiêng nhìn nhau chăm chăm, hô hấp giao nhau, cuối cùng Hứa Nhất để tay lên eo Tần Việt.

Câu nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, ngủ dậy chúng ta đi mua quần áo, bằng không, không có quần áo thay đổi, còn chưa tới thị trấn, chúng ta đã bị thúì mà chết.”

Khách sạn của bọn họ ở trung tâm thành phố phồn hoa, nhưng xung quanh xe qua lại cũng không nhiều, nên cũng khá yên bình.

Hứa Nhất và Tần Việt cùng đi ra cửa chính khách sạn, bởi quanh năm làm việc và nghỉ ngơi rất bài bản nên Tần Việt chỉ nghỉ ngơi một hồi là gần như hoàn toàn khôi phục. Ngược lại Hứa Nhất còn ngáp dài ngáp ngắn, bọn họ vốn dự định lái xe đi mua quần áo, nhưng nghĩ xe kia quá mức rêu rao, nên coi như thôi, không đi xe.

Hứa Nhất thật sự quá mệt mỏi, băng qua đường quên xem đèn đường mà cứ đi về phía đường cái đối diện, Tần Việt nhú mày, kéo cậu một cái, Hứa Nhất cũng giật mình: “Làm tôi sợ muốn chết, quên nhìn đèn đỏ.”

Tần Việt nhìn Hứa Nhất khoan dung nở nụ cười, sau đó nắm lấy tay Hứa Nhất.

Mới vừa rồi còn giống như một con khỉ, bây giờ Hứa Nhất đã triệt để an tĩnh, 5 giác quan đều mất, chỉ còn dư lại cảm giác được Tần Việt nắm tay, mơ mơ màng màng được Tần Việt nắm tay dắt qua đường, đi vào thương trường đối diện.

Bọn họ còn rất nhiều thời gian, Tần Việt cầm lấy tay Hứa Nhất đi đến quán cà phê Starbucks, gọi hai ly Americano.

Hứa Nhất đem ống cắm vào trong ly: “Lúc thường tôi không có buồn ngủ như vậy, cũng không biết ngày hôm nay bị làm sao, một chút khí lực cũng không có.”

“Có thể là thân thể không khỏe, quá mệt mỏi.”

“Chắc là như vậy.” Hứa Nhất cắn ống hút, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên không uống thuốc vẫn không quen.”

Lưng Tần Việt hơi cứng lại một chút, vài giây sau mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cà phê rất nhanh có tác dụng, Hứa Nhất lại trở nên thần thái sáng láng, cậu kéo Tần Việt vào một cửa hàng bán quần áo đơn giản, phần lớn đều là trang phục rộng rãi thoải mái, vẻ mặt giảo hoạt: “Tôi sớm không thích nhìn anh mặc chính trang, mặc trang phục đơn giản một chút sẽ đẹp hơn.”

Tần Việt không tự mình mua quần áo, phần lớn quần áo đều là trợ lý hỗ trợ xử lý, anh chỉ có thể đi theo phía sau Hứa Nhất, nhìn Hứa Nhất đứng ở phía trước kệ treo quần áo băn khoăn. Cậu chọn rất nhiều áo T

shirt rộng rãi, thậm chí còn tiện tay cầm quần đùi đi biển. Tần Việt nhủ thầm: quần đùi mình khẳng định không mặc. Hứa Nhất cầm quần đùi ướm thử trên người Tần Việt, khả khả cười không ngừng.

Tần Việt cảm thấy đi dạo phố cũng rất thú vị, ít nhất nhìn Hứa Nhất chọn đồ cũng có ý tứ.

Hứa Nhất chọn quần áo, kín đáo đưa cho Tần Việt, kéo Tần Việt vào phòng thử quần áo.

Tần Việt không chịu mặc, còn nỗ lực phản kháng: “Hứa Nhất, cậu đừng thái quá, quần đùi này tôi nhất quyết không mặc.” Hứa Nhất ánh mắt cầu xin, anh mới cải biến chủ ý, rất không tình nguyện nhận lấy quần áo.

Trong cửa hàng không có người nào, Tần Việt và Hứa Nhất cùng vào một phòng thử quần áo. Chỉ lát sau bên trong truyền đến tiếng thán phục của Hứa Nhất: “Tần Việt, anh thật là không được, quần đùi đi biển anh mặc không ra tinh túy lưu manh gì hết.” “Ha ha ha, Tần Việt anh mặc màu vàng dạ quang đẹp lắm nha” “Mẹ của tôi ơi, Tần Việt anh mặc màu hồng phấn cũng rất đẹp.”

Cứ việc Tần Việt rất không muốn mặc quần áo Hứa Nhất chọn cho mình, nhưng vì Hứa Nhất cười đích thực rất sinh động, rất dễ nhìn, nên Hứa Nhất đưa anh thử cái gì, anh đều thử, kể cả cái quần hoa hòe hoa sói anh nhìn không lọt.

Hai mươi phút sau, Hứa Nhất mang mười cái áo T shirt màu trắng mấy cái quần tây rộng rãi, đi ngang qua hàng giày cầm hai đôi dép lê, đến quầy thu tiền giao đồ cho Tần Việt tính tiền. Áo của cậu dính cà phê, cho nên cậu cầm quần áo nhân viên cửa hàng đã lấy mã, đi đến phòng thử quần áo thay đổi.

Tần Việt ôm cánh tay ở cửa chờ.

Hứa Nhất từ phòng thử quần áo đi ra, nhấc chân đi về phía Tần Việt, bước hai bước mới phát hiện thẻ treo còn dính ở cổ áo. Cậu dùng tay lấy nhưng vẫn không được, nhân viên cửa hàng thấy được, từ trong tủ quầy thu tiền cầm cây kéo đi tới.

Cô nhân viên thấp hơn Hứa Nhất rất nhiều, nhón chân mới có thể với đến thẻ bài treo trên lưng Hứa Nhất, cô không dám nắm cánh tay Hứa Nhất, cho nên không cắt được. Hứa Nhất thích chọc ghẹo người khác, mắt cậu hơi nhíu lại, nói: “Đừng sợ, cánh tay anh, em có thể tùy tiện cầm, eo cũng cho em ôm.”

Nhân viên cửa hàng lập tức đỏ mặt, thân thể mất cân bằng thật sự ôm eo Hứa Nhất.

Hứa Nhất khiếp sợ: “Mẹ nó, chị gái, chị thật sự không khách khí nha.”

Thiện ý trêu ghẹo.

Tần Việt đứng cửa nhìn Hứa Nhất và cô nhân viên, cánh tay không biết để xuống từ lúc nào.

Anh lấy cây kéo của cô nhân viên cửa hàng đang cầm trong tay, liếc mắt nhìn cô, tự dưng ánh mắt kia làm cô gái run lên một cái, vì vậy lui về phía sau vài bước đi về quầy thu tiền.

Tần Việt nhìn Hứa Nhất vẫy vẫy tay, Hứa Nhất đi hai bước đến trước mặt Tần Việt, không đưa lưng về phía Tần Việt, mà thật biết điều cúi đầu xuống, đem cái trán để trên lồng ngực Tần Việt.

Tần Việt cắt thẻ treo cho Hứa Nhất, trả cây kéo cho nhân viên cửa hàng, nói tiếng cảm ơn, không nói một lời lôi kéo Hứa Nhất ra cửa.

25. Chương 25

Tần Việt lôi Hứa Nhất ra khỏi thương trường, rất lâu không nói một lời, Hứa Nhất hỏi anh: “Làm sao vậy?”

Buồn bực không có nguyên do, Tần Việt trừng hai mắt nhìn Hứa Nhất, cuối cùng vẫn không có cách nào khắc chế, kéo cậu đến phía sau bức tường ở quảng trường, cách đó không xa là đài phun nước, không khí tràn ngập hơi nước, tăng thêm một chút mát mẻ cho Hải Thị.

Tần Việt không có cách nào nói ra lý do làm cho mình phiền muộn, đem Hứa Nhất ấn vào trên tường, anh tiến gần một bước, Hứa Nhất liền lui một bước.

Hứa Nhất cảm thấy như vậy thật không tốt, lấy tay để ở lồng ngực Tần Việt đẩy ra: “Nơi này quá nhiều người, Tần Việt.”

Tần Việt phát ra một tiếng cười trầm thấp, nắm chặt tay Hứa Nhất để trên lồng ngực của mình, sau đó đè lên tường. Mặt Hứa Nhất hơi nóng, nhắm mắt lại gò má kề sát tường.

Thân ảnh Tần Việt bao phủ xuống, đầu gối hướng về phía trước, để chân vào giữa hai chân của Hứa Nhất. Hứa Nhất run rẩy, đôi mắt càng nhắm chặt, Tần Việt nhìn cậu, cúi xuống

Anh không có hôn cậu, mà kề tai Hứa Nhất nói: “Người khác ôm eo của cậu, cậu để cho ôm, tôi đè cậu vào tường cậu cũng không phản kháng, sao cậu lại ngoan như vậy hả?”

Tần Việt nói xong, sắc hồng trên mặt Hứa Nhất hết sạch sành sanh, cậu bướng bỉnh bẻ tay Tần Việt đang kèm chế tay của mình, nỗ lực giãy dụa thoát khỏi áp chế của Tần Việt: “Anh chỉ xem thường tôi, xem thường tôi, còn xem thường tôi.”

“Không phải cậu được nhân viên cửa hàng ôm rất vui vẻ sao?”

Hứa Nhất bẻ tay Tần Việt không ra, liền bắt đầu giãy dụa: “Anh buông tôi ra.”

Ánh mắt Tần Việt trở nên rất đáng sợ, sức mạnh tăng thêm mấy phần, anh dè Hứa Nhất sát tường, một tay nắm cầm cửa cậu, khiến cho cậu chỉ có thể nhìn mình, nghiêm túc nói: “Muốn cho tôi nhìn cậu vừa mắt, cũng đừng từ sáng đến tối đi ra ngoài trêu ghẹo người khác.”

Hứa Nhất không nói lời nào.

“Hứa Nhất, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, nghe rõ chưa.”

“Không nghe thấy, ai cần anh lo, Tần Việt anh nhanh buông tôi ra.”

Tần Việt nắm chắc tay hơn, âm thanh trở nên âm trầm: “Tôi nói với cậu cái gì? Cậu nghe rõ không?”

“Nghe được.” Hứa Nhất không tình nguyện gật gật đầu, Tần Việt mới buông cậu ra. Anh hôn vào má Hứa Nhất một cái: “Đi thôi, đi về trước.”

Trên đường về Hứa Nhất càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy Tần Việt đối với mình thực sự quá phận, không hề nghĩ ngợi, dùng sức đá Tần Việt một cái, bực mình tiêu sái đi ở phía trước, để cho người phía sau một cái xoáy quật cường trên đỉnh đầu.

Chỉ chốc lát đột nhiên cảm giác thấy khó chấp nhận, cậu quay đầu lại: “Mẹ nó, Tần Việt, anh đùa giỡn với tôi.”

Tần Việt cũng không giận, đi phía sau Hứa Nhất, không nhanh không chậm, vừa vặn cách hai bước chân. Giữa con đường nhỏ có thân ảnh của hai người, một người không rõ vì sao hờn dỗi vừa đi vừa đá cục đá ở phía trước, một người thanh thản tiêu sái đi ở phía sau.

Hứa Nhất tìm trên điện thoại di động, Tinh Hà trấn cách Hải Thị hai ngày lộ trình.

Cậu và Tần Việt không dự định đi đêm, cho nên toàn bộ buổi chiều ở trong khách sạn. Tần Việt không để ý, từ khi bước vào cửa phòng đã an vị ở trên ghế sa lon cầm lấy laptop xử lý công việc. Hứa Nhất ngồi một đầu khác của ghế sa lon cầm cái quyển sổ mà cậu đặt tên là “Mùa hè cuối cùng” nghiêm túc ngoắc ngoắc vẽ vời.

Cậu xem một dãy danh sách những việc cần làm khi cùng Tần Việt đi ra ngoài. Cậu liếc mắt nhìn Tần Việt đang chuyên tâm làm việc, viết vào câu, Tần Việt thật sự là một người rất tế nhị. Sau đó nhìn lại quyển sổ dò xem những việc cần phải làm trong kế hoạch. Cậu gạch bỏ phần cùng lái xe, cùng mua quần áo. Ngòi bút của cậu bỗng nhiên dừng lại ở một công việc. Hứa Nhất đem sổ ghi chép nặng nề để lên bàn trà, sau đó đứng lên, đi tới bên cạnh Tần Việt, ở trên cao nhìn xuống.

Lúc này Tần Việt mới ngẩng đầu nhìn Hứa Nhất, anh nghe Hứa Nhất nói: “Bây giờ cho anh một cơ hội, theo tôi đi ăn thịt nướng.”

“Không đi.” Tần Việt nhắm mắt, sau khi mở mắt ánh mắt lại trở nên cứng nhắc: “Bên ngoài quá nóng, hơn nữa ăn thịt nướng sẽ không tốt.” Anh liếc mắt nhìn bóp tiền: “Tiền ở bên kia, muốn ăn tự mình đi, nếu không kêu thức ăn ngoài cũng được.”

“Trong phòng ăn khăng định có máy điều hòa, còn nữa, không phải anh nói với A Văn sẽ nghỉ phép một tuần sao, anh có nhiều thời gian như vậy, lại không công việc không bận bịu gì, ở trong khách sạn mọc nấm sao?”

Tần Việt mới vừa muốn phản bác, Hứa Nhất đã ném laptop của anh qua một bên, tỏ ra cáu kỉnh nói: “Ngày hôm nay tôi muốn anh theo tôi đi ra ngoài ăn thịt nướng.” Cậu không nói gì mà cầm lấy tay anh lôi ra ngoài, đóng cửa, còn đưa cho anh một đôi giày. Tần Việt cúi đầu nhìn. Không phải là giày mà là dép lê mới vừa mua khi nãy.

Hai giờ sau, Tần Việt và Hứa Nhất mang dép đứng ở ngoài cửa tiệm thịt nướng, người thấp thì mặt đầy hưng phấn, người cao hơn thì mặt đầy bất đắc dĩ.

Hứa Nhất và Tần Việt ở phòng ăn tìm một chỗ ngồi xuống. Chỉ chốc lát ông chủ đưa thực đơn tới, Hứa Nhất cái này cũng muốn ăn, cái kia cũng muốn ăn, khắp nơi ngoắc ngoắc vẽ vờ.

Tần Việt trêu ghẹo cậu: “Nếu không nói với ông chủ, lấy hết những thứ trong thực đơn cho xong.”

Hứa Nhất trừng mắt nhìn Tần Việt, chọn món thịt bò.

“Tôi không phải cái gì cũng ăn được, nội tạng tôi không ăn ”

Tần Việt giúp Hứa Nhất dọn chén đĩa: “Không ăn nội tạng, sao cậu gọi hai phần óc heo?”

“Anh không biết cổ nhân nói ăn gì bổ nấy sao?” Hứa Nhất nhìn Tần Việt nháy mắt một cái, ngữ khí nhẹ nhàng: “Tôi đầu óc không tốt, ăn nhiều óc một chút, phỏng chừng cái gì cũng nhớ.” Khay nướng nóng lên, Hứa Nhất chà xát đĩa, đem thịt bò và nấm kim châm bỏ vào nướng

Tần Việt cầm đồ uống trong tay bỗng nhiên dừng một chút, sau đó mới khôi phục tự nhiên: “Cậu rất muốn nhớ quá khứ của mình sao? Vạn nhất quá khứ rất thống khổ thì làm sao bây giờ.” Anh hỏi thoải mái, nhưng nắm ly nước trong tay lại không thoải mái.

“Không có quan hệ, nhưng so với cái gì cũng không nhớ ra được còn khó chịu hơn, điều tôi canh cánh trong lòng chính là tôi đã quên một người bạn tốt nhất...”

“Bạn gì?” Tần Việt hỏi.

Hứa Nhất lo nướng thịt, không nói gì nữa. Cậu dùng đũa gấp nấm kim châm để vào trong bát đối diện:

“Anh Tần à, anh ăn nhiều nắm kim châm đi.” Hứa Nhất cười giảo hoạt: “Ăn cái gì bỏ cái này.”

Tần Việt còn thật ăn hết nắm kim châm, đến nửa ngày mới hiểu Hứa Nhất trào phúng mình, nhưng bây giờ phản kích cũng đã chậm. Trong đầu anh xoay chuyển một vòng làm sao để trả đũa Hứa Nhất.

Vì thế anh nhìn óc heo mà Hứa Nhất ăn, khô cần nói: “Ăn nhiều óc heo, cẩn thận biến thành heo.”

Hứa Nhất không rõ vì sao, nhìn Tần Việt, trào phúng anh: “Ấu trĩ.”

Tần Việt sẽ không mắng người, từ lúc còn rất nhỏ đã bị giáo dục để trở thành người lợi hại nhất, mẹ của anh cố chấp mà lại mạnh mẽ, nò đùa là không thể, không ưu tú là không được. Bốn, năm tuổi bắt đầu được mẹ bồi dưỡng thành người thừa kế Tần gia. Bởi vì là con riêng, cho nên sinh hoạt đặc biệt gian nan. Anh từ thuở nhỏ đã bắt đầu sống một cuộc sống khắt khe mà lại cứng rắn, không tin người khác, ngoại trừ hai, ba người bạn có thể thổ lộ tình cảm, không có bạn bè đặc biệt gì khác nữa.

Cho nên mãi đến khi Tần Việt thực sự trở thành người thừa kế Tần gia, quay đầu nhìn lại quá khứ của mình, phát hiện mình chưa từng có sinh hoạt thoải mái, thậm chí ngay cả đơn giản nhất là thư giãn cũng không làm được. Trong trí nhớ Giang Yến là một nét vẽ đẹp nhất trong cuộc sống của anh. Giang Yến 15 tuổi tốt đẹp mà chân thành, lúc khóc lúc cười lúc đùa làm cho anh vui. Anh sống trong thế giới toàn là màu trắng đen đã rất lâu, Giang Yến làm cho anh lần đầu tiên nhìn thấy một người mang màu sắc rực rỡ nhất.

Nhưng con người đều sẽ thay đổi, Giang Yến cũng thay đổi, lúc gặp lại Giang Yến, Tần Việt cảm thấy Giang Yến rất là xa lạ.

Anh đem thịt bò nướng chín gấp vào trong bát đối diện, Hứa Nhất cũng không để ý đến anh, hãy còn ăn vui vẻ, trong miệng nhét đầy đồ ăn, còn dùng đôi đũa dính dầu mỡ gấp một đồng thịt và rau dưa để trước mặt Tần Việt, mơ hồ không rõ nói: “Anh ăn, anh cũng ăn đi, rau dưa và thịt nên ăn với nhau mới ngon.”

Tần Việt cảm thấy miệng Hứa Nhất nhét đầy thức ăn rất đáng yêu, như con sóc nhỏ, liền đưa tay ra cách bàn nặn nặn hai má Hứa Nhất.

Hứa Nhất ngẩn người, lập tức đem thịt trong miệng nuốt xuống.

Cậu tức giận nói: “Tôi cho anh biết, Tần Việt, anh đừng không có chuyện gì trêu chọc tôi, tôi rất lợi hại.”

“Cậu làm sao lợi hại?” Tần Việt cảm thấy Hứa Nhất rất thú vị, nên đùa cậu.

Hứa Nhất nghe rằng, bỗng nhiên đứng lên, nhìn Tần Việt bậm môi: “Tiếp tục chọc ghẹo tôi, tôi sẽ hôn anh.”

Cách vách có hai vợ chồng cùng đứa con khoảng năm tuổi đi ăn thịt nướng, đứa bé thấy Hứa Nhất đòi hôn người khác liền nhìn Hứa Nhất làm cái mặt quỷ: “Xấu hổ ngượng ngùng.”

Hứa Nhất cảm thấy mình mất mặt, cúi thấp đầu tiếp tục ăn.

“Cậu đổ mặt cái gì?” Tần Việt dựa vào ghế, anh ăn xong, nên nướng thịt cho Hứa Nhất, nhìn cậu ăn.

“Tôi ăn nóng không được sao?” Hứa Nhất ngụy biện: “Nhà ai ăn thịt nướng không nóng.”

“Tôi sẽ không nóng.”

“Đó là vì anh không phải là người.” Hứa Nhất tức đến nổi phỉ, liền la hét ông chủ: “Tôi muốn hai chai rượu.”

Trước kia Tần Việt nhìn không lọt loại quán ăn như thế này, bọn người Đường Vũ Trình cũng không hện gặp ở loại quán ăn như thế này, chính anh cũng chưa hề nghĩ tới đây ăn, thịt ăn không ngon, rượu uống không ngon, nhưng đi cùng Hứa Nhất anh lại cảm thấy, ngoài thức ăn cũng không phải không còn gì khác, ít nhất anh cảm thấy thú vị và thư giãn.

Từ trong quán ăn đi ra toàn bộ thành thị đã lên đèn rực rỡ. Anh và Hứa Nhất cùng nhau đi trên đường. Hứa Nhất đi ở phía trước Tần Việt, cậu uống rượu không nhiều, hơi say, đi hai bước quay đầu lại nhìn Tần Việt, rồi đi hai bước lại quay đầu nhìn, sau đó ánh mắt sáng ngời cười nói: “Tần Việt, ngày hôm nay tôi rất vui vẻ.”

“Tôi cũng rất vui vẻ.”

Hứa Nhất bỗng nhiên đi ngược lại, bước tới gần Tần Việt: “Anh vui vẻ sao lại không cười, anh phải biểu đạt một chút, có sao nói vậy trong lòng mới thoải mái.”

Tần Việt nói: “Vậy phải làm thế nào?”

Lối đi bộ được những ánh đèn xe di chuyển chấp chờn chiếu sáng, Hứa Nhất và Tần Việt đang đi ở trên cầu vượt.

“Như vậy nè.” Hứa Nhất đứng ở giữa cầu cao giọng la lên: “Tần Việt, tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi có được hay không?”

Tần Việt đứng ở bên cạnh Hứa Nhất. Trên người cậu tản ra ánh sáng ấm áp, như ở trong trời đêm phát sáng, làm cho anh cảm thấy chấn động. Anh không trả lời, bởi vì trả lời không được, có quá khứ và tính kế như vậy anh không có cách nào trả lời, một ngày nào đó Hứa Nhất nhớ lại quá khứ thì thế nào.

Thời khắc này làm cho Tần Việt cảm thấy xa xỉ, Hứa Nhất tỏa sáng kia yêu mình, làm cho anh cảm thấy toàn bộ thế giới đều là của mình. Anh kéo Hứa Nhất đến bên cạnh, cười trả lời: “Tần Việt nói, anh ta biết rõ.”

Nhưng anh chung quy không nói gì, anh không thể nói có yêu cậu hay không.

Cũng không phải không có thay đổi, ít nhất Tần Việt không có ngại ánh mắt những người chung quanh, cầm lấy tay Hứa Nhất, mãi đến khi về khách sạn cũng không có buông ra.

26. Chương 26

Đêm hôm ấy, Hứa Nhất mơ một giấc mơ. Cậu mơ thấy một cậu con trai cầm trong tay một cây côn gỗ, khắp toàn thân bắn thủ tiêu sái đi trên đường, hai bên là đồng ruộng xanh mướt, cậu bé nói với người thiếu niên ở trước mặt: “Em cho anh biết, anh phải dẫn em lên trên trần, em sẽ kêu ba cho anh thật nhiều tiền, nếu anh không chịu dẫn em đi, em sẽ về nhà tìm đám anh em đánh anh.”

Thiếu niên kia có chiều cao rất tốt, khẽ cười xoay người lại đùa cậu: “Vậy làm sao bây giờ? Anh bị lạc đường.” Tiện đà lui về phía sau hai bước, kéo cây côn trên tay cậu: “Em muốn đánh anh sao?”

Cậu trai vóc dáng thấp hơn trên mặt còn dính chút bùn đất, mở to hai mắt hốt hoảng lùi lại mấy bước: “Em cho anh biết, anh đừng tới đây, em đánh nhau rất lợi hại, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, nếu anh muốn cụt tay thiếu chân, thì lại đây.”

Thiếu niên kia nở nụ cười, nói tên của mình. Hứa Nhất ở trong mơ không nghe rõ anh ta nói tên gì, chỉ nghe thấy cậu trai có vóc dáng thấp tự lắm bầm: “Mặt thật lớn, còn gọi là Nguyệt nữa chứ, nội tâm nhỏ như vậy, em thấy gọi là Tinh còn tạm được.”

Lúc cậu tỉnh lại bên ngoài trời đã sáng choang, Tần Việt ngồi ở bên giường không chớp mắt nhìn cậu, không biết đang suy nghĩ gì, thấy cậu tỉnh lại hơi ngẩn ra: “Cậu nằm mộng nói mơ cả buổi tối, mơ thấy cái gì?”

Ánh mắt của cậu nhìn mông lung rất lâu, cuối cùng mới rơi xuống mặt Tần Việt. Đầu Hứa Nhất rất đau, cậu suy đoán là do không có uống thuốc, nhưng vẫn nhìn Tần Việt cười cười: “Mơ thấy rất nhiều, nhưng tỉnh lại thì không nhớ gì cả, có lẽ là kiếp trước của tôi cũng không chừng.”

Bởi vì thân thể không khỏe, Hứa Nhất mở nút áo tay cũng run. Tần Việt biết đây là phản ứng giai đoạn đầu khi ngưng thuốc, không đành lòng nhìn, cau mày rất kiên nhẫn mở từng nút áo cho cậu. Hứa Nhất nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Hứa Nhất bần rần tiến vào buồng tắm, Tần Việt thần sắc tê dại đứng ở cửa sổ nhìn hoa viên đài phun nước của khách sạn.

Trong phòng tắm truyền đến “Ầm” một tiếng. Tần Việt không hề nghĩ ngợi liền vọt vào. Trong phòng tắm hơi nước tràn ngập, Hứa Nhất ở bên trong trượt chân, đầu đập phải mép bồn tắm, phản ứng của cậu chậm chạp, nước ở vòi hoa sen không có đóng, dòng nước vuông góc rơi vào mặt Hứa Nhất, vô cùng chặt vật.

Tần Việt tắt nước, cầm khăn tắm bao bọc thân thể trần truồng của Hứa Nhất, đợi đến khi cậu bình tĩnh lại mới hậu tri hậu giác mà đùa giỡn: “Tôi đều bị anh nhìn thấy hết, nếu ở thời cổ đại, anh phải cưới tôi.”

Hơi nước mịn mờ, quần áo của Tần Việt cũng bị làm ướt, nhưng anh không thèm để ý, cũng không có tâm tư kiêu diễm, ôm Hứa Nhất bỏ trên ghế salông, lau tóc cho cậu.

Tần Việt không nói một lời, đến nửa ngày mới khó khăn mở miệng.

“Rất khó vượt qua sao?”

“Cái gì rất khó vượt qua?”

“Không uống thuốc sẽ rất khó vượt qua sao?”

Tần Việt tay rất lớn, xoa xoa tóc của cậu, rất thoải mái.

Hứa Nhất gật gật đầu, buồn buồn nói: “Là rất không thoải mái, đầu rất đau, khắp toàn thân vừa mỗi vừa đau.” Cậu nghiêng đầu, nháy mắt với Tần Việt: “Đều tại anh.” Rồi lại cảm khái: “Thật sự rất muốn uống hai viên thuốc, như vậy tôi có thể nhảy nhót tưng bừng.”

“Thuốc kia đừng uống nữa.” Tần Việt mạnh tay một chút: “Cậu đừng nghĩ đến thuốc kia nữa, Hứa Nhất, cậu là người rất khỏe mạnh, nhịn một chút là qua.”

Hứa Nhất uống thuốc lâu như vậy, đã sớm biết thuốc có tác dụng phụ là gây nghiện, cậu không biết kết quả xấu nhất là cái gì, cũng không biết cai thuốc hoặc không cai thuốc khác nhau ở chỗ nào, không uống thì khó chịu, cậu không muốn khó chịu, nên vẫn uống.

“Tại sao phải cai thuốc?” Hứa Nhất nháy mắt hỏi Tần Việt.

Tần Việt ngừng tay lại, anh không thể nói thuốc uống lâu dài sẽ bị lệ thuộc đến nghiện, cũng không thể nói sẽ dẫn đến tình trạng gan suy kiệt, càng không thể nói thuốc này mình bảo Lâm Nhuệ đưa cho cậu uống, hiện giờ anh hối hận rồi.

Anh cũng ngồi xuống ghế salông, tay đặt ở trên đầu Hứa Nhất. Tần Việt dùng cái trán của mình dán vào trán Hứa Nhất: “Không tại sao, cậu coi như vì tôi đi, đừng uống thuốc đó nữa.”

“Được.” Hứa Nhất cong đôi mắt: “Vậy tôi không uống.”

Tất máy sấy tóc, trong phòng trong yên tĩnh lại, Hứa Nhất mang theo nghi hoặc hỏi: “Nhưng nếu như tôi đau đầu thì làm sao bây giờ?”

Tần Việt đi tới bên giường, mở hòm thuốc, lấy hai viên thuốc giảm đau, mở nắp một bình nước đưa cho Hứa Nhất: “Nếu như khó chịu, cậu nói, Tần Việt đâu tôi đâu, tôi sẽ đem thuốc giảm đau đưa cho cậu.”

“Được.”

Hứa Nhất uống thuốc giảm đau, cả người mệt mỏi.

Tần Việt dìu cậu lên giường, Hứa Nhất còn nhớ chuyện muốn đi trấn nhỏ, mơ mơ màng màng nói: “Tần Việt, khi xuất phát nhớ tới gọi tôi rời giường.”

“Ừ.” Tần Việt bình tĩnh nhìn Hứa Nhất đi vào giấc ngủ.

Trong lòng anh mang theo cảm xúc không nói rõ được. Anh hỏi qua Lâm Nhuệ, ngừng dùng thuốc không chỉ đau đầu cả người buồn rầu, sau này thân thể như bị vạ con kiến cắn, người cũng sẽ trở nên thần trí không rõ, không lý trí, sẽ biến thành một người trong mắt chỉ có thuốc mà thôi.

Cuối cùng Tần Việt vẫn gọi điện thoại cho Lâm Nhuệ, nói tình huống của Hứa Nhất, hỏi cách có thể làm cho cậu khỏe mạnh để có hai ngày đi đến thị trấn kia. Anh biết rõ, anh không muốn để cho Hứa Nhất biến thành người như Lâm Nhuệ nói, cho dù anh đã từng muốn cậu trở thành người như vậy.

Nếu quả thật là vì A Yên, Hứa Nhất đã đồng ý làm cấy ghép, nên trả ơn cho cậu, cũng coi như là bồi thường đi.

Tính cả đêm hôm qua, Hứa Nhất ngủ hơn mười ba giờ. Thế nhưng cậu ngủ không phải rất tốt, ban đêm vẫn nằm mộng, đầu cũng đau, thân thể cũng mệt mỏi, tinh thần rất kém cỏi, buổi sáng bởi vì có thuốc giảm đau nên buồn ngủ, nhưng khi hoàn toàn tỉnh lại, đầu nặng gốc nhẹ, trong khoảng thời gian ngắn không biết mình nằm ở nơi nào.

Tần Việt đứng ở ban công, nghe thấy trong phòng có động tĩnh, dụi tắt thuốc, đi vào.

Hứa Nhất còn ở trên giường ngẩn người, Tần Việt bưng cà phê trên bàn đến, ngồi phía sau Hứa Nhất, một tay để ở sau lưng Hứa Nhất, để đầu cậu đặt ở trên vai của mình, một cái tay khác đưa ly cà phê cho Hứa Nhất uống.

Cà phê quá đắng, Hứa Nhất nhíu lông mày, người cũng triệt để tỉnh táo lại.

“Cậu không tỉnh táo, ngày mai chúng ta không đến được thị trấn, không phải cậu nói muốn mang tôi đi chơi à.” Tần Việt mặc chỉnh tề, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt ấm áp mà Hứa Nhất chưa từng thấy: “Cậu bị bệnh, làm sao mang tôi chơi?”

“Anh trước hết cứ để cho tôi một mình.” Hứa Nhất buồn buồn nói: “Tôi ngủ nhiều một chút là ổn.”

Hứa Nhất người này thật sự là không tim không phổi, lúc khó chịu tự mình cuộn thành một đoàn, yên tĩnh liếm láp vết thương của mình, cũng không giận chó đánh mèo với những người khác, còn nhìn Tần Việt cười một cái. Không khó chịu, thì sẽ dương quang xán lạn, sinh long hoạt hổ.

27. Chương 27

Buổi chiều thời tiết rất tốt, vạn dặm không mây, Hứa Nhất mở nhạc, xe chạy nhanh trên đường. Hai bên đường cây cối và ruộng lúa mạch xanh mượt lúi về phía sau, không khí ở bên ngoài thổi vào trong xe. Lúc này Hứa Nhất mới cảm thấy mình thoát được sự khống chế của thuốc, một lần nữa sống lại.

Bọn họ dừng chân ở trạm phục vụ, Hứa Nhất đi vào cửa hàng tiện lợi bỏ ra mười lăm đồng mua hai lon CocaCola.

Tần Việt ở bên ngoài đỗ xăng, bình tĩnh dựa vào cửa xe nhìn đồng hồ tính tiền nhảy số. Anh rất đẹp trai, lưng cao chân dài, chỉ mặc một áo T shirt đơn giản nhưng vẫn nổi bật như một minh tinh.

“Ha, tiếp.” Hứa Nhất ra cửa hàng tiện lợi đem cocaCola một đường pa-ra-bôn ném cho Tần Việt, sau đó đi đến sóng vai đứng bên cạnh Tần Việt.

“Cạn.” Hai người cùng mở lon nước ngọt, nhìn biểu quảng cáo cách đó không xa trên đường, lại cùng lúc uống một hớp, sau đó nhìn nhau nở nụ cười.

Mặt trời dần dần lui về phía tây, lon nước ngọt màu đỏ trong tay như tỏa sáng, gió thổi làm cả người mát mẻ. Hứa Nhất khoan khoái thở dài một tiếng: “Cứ như vậy uống nước cũng rất tốt.”

“Đúng vậy.” Tần Việt phụ họa.

Hai cái lon màu đỏ bị ném vào thùng rác, hai người đi cùng nhau. Bánh xe chậm rãi lăn bánh về phía trước, sau đó chạy nhanh hơn, bọn họ chạy trên đường cao tốc số 20. Hứa Nhất đạp cần ga đến tận cùng, mã lực tăng đến tối đa, đi đến trạm tiếp theo.

Bởi vì tính sai thời gian, 9 giờ tối Hứa Nhất và Tần Việt vẫn chưa đến nội thành. Thế nhưng còn 5 km nữa là đến nội thành. Hứa Nhất giảm phanh, ngừng xe ở ven đường.

Cậu mở dây an toàn, dựa vào ghế tựa, nói với Tần Việt: “Nghỉ ngơi một hồi lại đi đi.”

“Được.”

Hai người dựa lưng vào ghế tựa, có gió thổi mang đến từng trận mát mẻ, bãi cỏ hai bên đường phủ đầy sương lam, trắng lên cao, sao sáng đầy trời, tiếng dế kêu xì xào như bàn tán.

Hai người đã lâu không lên tiếng, Hứa Nhất hạ ghế dựa xuống thấp, than nhẹ: “Chúng ta ở thủ đô không thể nhìn thấy nhiều sao như vậy.”

Tần Việt cũng ngược đầu nhìn bầu trời đêm, không tiếp lời.

“Lại đây.” Tần Việt gọi cậu.

“A?” Hứa Nhất ngồi ngay ngắn lại nghiêng mặt nhìn sang mang theo nghi hoặc.

Tần Việt không quản cậu, đưa tay kéo Hứa Nhất từ ghế ngồi lại đây, để cho cậu ngồi xuống đùi của mình. Bọn họ mặt đối mặt, phía sau Hứa Nhất là mặt trăng sáng loáng, Tần Việt kéo đầu cậu xuống, hôn lên.

Tay Tần Việt rất lớn, một cái tay có thể ôm hết eo của Hứa Nhất. Anh dùng đầu lưỡi gõ hàm răng Hứa Nhất, liếm láp cảm của cậu, môi lưỡi giao hòa. Hứa Nhất cảm thấy mình là một khối mỡ bò, sẽ bị nhiệt khí bốc hơi làm tan chảy. Nút áo sơ mi trắng không biết lúc nào bị mở ra, có lẽ vì tay Tần Việt luôn ở eo và phía sau lưng vuốt nhẹ. Chân của cậu mở ra ngồi ở trên đùi Tần Việt, cánh tay ôm cổ Tần Việt. Tần Việt hôn cậu, Hứa Nhất rất nghe lời phối hợp, trên đường cái trống trải ngẫu nhiên truyền ra âm thanh ám muội làm Hứa Nhất đỏ mặt.

Bỗng nhiên điện thoại di động của Tần Việt chấn động, Hứa Nhất vòng qua cánh tay Tần Việt, thở gấp nói nhỏ với Tần Việt: “Anh có điện thoại.”

Tần Việt vốn không dự định nhận, nhưng người gọi điện thoại như trước không biết mệt mỏi, gọi không dứt. Tần Việt nhìn Hứa Nhất một hồi, mới lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy người gọi điện thoại là Đường Vũ Trinh.

Hứa Nhất nghe không rõ, chỉ nghe trong điện thoại có người hỏi: “Tôi nghe A Văn nói mấy ngày nay cậu nghỉ phép, hình như đi cùng thằng nhóc uy hiếp cậu ra ngoài? Cho nên tôi chỉ muốn hỏi, thiệp mời cậu đưa tôi lúc trước còn sử dụng được không?”

Tần Việt không trả lời ngay, có lẽ anh cũng không biết trả lời như thế nào. Anh nhắm hai mắt lại khoảng hai giây đồng hồ, lúc mở mắt ra, đáy mắt trở nên thanh minh, ngôn ngữ trấn định: “Giữ lời, đúng hạn cử hành.”

Hứa Nhất cảm giác sau khi Tần Việt nhận điện thoại tâm tình trở nên không tốt, không nói gì, cũng không có tiếp tục hôn anh.

Cậu ngồi trở về chỗ lái xe, Tần Việt cài dây an toàn cho cậu.

Không biết làm sao, Tần Việt bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi cậu: “Hứa Nhất, cậu đến cùng yêu tôi vì cái gì? Kỳ thực tôi không phải là người tốt lành gì, thậm chí còn có một chút đê hèn.”

Tay Hứa Nhất vuốt ve vô-lãng, nhìn ánh đèn xa xa: “Bởi vì anh là Tần Việt.” Cậu một lần nữa khởi động xe: “Tần Việt, anh là một người rất tốt, tôi không muốn nghe anh nói anh không tốt. Tôi sẽ không đi cùng một người tôi cảm thấy không tốt, cũng sẽ không để một người tôi cảm thấy không tốt hôn mình, cho nên, Tần Việt đừng nói mình không tốt, tôi sẽ rất khó vượt qua.”

Rõ ràng hai người mới vừa hôn nhau, làm chuyện thân mật, nhưng Tần Việt không cách nào cho Hứa Nhất một chút cảm giác an toàn. Không cho được bởi vì tất cả tình cảm anh đã cam kết cho cái người gọi là Giang Yến, người duy nhất còn lại đáng thương chân thành, nên không có cách nào chia cho Hứa Nhất.

Anh thấy ánh mắt Hứa Nhất phức tạp cực kỳ, có mâu thuẫn, có khắc chế, còn mang theo một chút thương hại.

Hứa Nhất không hiểu ánh mắt Tần Việt cũng không hiểu cảm xúc Tần Việt, cậu chỉ biết là Tần Việt tâm tình không tốt.

Cậu nhỏ giọng nói: “Tần Việt, tôi dẫn anh đi uống rượu, anh đừng không vui, có được hay không?” Xe lần thứ hai dừng lại, vị trí là một quán bar nơi phố xá sầm uất.

28. Chương 28

Quán bar được bao bọc bởi hai bức tường cao màu đen, đây là tiêu chí của một quán bar ở vị trí trung tâm thành phố. Xe của cậu và Tần Việt còn chưa chạy đến cửa đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người xung quanh, trong đó có người lộ liễu nhìn hai người huyết sắc: “Anh em, xe của cậu thật là đẹp.” Hứa Nhất từ trong xe bước xuống, trả lời: “Anh em, người cũng đẹp trai nha.”

Quán bar đang ở thời điểm đông người, Hứa Nhất nắm tay Tần Việt xếp hàng ở cửa ra vào.

“Xin hỏi, hai vị tiên sinh có đặt trước không?” Cuối cùng cũng đến phiên cậu và Tần Việt, người phục vụ ở cửa nhìn chằm chằm Hứa Nhất, con ngươi như dính vào mặt Hứa Nhất: “Vậy tiên sinh có bạn ở bên trong đặt phòng không?”

Hứa Nhất lắc lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy thu ngài và bạn ngài tiền hai tấm vé vào cửa.” Hứa Nhất lấy điện thoại di động ra cho hắn quét mã, người phục vụ đưa cho hai người vé vào cổng, sau đó dán vào mu bàn tay Tần Việt một cái dấu huỳnh quang, rồi tới gần Hứa Nhất, thập phần thân mật cầm lấy tay cậu, cũng dán một dấu, dùng một loại tư thế mà Tần Việt cảm thấy quá mức thân mật.

“Hứa Nhất.” Tần Việt gọi cậu.

“Làm sao vậy.” Hứa Nhất quay đầu lại.

Tần Việt ngoài miệng không nói gì, tay cũng rất thành thực kéo Hứa Nhất vào phạm vi mình có thể quan tâm: “Trong quán bar có nhiều người, sau này đừng tách ra.”

Hứa Nhất vừa đi vừa cười: “Cái gì a, nào có khuếch đại như vậy.

Họ đi vào hành lang u ám của quán bar, âm nhạc điện tử mê huyền xen lẫn tiếng hoan hô của mọi người liên trút xuống.

Dựa vào ánh đèn mờ mờ, Hứa Nhất tỉ mỉ nghiên cứu xung quanh quán bar, thấy có một bảng tròn viết “Thú hoang dạ yến”, cậu dán vào Tần tai Việt hỏi: “Đây là ý gì.” Tiếng nhạc âm thanh rất ồn ào, Hứa Nhất chỉ có thể dán vào tai Tần Việt nói chuyện.

Tần Việt chỉ chỉ trên sân khấu, vòng tròn quầy bar bartender đang bận việc pha rượu. Trên quầy bar có bốn cây cột, có bốn cái cô gái người nước ngoài mang lỗ tai thỏ, phía dưới quần chữ T cũng có gắn một cái đuôi thỏ, về mặt trêu đùa đang múa cột. Vây quanh một bên quầy bar có rất nhiều người xem, thỉnh thoảng còn hoan hô, có người to gan khi mấy cô vũ nữ tới gần còn kéo cổ của cô xuống hôn môi, sau đó đem tiền nhét vào quần lót của mấy cô.

Lúc đi vào khách hàng đều được người phục vụ quán bar phát cho đủ loại cài tóc, Hứa Nhất chiếm được một cái cài tóc tai mèo, Tần Việt thì được một cái cài tóc tiểu ác ma màu đỏ. Hai người đều không mang, cầm ở trong tay. Nhưng những người xung quanh đã sớm biết chủ đề này, mặc trang phục thành đủ loại kiểu dáng động vật, không, phải nói chính xác là “Thú hoang”.

Ví dụ như có một anh chàng mặc một cái áo khoác hình con gà, bưng rượu khắp nơi dán vào lỗ tai người khác nói: “Tôi là một con gà.” Còn có một cô gái mặc bộ đồ miêu nữ rất ngắn, cầm roi da, nhẹ nhàng quật người trong quán rượu, kiêu ngạo dò xét người chung quanh như bá tước phu nhân.

Hứa Nhất mở to hai mắt, nhìn Tần Việt nói: “Người trẻ bây giờ, đùa thật là lớn.”

Tần Việt gật đầu, dừng xem hai người này trên mặt ra vẻ trấn định nhưng trên thực tế chính là hai gà mờ, Tần Việt ít ra vào nơi như thế này, một là bởi vì không thích, nếu như thực sự muốn tới, cũng vì xã giao, cứ ngồi trên ghế dài uống hai ly rượu làm dáng một chút là tốt rồi, căn bản không cần đi vào bên trong.

Hứa Nhất càng không thể, cậu nào có tiền để tới đây chơi, cậu chỉ thấy Tần Việt không vui, mình cũng chưa từng tới, cho nên muốn cùng nhau đi xem thử. Kết quả hai con gà mờ ở đây không dễ chịu, tay Hứa Nhất cũng không biết nên để chỗ nào.

Mười hai giờ vừa qua, trong sàn nhảy người dần dần bắt đầu tăng lên, vũ nữ xuống đài, DJ bắt đầu chơi nhạc, ánh đèn của quán bar càng trở nên mê huyền.

Tần Việt nhìn thấy Hứa Nhất căng thẳng, rõ ràng Hứa Nhất giống như người sành điệu nói dẫn anh đến quán bar uống rượu, nhưng bây giờ rượu cũng không có mua, ghế dài cũng không xác định, ở tại quầy bar này như bị phạt, đứng xem người khác.

Anh thấy buồn cười, liền vẫy tay gọi người phục vụ lại đây: “Các cậu còn ghế dài hay không?”

“Tiên sinh, ghế dài còn lại một cái.” Người phục vụ kia mang lỗ tai thỏ, quét nhìn hai người bọn họ: “Nhưng, ghế dài kia quá lớn, chỉ có hai người e rằng có chút...”

Hắn còn chưa nói hết, liền nghe Tần Việt nói: “Vây lấy cái đó đi.”

Người phục vụ tuổi tác không lớn, biểu tình vui vẻ không giấu được. Cũng khó trách hắn không giấu được, vị trí đó rất tốt, có thể chứa được mười mấy người, lúc thường không có người nào đặt, một là vì quá lớn, quan trọng hơn là quá mắc. Hai người trước mắt này là khuôn mặt mới, cũng không đặt trước, nhưng lại đặt chỗ mắc nhất quán bar, quay đầu lại tính cả rượu, người phục vụ này nhất định là có thể lấy không ít phần trăm, tháng này công trạng phỏng chừng cũng rất tốt.

Hắn tha thiết mà dẫn Hứa Nhất và Tần Việt đi đến nơi đã đặt, tay Tần Việt nắm tay Hứa Nhất rõ ràng như vậy, nhưng bốn phía vẫn có người không có mắt nhân cơ hội còn trêu ghẹo Hứa Nhất.

Lòng Tần Việt có chút khó chịu, lúc kê rượu thì tùy tiện gọi, đến cuối cùng chọn đầy bàn, mâm trái cây cũng kê một đồng, vừa nhìn là biết ăn không hết cũng uống không hết.

Đúng là có tiền thì rất tốt, Tần Việt và Hứa Nhất hai người ngồi ở một nơi lớn như vậy, trên mặt bàn đều là rượu, hai người đều rất đẹp trai chỉ chốc lát bên cạnh đã có người lại muốn làm quen.

Hứa Nhất chưa từng thấy trận chiến như thế này, có nam, có nữ nói chuyện với cậu, cậu liền trả lời, có cậu con trai hỏi: “Anh, em có thể ngồi ở đây với anh được không?” Hứa Nhất liền gật đầu. Bọn họ cũng không hỏi qua Tần Việt, Tần Việt tuy rằng cũng đẹp trai, nhưng không ai dám nói chuyện với anh.

Anh trở mắt nhìn Hứa Nhất gật đầu, sau đó ghế dài liền có người ngồi đầy. Tần Việt thủ thỉ, Hứa Nhất vui vẻ là được rồi, coi như dùng tiền mua vui vẻ cho Hứa Nhất đi.

Hứa Nhất quả thật cũng đùa rất vui vẻ, da cậu vốn trắng nõn, nhìn có vẻ rất non nớt, nếu như không biết cậu từ trước thì nhìn dáng vẻ này của cậu đều cảm thấy đáng yêu, lộ liễu mà không dung tục.

Bọn họ một đám người đang chơi xúc xắc, người thua phải uống rượu, Tần Việt tương đối thông minh, chưa thua lần nào. Hứa Nhất tâm tình tốt chơi không suy nghĩ thua thật nhiều, sau đó uống cũng thật nhiều rượu, uống nhiều rồi nói cũng nhiều hơn, bầu không khí rất là náo nhiệt.

Cậu mang theo mùi rượu tiến tới bên tai Tần Việt, dứt quãng nói: “Tần Việt, anh có phát hiện không, học sinh bây giờ thật sự là yêu quá sớm.” Sau đó thần sắc mơ hồ nhìn chéch đối diện có một cậu con trai cũng uống không ít: “Anh xem cậu kia rất là đẹp trai.”

Tần Việt cũng không tỉnh táo, quỷ thần xui khiến hỏi: “Cậu thấy tôi và hắn ai đẹp trai hơn?”

Hứa Nhất uống nhiều rượu, căn lỗ tai Tần Việt, dính dính vô cùng mà trả lời: “Anh, anh đẹp trai nhất.”

Tần Việt cả người run lên.

Trong ghế dài có nhiều người yêu thích Hứa Nhất, cậu không có cao ngạo, hỏi cái gì thì trả lời cái đó, cười rất đẹp, lạnh lẽo đòi mạng. Cậu trai được Hứa Nhất khen uống rượu không ít, lướt qua bạn của mình, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hứa Nhất: “Anh ơi, chúng ta xuống khiêu vũ chứ.”

“Được.” Cậu còn nói: “Thế nhưng cậu phải dạy tôi, tôi không biết.”

Tần Việt đi ra ngoài nhận cú điện thoại, không biết Hứa Nhất theo người ta đi ra ngoài khiêu vũ, lúc quay lại thì phát hiện người không thấy. Đám thanh niên kia tính cách rộng rãi nói với Tần Việt: “Hứa Nhất cùng A Diệu đi sàn nhảy khiêu vũ, một hồi sẽ trở lại.” Dứt lời cùng Tần Việt cụng ly, muốn anh tiếp tục chơi xúc xắc.

Tần Việt nở nụ cười, đem xúc xắc mở, cũng uống hết ly rượu, nói: “Các cậu cố gắng chơi, tôi cũng đi sàn nhảy nhìn.”

Trong sàn nhảy âm thanh rung trời, băng khô bốc lên những làn khói mê huyền. Tần Việt khó khăn xuyên qua đám người điên cuồng. Trong sàn nhảy anh nhìn thấy cậu trai kia đeo tai mèo cho Hứa Nhất.

Rượu làm cho ánh mắt Hứa Nhất trở nên mơ hồ, cậu nhắc đôi mắt to long lanh nhìn cậu trai trước mắt.

A Diệu cảm thấy mình không chịu nổi, tay đặt ở eo Hứa Nhất, tay vịn nửa cái mặt Hứa Nhất muốn hôn cậu.

Tần Việt đã vô cùng phẫn nộ, anh muốn bước nhanh đi tới bên cạnh Hứa Nhất, bắt lấy cậu.

“Cậu không phải Tần Việt.” Hứa Nhất đem A Diệu đẩy ra, sờ sờ cài tóc trên đầu mình, cảm thấy mình là con mèo, cho nên cậu nhảy đi, ở trong đám người vui vẻ đòi mạng. Cậu không cho A Diệu hôn, thế nhưng cậu uống nhiều đến ngu ngốc chạy khắp nơi hôn người khác, cuối cùng nhảy tới bên cạnh DJ.

Cái người thợ đánh đèn cũng thiếu đạo đức, trực tiếp đánh đèn tới vị trí Hứa Nhất, âm nhạc còn vang, sàn nhảy vẫn xoay, có người chắn nguồn sáng Hứa Nhất ở trên sân khấu.

Hứa Nhất nhớ lại động tác múa cột, liền xem DJ như là cây cột làm dáng vẻ như đang chuẩn bị múa cột. Thế nhưng cậu không còn nữ khí, thoát nhìn như một cậu bé sạch sẽ âm áp khôi hài. Cậu còn nhớ mình là con mèo, dùng sức bò lên người DJ. JD này lúc thường cũng hay đùa, nhưng loại người như Hứa Nhất vừa tinh khiết vừa dục vọng thực sự không nhiều.

Bên tai của cậu có một người tên là A Mễ, trầm thấp hỏi cậu: “Tiên sinh muốn làm gì?” Giọng nói tỏ vẻ

trêu đùa.

Hứa Nhất sờ sờ tóc của mình, cách DJ rất gần, nói câu: “Tôi là một con mèo.” Sau đó dùng âm thanh nhuyễn nhu nói với A Mễ: “Miêu.” Một tiếng.

Trong quán rượu bầu không khí nhất thời đạt tới đỉnh, Tần Việt xuyên qua đám người, nghe thấy có người hưng phấn gọi: “Trên sân khấu... Người kia... thật là mẹ nó.... quá sức.”

Tần Việt mặt đen như La Sát, lên sân khấu bắt Hứa Nhất trở về, nói câu: “Đây là mèo của tôi.” Cũng không quản DJ ở phía sau nói cái gì.

Trở lại ghế dài, Tần Việt sửa sang lại quần áo cho Hứa Nhất, nói với người bên cạnh: “chúng tôi phải đi, đã tính tiền hết, mọi người cố gắng chơi.”

Hứa Nhất cũng không cho anh đi, cầm ly rượu uống một hớp lớn, ai oán kéo Tần Việt đến một góc ghế sofa, ẩn vai Tần Việt, miệng đối miệng đổ rượu vào trong miệng Tần Việt. Cậu thật sự uống say, tri giác chậm chạp, rượu thuận theo khóe miệng của Tần Việt và cậu chảy xuống, làm ướt áo sơ mi.

Một người cùng hoan hô, mấy cô gái còn tỏ ra rất vui vẻ.

Tần Việt thật không nghĩ tới, Hứa Nhất uống nhiều sẽ phiền toái như vậy. Anh muốn kéo cậu trở về khách sạn ngủ, kết quả Hứa Nhất không tha nắm tay anh để xuống hạ thân của mình.

Anh thật sự hối hận khi đồng ý cùng Hứa Nhất đi uống rượu, làm cho cậu cùng một đám người chơi điên khùng. Đây là cái gì, Hứa Nhất trước công chúng không biết xấu hổ.

Hứa Nhất mồm miệng không rõ mà nói: “Anh, anh đều nhìn tôi biểu diễn, tiền đâu, cho tôi tiền a.” Cậu nhớ lại có người hôn vũ nữ múa cột, phải đem tiền nhét vào quần lót.

Tần Việt phản ứng lại, từ đâu đó móc ra một tờ tiền, nhận mệnh mà nhét vào quần Hứa Nhất: “Cho cậu, cho cậu, lúc này được chưa, có thể đi.”

Hứa Nhất sờ sờ tiền nhìn Tần Việt nở nụ cười, mới bằng lòng cùng Tần Việt ra khỏi quán bar, lưu lại ghế dài mọi người nhìn nhau: “Má ơi, trò đùa này thật là lớn. Giời ạ, nếu như tôi có một bạn trai như vậy là tốt rồi.”

Hứa Nhất uống nhiều rất là quây, Tần Việt lái xe, cậu bướng bỉnh nhất định phải nắm lấy tay anh. Tần Việt không cho, cậu vẫn đuổi theo đòi, cuối cùng Tần Việt phải đưa tay cho cậu. Hứa Nhất cầm lấy sau đó liền trở nên thành thật. Cậu dựa vào ghế ngồi kế bên tài xế. Hứa Nhất say trở nên trì độn lại uể oải. Tay Tần Việt ở trong lòng bàn tay cậu cũng trở nên không rõ ràng, giống như không có, giống như không bắt được, phút chốc cậu trở nên rất hoang mang, phải dùng sức siết mạnh mới cảm nhận được Tần Việt tồn tại, mới triệt để an tâm.

Ánh mắt cậu híp lại, mông lung nhìn ánh đèn đường bên ngoài xe, dần dần ngủ thiếp đi.

Đến khách sạn, Tần Việt chỉ có thể ôm cậu xuống xe, đi thang máy trở về phòng. Trong mờ mịt Hứa Nhất mở mắt ra, nhìn cảm Tần Việt, lẩm bẩm: “Tần Việt, tôi đau quá.”

Tần Việt đang đi trên thảm trải sàn hành lang ngừng hai giây đồng hồ, sau đó liền tăng nhanh bước chân: “Chờ một chút, tôi sẽ tìm cho cậu thuốc giảm đau.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, Hứa Nhất hai gò má ửng đỏ nằm ở trên giường. Tần Việt tắm rửa cho cậu sạch sẽ rồi cho cậu uống thuốc giảm đau. Lúc này đôi môi Hứa Nhất ươn ướt, ánh mắt hoảng hốt mà lại long lanh, cứ như vậy nhìn theo Tần Việt. Tần Việt đi tới chỗ nào, cậu nhìn theo chỗ đó.

Tần Việt lo cho mình xong thì tắt đèn, chỉ để lại đèn đầu giường. Anh lên giường, nhưng Hứa Nhất vẫn còn nhìn anh không chớp mắt.

Tần Việt cảm thấy tim mình đập ầm ầm, cuống họng cũng khản trương, anh dùng một cái tay bưng kín đôi mắt tỏa sáng của Hứa Nhất: “Hứa Nhất, nghe lời, nhắm mắt ngủ.”

Hứa Nhất ngơ ngác mà trừng mắt nhìn, lông mi thật dài phớt qua lòng bàn tay làm anh ngứa ngáy. Sau đó cậu tìm tới lồng ngực Tần Việt, tìm vị trí thoải mái đem đầu chôn vào.

Hứa Nhất chỉ mặc áo ngủ, bên trong cái gì cũng không mặc, lộ ra da dẻ trắng mịn cọ Tần Việt, nhiệt độ bắt đầu dần dần lên cao. Tần Việt rút lui một chút, sau đó đem gối nhét vào lồng ngực Hứa Nhất.

“Hứa Nhất, không nên ồn ào, nghỉ ngơi thật tốt...”

Trong lồng ngực ôm cái gối mà không phải Tần Việt, điều này làm cho Hứa Nhất cảm thấy rất quấy nhiễu, nên Hứa Nhất không quấn cái gối mà là lướt qua cái gối, đi tìm Tần Việt.

Tần Việt lấy tay ngăn Hứa Nhất, ngăn cản cậu bò lên người mình, anh không khống chế được mình, hạ thân nóng lên, mở miệng âm thanh cũng bất kham: “Hứa Nhất, cậu uống nhiều rồi, không nên quậy! Cậu cũng không rõ ràng cậu đang làm gì!”

“Tần Việt, tôi yêu anh tôi muốn ngủ với anh.” Hứa Nhất mơ hồ không rõ nói.

Gian phòng rèm cửa sổ không kéo, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, Hứa Nhất ôm Tần Việt, một bên được ánh đèn chiếu sáng, một bên bị bóng bao phủ. Hứa Nhất vẫn thoải mái đè anh, mỗi một tác thân thể đều tản ra nhiệt độ ấm muội.

“Tần Việt, anh hôn nhẹ tôi đi.” Hứa Nhất nói một lần: “Anh hôn nhẹ tôi đi mà.”

Tần Việt tự nói với mình cần phải rời xa Hứa Nhất, hoặc là đem cậu ném vào trong phòng tắm cho cậu tắm nước lạnh, làm cho cậu bình tĩnh một chút, nhưng Hứa Nhất nói với anh đòi anh hôn.

Lý trí cuối cùng bị triệt để đứt đoạn, Tần Việt đè Hứa Nhất xuống dưới thân, hôn lên đôi môi khê nhếch của Hứa Nhất.

Anh dùng lưỡi gõ vào đôi môi Hứa Nhất, quét sạch vòm miệng của cậu, trao đổi nụ hôn sâu. Hứa Nhất không chống đỡ được, chỉ có thể nghiêng mặt né tránh, Tần Việt lại dùng một cái tay vịn lấy gò má của cậu, không cho cậu động đậy.

Môi Tần Việt dần dần dời xuống, liếm láp gặm cắn cổ Hứa Nhất, môi lưỡi Tần Việt trơn trượt làm cho Hứa Nhất từng trăn run rẩy, cậu bị ép nghiêng mặt, để Tần Việt ở căn cổ của mình gặm cắn.

Dây lưng áo ngủ chẳng biết lúc nào bị mở, vạt áo trước mở rộng. Tần Việt hôn cổ cậu, tay lại thuận theo vòng eo trắng nõn di chuyển khắp toàn thân rồi đến địa phương bí ẩn, ngón tay dài nhỏ mạnh mẽ sâu sắc hoạt động. Hứa Nhất thần sắc mê man, trong mắt đều là hơi nước, bất lực mà thở gấp.

Tần Việt ngẩng đầu lên, hỏi Hứa Nhất: “Yêu tôi sao?”

Hứa Nhất sững sờ, Tần Việt đem ngón tay kéo ra ngoài, nửa người dưới chặt chẽ đè Hứa Nhất, mở hai chân cậu ra dụ dỗ: “Hứa Nhất, nói yêu tôi đi.” Tần Việt suy nghĩ một chút còn nói: “Giang Yến, nói, em yêu anh đi.”

Giang Yến danh tự này giống như kích thích đến ký ức của Hứa Nhất. Ý thức cậu mơ hồ, chỉ cảm thấy bị Tần Việt xâm lược, cậu sợ sệt trốn ra sau.

Nhưng Tần Việt không cho cậu trốn, anh dùng tay kiềm chế cằm Hứa Nhất, cưỡng bách cậu: “Giang Yến, em yêu thích Tần Việt sao?”

Hứa Nhất có chút sợ sệt, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà thừa nhận: “Giang Yến, Giang Yến thích Tần Việt nhất.”

29. Chương 29

Cả đêm tình ái hoang đường quá phận làm cho Hứa Nhất hồng mắt, men rượu tuy làm tê dại thần kinh của cậu, nhưng cậu vẫn nhớ Tần Việt kêu cậu cả đêm là Giang Yến.

Cậu không phải Giang Yến, cậu là Hứa Nhất.

Buổi sáng hôm đó trời mưa, rất u ám, nước mưa đánh vào cửa sổ sát đất ầm ầm vang vọng. Tần Việt tỉnh lại, nửa giường trống không, điện thoại di động của Hứa Nhất đặt ở đầu giường. Tần Việt kêu hai tiếng

Hứa Nhất, không ai lên tiếng.

Tần Việt hốt hoảng, rất nhanh mang giày, anh tìm ở ban công, buồng tắm một vòng, Hứa Nhất cũng không ở trong phòng.

Bên ngoài mưa vẫn trút xuống, ban ngày giống như là chạng vạng, Tần Việt ở ban công đứng một hồi, điều thuốc giữa ngón tay rơi xuống một đoạn tàn thuốc thật dài, đốm lửa nóng tới ngón tay Tần Việt mới dụi tắt thuốc trong cái gạt tàn bằng thủy tinh, kéo cửa kính ban công, ra khỏi phòng.

Hành lang tản ra hơi ẩm như có như không, người đi trên thảm trải sàn không phát ra tiếng động, nhờ ánh đèn cuối trong góc tường, Tần Việt nhìn thấy một người ôm chân cúi đầu vào trong đầu gối.

Tần Việt thăm dò gọi: “Hứa Nhất.”

Người kia không có trả lời, Tần Việt đi đến hai bước, lại gọi: “Hứa Nhất?”

Bóng người nơi góc tường rốt cục chậm rãi giật giật. Lúc này Tần Việt mới bước nhanh tới cuối hành lang, sau đó ngồi xổm ở bên cạnh Hứa Nhất, anh thử đưa tay đụng vào cánh tay Hứa Nhất.

Hứa Nhất co rúm một chút, tay Tần Việt dừng lại năm phút đồng hồ, vẫn chấp nhất nắm cánh tay Hứa Nhất. Cậu mặc áo ngủ mỏng nhẹ, toàn bộ cánh tay đều lạnh thấu, bên ngoài mưa rơi tí tách, cũng không biết cậu trốn ở góc tường bao lâu.

Tần Việt gặp rất nhiều kẻ đáng thương, nhưng chỉ có Hứa Nhất lại làm cho anh đau lòng.

Hứa Nhất không biểu tình gì, đợi đến khi thấy rõ người tới là Tần Việt mới trừng mắt nhìn: “Là anh a, Tần Việt, trời đã sáng, chúng ta nên lên đường?” Cậu giống như đang cố gắng suy nghĩ cái gì đó, cuối cùng miễn cưỡng cười cười: “Hôm nay sợ rằng anh phải lái xe, tôi không quá thoải mái.”

Tần Việt hiếm thấy có chút sốt ruột: “Chỗ nào không thoải mái, Hứa Nhất, không thoải mái ở đâu, cậu nói cho tôi biết.”

“Tần Việt, đầu tôi đau.” Cậu chỉ chỉ lồng ngực của mình: “Nhưng trái tim của tôi cũng rất đau, tôi, tôi cũng không biết tôi làm sao vậy, tôi khó chịu, Tần Việt tôi thật khó chịu.”

Hứa Nhất không khóc, Tần Việt lại cảm thấy hình như là cậu khóc. Anh ôm Hứa Nhất vào trong ngực của mình, dùng chính nhiệt độ cơ thể ấm áp của mình sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của Hứa Nhất, vuốt ve phía sau lưng cậu: “Hứa Nhất, cậu đừng khó chịu.”

Đầu Hứa Nhất để trên hóm cổ Tần Việt, Tần Việt mới phát hiện Hứa Nhất phát sốt, cả người lạnh lẽo cái trán lại nóng lợi hại.

Anh vội vàng ôm ngang Hứa Nhất đi về phòng, để cậu lên trên giường. Hứa Nhất như trước yên lặng, cậu sốt cao, ý thức cũng không rõ ràng.

Trong miệng bừa bãi nói mê sảng.

Cậu nói: “Tôi không phải Giang Yến, tôi là Hứa Nhất...”

“Tôi không tiện, tôi chỉ yêu anh ấy thôi, cũng không được sao...”

“Xin lỗi, xin lỗi, Giang Yến tôi không nên lên giường với Tần Việt...”

“Tần Việt, tôi thật sự khổ sở ...”

Hứa Nhất đem mình cuộn thành một đoàn, khóc thút thít: “Không phải anh đã nói, chỉ cần tôi nói đau, anh sẽ cho tôi thuốc giảm đau sao? Không để cho tôi chịu đau sao?” Hứa Nhất như hồng mắt: “Ngày hôm qua tôi kêu một buổi tối làm sao anh không để ý tới tôi.”

Tần Việt rốt cục không nhịn được, lên giường ôm Hứa Nhất vào trong ngực của mình: “Hứa Nhất, xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Lâm Nhuệ và Đường Vũ Trình ngày hôm qua đã đến Hải Thị, chẳng qua là cảm thấy bọn họ không tiện đến nên chỉ thông báo cho Tần Việt chỗ họ dừng chân. Hứa Nhất phát sốt, ngoại trừ bị trúng gió, cũng có thể là do cai thuốc. Lâm Nhuệ nhận điện thoại của Tần Việt, đội mưa nhanh chóng đến khách sạn Tần Việt ở.

Hứa Nhất đã bị sốt đến hồ đồ, Lâm Nhuệ cho cậu vô nước biển, rồi đưa cho Tần Việt một ít thuốc phụ trợ. Tần Việt dựa theo Lâm Nhuệ nói cẩn thận dứt thuốc cho Hứa Nhất, bộ dạng rất quý trọng.

Lâm Nhuệ lôi Tần Việt đến ban công, khí trời còn chưa tốt. Y trầm ngâm rất lâu, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi Tần Việt: “Cậu nghĩ như thế nào?”

“Không biết.” Tần Việt nhìn về phía chân trời: “Chuyện sau này sau này hãy nói đi, A Yến giải phẫu xong thì tính tiếp.”

“Hứa Nhất là người rất tốt, tôi cho cậu ấy uống thuốc lâu như vậy...” Lâm Nhuệ hắng giọng một cái sửa sang lại ngôn ngữ, nói: “Năm đó, Hứa Nhất chân chính nói cho cậu, Giang Yến bắt nạt hắn, sỉ nhục hắn, cho nên cậu đem Giang Yến biến thành Hứa Nhất, làm cho cậu ta đi thay Hứa Nhất chịu khổ.”

Lâm Nhuệ có chút nói không được nữa: “Nhưng tôi cảm thấy được rồi, Tần Việt thật sự được rồi. Coi như Giang Yến thật sự khi dễ Hứa Nhất, vũ nhục Hứa Nhất, cậu ấy đã bị dục vật quần lấy lâu như vậy, bị cha mẹ không phải cha mẹ ruột của mình kéo xuống. Thật sự được rồi, A Việt, tôi van cầu cậu thu tay lại đi, có lẽ Giang Yến không phải là người xấu như cậu nghĩ đâu.”

Tần Việt trong đầu một đoàn loạn như ma, anh cũng cảm thấy rất khó chịu. Thời niên thiếu ở Tỉnh Hà trấn anh gặp cậu trai 15 tuổi, cậu trai kia ngây thơ giảo hoạt, không chịu nói cho tên của mình. Tần Việt viết thư gửi đến thị trấn, thiếu niên rất nhanh trả lời thư, nói cho anh biết, cậu ta tên là Hứa Nhất. Bọn họ thư từ qua lại ba năm, Hứa Nhất nhắc tới nhiều nhất chính là Giang Yến bắt nạt hắn, sỉ nhục hắn, hắn ở nhà họ Giang không sáng khoái một chút nào.

Hắn thường hỏi: “Tần Việt, chừng nào thì anh trở về, em sắp không chịu đựng nổi nữa.”

Sau đó, anh về nước, một tay phá hủy Giang Yến giả nhân giả nghĩa kia. Buồn cười chính là, Giang Yến trước khi rơi xuống vực sâu còn nói yêu anh. Lúc đó Tần Việt nở nụ cười, cảm thấy rất thú vị.

Anh yêu Hứa Nhất, Hứa Nhất nói hắn muốn biến thành Giang Yến, Tần Việt liền để hắn biến thành Giang Yến. Hứa Nhất nói hắn muốn có một người cha tốt, Tần Việt liền đem Giang Sơn biến thành cha của hắn+.

“A Việt, thu tay lại đi, coi như tôi cầu cậu.” Âm thanh của Lâm Nhuệ phá vỡ Tần Việt đang rơi vào trầm tư.

Tần Việt quay đầu nhìn Lâm Nhuệ, lại nhìn tay của mình, âm thanh rất khàn: “Lâm Nhuệ, cậu không biết, tôi cũng không biết nên làm sao thu tay lại. Cậu không biết, tôi cũng không biết, Giang Yến mất đi ký ức kia tốt bao nhiêu, cậu ấy thật sự rất tốt, nhưng tôi đã không thể thu tay lại được.”

Anh nhìn Lâm Nhuệ khẽ cười một cái: “Tôi cũng không rõ ràng, tôi không thể bỏ lại Hứa Nhất, tôi rất yêu em ấy, cậu biết tôi yêu em ấy, tất cả mọi người biết tôi yêu em ấy. Em ấy bị bệnh nghiêm trọng như vậy, tôi muốn để Giang Yến thay tủy, nhưng tôi lại sợ, nếu như Giang Yến nhớ lại quá khứ, có hận tôi hay không!?”

Anh thành khẩn nhìn Lâm Nhuệ: “Cậu nói tôi đã làm sai chỗ nào?”

Lần đầu tiên Lâm Nhuệ cảm thấy Tần Việt quyết đoán mãnh liệt trở nên hỗn loạn bất kham, chỉ có thể vỗ vỗ vai anh: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chờ Hứa Nhất khỏi bệnh rồi nói với cậu ta là được rồi, còn Giang Yến thật ra tốt nhất không thể để cậu ấy nhớ, nhớ tới quá khứ đối với cậu ấy mà nói mới là thật tàn nhẫn.”

“Cậu sớm xa Giang Yến đi, miễn cho cậu ta thống khổ.” Lâm Nhuệ nói xong thì vào phòng, trong hòm thuốc lấy ra cái cặp nhiệt độ, đo nhiệt độ cho người trên giường.

30. Chương 30

“Người này cái cũng tốt, nhưng trí nhớ lại không tốt, theo thói quen cứ nhìn thấy Tần Việt... vết sẹo lành thì lại quên đau.”

Lâm Nhuệ dặn dò Tần Việt một ít việc cần lưu ý khi chăm sóc Hứa Nhất, tính toán thời gian Hứa Nhất sắp tỉnh nên bây giờ y phải rời đi. Tần Việt đưa y tới cửa, Lâm Nhuệ suy nghĩ một chút, lại từ trong túi lấy ra một lọ thuốc đưa cho Tần Việt: “Mấy ngày nữa Hứa Nhất sẽ phản ứng càng thêm mãnh liệt, nếu như thực sự không có cách nào khống chế, cứ cho cậu uống một viên.”

Tần Việt lấy thuốc, nói cảm ơn. Lâm Nhuệ liền đội mưa trở về khách sạn, y muốn cùng Đường Vũ Trình sớm đến thị trấn.

Hứa Nhất còn ở trên giường ngủ say, không tiếp tục nói mê sảng, mặt của cậu rất nhỏ, tóc tai có chút dài, cả người chôn trong chăn. Tần Việt ngồi xuống bên cạnh Hứa Nhất, lấy tay sờ tóc của cậu, tóc mềm như con người Hứa Nhất, nhìn cứng rắn, chỉ khi lột ra vỏ ngoài mới biết bên trong có một trái tim mềm mại.

“Hứa Nhất, cậu là Giang Yến, cha của cậu tên là Giang Sơn, trước kia cậu là con cháu Giang gia, trong phòng ngủ của cậu có một chiếc đàn dương cầm, là mẹ của cậu để lại cho cậu. Sinh nhật mười tám tuổi cha cậu mua cho cậu một chiếc xe porches.” Tần Việt tự lẩm bẩm, trong thanh âm mang tới hung tàn: “Nhưng cậu không nên bắt nạt Hứa Nhất, tuổi tác còn nhỏ bắt nạt thanh niên, trông ghẹo đàn bà còn chưa tính, Hứa Nhất sạch sẽ như vậy, tại sao cậu lại sai khiến anh em của cậu ...đối với em ấy...”

Hai tay Tần Việt để trên cổ Hứa Nhất: “Mấy người, bốn người? Hay là năm người? Tại sao cậu lại đối với Hứa Nhất như vậy. Giang Yến tại sao tâm tư cậu lại dơ bẩn như vậy? Cậu biết Hứa Nhất có lúc sẽ gặp ác mộng, đều la hét dừng đừng đụng tôi, nên em ấy có bao nhiêu thống khổ, có bao nhiêu tuyệt vọng?”

Hứa Nhất không nghe Tần Việt nói chuyện, hãy còn rơi vào trạng thái ngủ say, sắc mặt tái nhợt.

Mưa bên ngoài đã tạnh, trong phòng chỉ còn dư lại tiếng hít thở, Tần Việt thất bại để tay xuống sờ sờ gò má của Hứa Nhất: “Nhưng coi là như vậy, tôi vẫn không thể lần thứ hai tay.”

Trời quang mây tạnh, Hứa Nhất cũng tỉnh lại. Cậu quên chuyện mình sáng sớm phát sốt mê sảng không còn một mống, nháy mắt một cái, kêu một tiếng: “Tần Việt.”

Tần Việt đang ở trên bàn của khách sạn nấu cháo cho Hứa Nhất. Lâm Nhuệ nói Hứa Nhất phát sốt tỉnh lại nên ăn uống thanh đạm một chút, Tần Việt cho nhân viên phục vụ một ít tiền, bảo hắn mua giùm một chút gạo và nồ nấu cháo. Tần Việt nghe Hứa Nhất gọi mình, để cái muôi trong tay xuống đi tới bên cạnh Hứa Nhất.

“Không còn nóng.” Tần Việt lấy tay thăm dò trán Hứa Nhất, còn nói: “Cậu còn cảm thấy nơi nào không thoải mái không?”

Hứa Nhất lắc lắc đầu, ngồi dậy, giơ tay ôm lấy Tần Việt, cậu rất bình tĩnh, nhưng cẩn thận nghe lại có chút nghẹn ngào: “Ngày Giang Yến giải phẫu định rồi sao?” Rõ ràng tối hôm qua còn làm chuyện thân mật vậy mà Hứa Nhất mở miệng lại rất tự nhiên như bạn bè bình thường với Tần Việt, hỏi vấn đề liên quan đến bạn trai của anh.

“Định rồi.” Tần Việt sờ sờ đầu Hứa Nhất: “Năm ngày sau.”

Hứa Nhất làm ra vẻ tâm tình rất tốt, buông Tần Việt ra, không tiếp tục nói đến đề tài này, cậu toét miệng cười vui vẻ: “Vậy chúng ta phải nắm chặt thời gian đi thị trấn, chúng ta vụng trộm chạy đi quá lâu, chơi đủ rồi nên về nhà.”

“Anh đang nấu cháo sao?” Hứa Nhất vén chăn lên, mang dép lê, nhưng eo và chân của cậu rất mỏi, suýt nữa ngã xuống đất, vẫn là Tần Việt đỡ cậu.

“Cảm ơn.” Hứa Nhất vốn đưa lưng về phía Tần Việt, nên quay người về phía Tần Việt, cười rộ lên mang theo chút miễn cưỡng, trong mắt như có nước: “Anh xem, tôi quá đói, anh múc cho tôi một bát cháo đi.”

Tần Việt yên lặng nhìn Hứa Nhất hai giây đồng hồ, nói tiếng “được.”

Trong lúc đó Tiểu Hạ gọi điện thoại cho Hứa Nhất, hỏi cậu, sao mà đi công tác lâu quá.

Hứa Nhất rất lâu không có nhìn thấy Tiểu Hạ, nghe được thanh âm của cậu ta cả người đều lộ ra sung sướng, cậu để cái muôi xuống, hoàn toàn dựa vào ghế sofa: “Sắp trở về rồi, còn mấy ngày nữa thôi.” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Trong nhà hết thủy có khỏe không?”

“Vẫn tốt, lâu rồi không thấy bác đi bài bạc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ vừa nghe đến bài bạc là rất sợ, lúc không có chuyện gì làm thì theo hàng xóm chơi chim, chơi cờ tướng.” Tiểu Hạ còn nói: “Bác gái tính tình cũng khá hơn nhiều, lần trước em có đến nhà anh, bác còn nấu canh cho em ăn, ăn thật ngon. Đúng rồi bác gái thỉnh thoảng có về nhà, anh tranh thủ nhớ gọi điện thoại cho bác.”

Hứa Nhất mặc áo T-shirt màu trắng rộng rãi, vải vóc mềm nhũn dán vào người Hứa Nhất, cổ lộ ra xương quai xanh, rất tự nhiên thân mật nói chuyện điện thoại. Tần Việt chưa từng thấy Hứa Nhất như vậy, mặt mày vui vẻ cùng người khác nói chuyện cười.

Lòng Tần Việt có một cảm xúc không nói rõ được, anh từ trong cái mâm cầm trứng gà, sau đó lột vỏ bỏ vào trong bát Hứa Nhất. Tần Việt nghe đầu bên kia điện thoại có người nhỏ giọng nói: “Anh, anh mau trở về đi, em nhớ anh.”

“Ừ, em nghe lời, anh sắp trở về rồi.” Tay Tần Việt cứng đờ, lại nghe thấy người bên kia do dự hỏi Hứa Nhất: “Anh, anh vui vẻ sao?”

Hứa Nhất hoảng hốt hai giây đồng hồ, cười nói: “Đúng. Anh thật vui vẻ.”

“Anh vui vẻ là được rồi.” Tiểu Hạ buồn buồn nói: “Quản đốc gọi em, em rảnh sẽ gọi điện thoại cho anh, anh tranh thủ về sớm một chút.”

“Ừ, anh sẽ về sớm một chút.” Bên kia có người gọi nhưng Tiểu Hạ còn dây dưa nói chuyện với Hứa Nhất rất nhiều, sau đó thực sự không được mới cúp điện thoại. Hứa Nhất rất kiên trì, Tiểu Hạ nói cái gì cậu cũng đồng ý, không chút nào cảm thấy thiếu kiên nhẫn.

Tần Việt làm bộ lơ đãng hỏi: “Ai gọi điện thoại cho cậu?”

“Em trai tôi, là người anh đã gặp, chính là Tiểu Hạ.” Hứa Nhất uống một hớp cháo: “Em ấy hỏi tôi khi nào trở về.”

Tần Việt chợt ngừng tay: “Vậy cậu nói sao?”

Hứa Nhất múc cháo chậm một chút, yên tĩnh cúi thấp đầu, một hồi lâu mới nhanh chóng ăn một hớp cháo, nguyên lành chà xát miệng, giống như đưa ra quyết định: “Cơm nước xong thì xuất phát, buổi chiều có thể lên đảo, chúng ta sẽ ở thị trấn ngọc hai ngày, sau đó tôi trở về giúp Giang Yến làm giải phẫu.”

Quý thần xui khiến Tần Việt hỏi: “Hứa Nhất, cậu sẽ đi sao?”

Hứa Nhất chưa hề nghĩ tới Tần Việt hỏi mình như thế, ngẩn người hỏi ngược lại: “Anh hi vọng tôi đừng đi sao?”

Tần Việt không trả lời Hứa Nhất vấn đề này.

Năm giây sau đó Hứa Nhất cười cười: “Tôi thật sự sẽ đi. Nhưng đừng lo lắng, nếu như phải đi, tôi nhất định sẽ nói cho anh.”

Bởi vì Hứa Nhất eo chân bủn rủn, lại vừa phát sốt, quãng đường còn lại đều do Tần Việt lái xe. Có lẽ Hứa Nhất nhận được điện thoại của Tiểu Hạ hoặc là tự mình lên lút quyết định cái gì đó nên tâm tình của cậu cũng không tệ lắm.

Hứa Nhất ở trên ghế phó lái cầm quyển sổ nhỏ ngoắc ngoắc vẽ vờ, sau đó ở trên vở vẽ một ảnh chân dung của Tần Việt.

Tần Việt lái xe liếc mắt nhìn Hứa Nhất hỏi cậu: “Cậu đang đắc ý cái gì thế?”

Hứa Nhất khép vở lại, thoải mái mà lại tùy ý nói: “Anh đoán xem.”

Tần Việt lắc đầu, Hứa Nhất bỗng nhiên rất thản thản nói: “Tần Việt, anh đừng có gánh vác, chỉ là tôi đã thông hiểu một số việc, anh không trả lời tôi cũng không sao. Mới bắt đầu tôi đã nghĩ, anh không đáp lại cũng không sao, anh là do tôi mượn, khoảng thời gian này là trộm được, kết thúc tôi phải một lần nữa trở lại trong cuộc sống hiện thực không thể vẫn luôn trốn tránh, tôi còn cha mẹ cần phải chăm sóc, ở một chỗ với anh giống như là vượt qua một kỳ nghỉ hè vui vẻ.”

Xe trên đường cái lao nhanh, Hứa Nhất bỗng nhiên lại trở nên sinh động: “Tôi nghe Tiểu Hạ nói, mẹ tôi không say rượu, cha tôi cũng không đánh bạc, về nhà tôi định tiếp tục đi học cho xong.” Cậu tràn đầy phấn khởi mà nói: “Anh không biết đâu, tôi đàn dương cầm khá tốt, làm một giáo viên dạy đàn dương cầm cho trẻ em cũng rất tốt.”

“Tần Việt, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Tần Việt nắm vô-lăng rất chặt, khớp xương đều nổi lên, thần sắc chuyên chú nhìn về phía trước, âm thanh không có gì chập trùng: “Lại bắt đầu một cuộc sống mới, rất tốt.”

Hứa Nhất đem đầu dựa vào bả vai Tần Việt, nhỏ giọng nói: “Cho nên, lúc tôi chưa rời đi anh phải tốt với tôi một chút.”

Tần Việt không lên tiếng, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, mã lực lớn nhất, thật giống như sau một khắc sẽ bay lên.

Hứa Nhất không ngăn Tần Việt, chạy nhanh thì cứ chạy nhanh đi, đừng xe hoặc là xe lật, sinh mệnh đến giờ phút này kết thúc cũng không tệ lắm, ngược lại cũng không có ai cần cậu. Tần Việt là của Giang Yến, Trương Lan Chi có Hứa Thanh Sơn là đủ rồi, bà chưa từng thừa nhận mình là con trai, hơn nữa Hứa Thanh Sơn đã không đánh bạc, cậu cũng không còn quan trọng, tất cả kết thúc cũng không có gì ghê gớm.

Kỹ thuật lái xe của Tần Việt rất tốt, chạy nhanh như vậy chẳng có chuyện gì. Bốn giờ chiều, bọn họ đứng giờ lên đảo, đến Tinh Hà trấn

31. Chương 31

“Tần Việt ở nhà chờ tôi ăn cơm tối, mẹ ngồi sau xe đạp ôm thắt lưng của tôi, đó là thời gian đẹp nhất trong trí nhớ đơn bạc của tôi.”

Bốn giờ chiều, chiếc tàu lên đảo đã cập bến. Tần Việt cầm lấy tay Hứa Nhất rời tàu. Mặt trời mới xuống núi, bến tàu vẫn còn rất nóng. Hứa Nhất cảm thấy nắm tay hơi nóng, giã giụa mấy lần, Tần Việt thờ ơ không động lòng không chịu buông tay chỉ có thể coi như thôi.

Trên đảo người sống rất an nhàn, kiến trúc phần lớn là tường hồng gạch xanh, ở vị trí trung tâm của đảo là một giáo đường xưa cũ, cách chỗ bến tàu không xa có một cái chợ nhỏ ngoài trời để mua bán giao dịch hải sản tươi.

Cậu và Tần Việt đi không bao xa, ngoài ý muốn nhìn thấy Trương Lan Chi mặc áo xanh đen, quần dài màu đen, tóc tai chỉnh tề, khom người chọn cua đồng, chọn xong ông chủ nhanh nhẹn cho vào túi, để lên cân rồi đưa trở lại. Trương Lan Chi đưa tiền, quay người, liền cùng Hứa Nhất bốn mắt nhìn nhau.

Con mắt của bà sáng lên, do dự một chút, rồi bước nhanh đi tới bên cạnh Hứa Nhất: “A Nhất, sao con cũng trở về thị trấn?” Trương Lan Chi kéo cánh tay của cậu nói chuyện giống như gia đình bình thường, như người mẹ nói chuyện với con trai.

Hiếm thấy tỉnh táo, cũng khó được thân mật. Hứa Nhất đã quen người mẹ cuồng loạn, người trước mắt này trong khoảng thời gian ngắn làm cho cậu không thích ứng. Cho dù ở trong trí nhớ cũng không nhớ rõ Tinh Hà trấn là quê nhà của Trương Lan Chi, cậu vẫn là thuận theo Trương Lan Chi chậm rãi gạt đầu.

“Bạn bè đi công tác, vừa vắng rảnh rồi trở về chơi một chút.” Hứa Nhất nói.

Đám người tới lui chen chúc, Hứa Nhất rút tay ra, ôm lấy vai Trương Lan Chi đi về phía trước, chiều cao của cậu tuy không bằng Tần Việt, thế nhưng đủ che chở mẹ không bị người khác xô đẩy.

Tần Việt lại không nói một lời theo ở phía sau.

Trương Lan Chi thoát nhìn ôn nhu lại hiền lành, khắp toàn thân không có mùi rượu, khí tức ai oán cũng quét đi sạch sành sanh, Hứa Nhất không thể ức chế vui vẻ.

“Tần Việt, cầm cái này đi.” Hứa Nhất đem giỏ cua đồng Trương Lan Chi cầm trên tay đưa cho Tần Việt ở phía sau, trong thanh âm lộ ra một chút nhảy nhót.

Cậu rất cao hứng giới thiệu với Trương Lan Chi, nói Tần Việt là bạn của cậu, ngoài ý muốn Trương Lan Chi cũng không kinh ngạc, giống như là đã quen biết Tần Việt, bà ôn hòa nói với Hứa Nhất: “Vậy tối hôm nay, chúng ta mua thêm một chút đồ ăn đi.”

“Cũng không biết các con thích ăn cái gì?” Trương Lan Chi lại dẫn Hứa Nhất và Tần Việt đi về phía chợ, tự lẩm bẩm: “Vậy ta tùy tiện mua một chút đi.”

Sự thực chứng minh phụ nữ tùy tiện mua một chút cũng không phải chỉ tùy tiện mua một chút. Bà ở phía trước chọn rất nhiều, Tần Việt và Hứa Nhất ở phía sau phụ bà xách sò, cá các loại, hai đôi tay xách không hết được.

Tần Việt nhìn Hứa Nhất ôn hòa cười, Hứa Nhất hai tay không làm được gì, nhón chân cắn lỗ tai Tần Việt một cái.

Mặt trời sắp xuống núi, trên mặt biển lóe sáng ánh sáng như thiếp vàng, tiếng sóng biển hòa cùng tiếng chim hải âu rất vui vẻ.

Hứa Nhất và Tần Việt xách hải sản tươi đi ở phía sau, Trương Lan Chi đi phía trước dẫn đường.

Đường nhỏ về nhà nối thẳng trung tâm trấn nhỏ, nhà của Hứa Nhất cách bến tàu trấn nhỏ không xa, hàng

rào bằng sắt, nhà cao hai tầng có hoa viên không lớn không nhỏ.

Hứa Nhất đẩy cửa, lăm bầm lầu bầu: “Nơi này tôi cảm thấy thật quen thuộc.”

“Cậu nhớ lộn rồi.” Tần Việt trêu ghẹo cậu: “Không phải cậu phát sốt cái gì cũng quen sao? Cậu khẳng định nơi này rất quen.” Ngờ ngợ của anh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến Hứa Nhất cảm thấy Tần Việt như là tiên tri trong game biết được quá khứ tương lai.

Hứa Nhất vào phòng, đem hải sản tươi để ở nhà bếp, gói đầu một cái: “Cho nên, sau này kiên quyết không thể bệnh trở lại, đầu óc bị hỏng, liền xong đời.”

Tần Việt đem rau dưa bỏ vào tủ lạnh, giúp Hứa Nhất đem sò bỏ vào chậu, đổ đầy nước, anh yên lặng nhìn con sò ở trong nước thở bọt khí: “Hứa Nhất cậu phải nhớ kỹ lời cậu nói ngày hôm nay, sau này ngàn vạn không thể bệnh trở lại, coi như không thoải mái cũng không thể để bệnh tật khống chế mình.”

Hứa Nhất cảm thấy Tần Việt thú vị, lau tay dính nước lên áo sơ mi, lặng lẽ đi tới phía sau Tần Việt.

Tần Việt cho là Hứa Nhất muốn từ phía sau lưng ôm mình, nào có biết, tay Hứa Nhất lại đặt ở bên hông của anh chọc léc anh, cười ha ha nói: “Biết rồi, biết rồi, không ngã bệnh, sau này chắc chắn sẽ không sinh bệnh, sẽ sống lâu trăm tuổi.” Vừa nói, vừa động tay chọc léc anh.

Tần Việt run tay, anh cũng sợ nhột, anh nhịn cười quay đầu lại nắm lấy tay Hứa Nhất: “Chớ đùa nữa. Cậu làm tôi nhột, tôi cũng không khách khí nha.”

Hứa Nhất không sợ chết ngược cổ: “Anh không khách khí, anh có thể làm gì?”

“Cậu đoán.” Tần Việt cười thâm trầm: “Tôi không thể làm gì cậu... nhưng tôi có thể...”

Anh chưa nói hết, tay liền thuận theo vạt áo sơ mi của Hứa Nhất đi vào.

Hứa Nhất hí mắt, ra vẻ hưởng thụ: “Được đó, anh muốn đùa giỡn lưu manh à, có thể nha, tôi cảm thấy anh sờ tôi, tôi thật thoải mái.”

Tần Việt bị Hứa Nhất da mặt dày làm cho sững sốt, một hồi lâu, anh trượt tay ra sau lưng Hứa Nhất: “Tôi sờ cậu, cậu thoải mái đúng không?”

Hứa Nhất gật đầu.

Tay Tần Việt bỗng nhiên đưa tới dưới nách Hứa Nhất, sau đó giữ chặt cậu: “Thoải mái sao?”

Hứa Nhất bị chột léc cười ha ha, liều mạng tránh xa Tần Việt, ở trong phòng khách chạy trốn Tần Việt. Tần Việt cứ nhiên tính trẻ con cùng cậu so sánh sức lực, bắt được Hứa Nhất đè xuống ghế sa lon chột léc cậu.

Anh còn đặc biệt thiếu đạo đức hỏi cậu: “Còn thoải mái không?”

Hứa Nhất không dám cười quá lớn tiếng, Trương Lan Chi ở trên lầu dọn dẹp phòng cho bọn họ. Hứa Nhất liều mạng nhịn cười, mặt đỏ lên, nước mắt chảy ra, cổ tình còn không chịu chịu thua.

“Tần Việt, anh buông tôi ra đi.”

Tần Việt đắc ý nhìn cậu.

Hứa Nhất vất vả nhắc người lên lại bị Tần Việt đè xuống, cậu cắn miệng Tần Việt nói: “Anh không buông ra tôi sẽ hôn anh, không phải anh da mặt mỏng sao, một khi bị hôn sẽ nổi giận.”

Lúc Trương Lan Chi đi tới cửa thang gác thì thấy một thanh niên cả người quý khí cười thoải mái đè người thiếu niên gầy gò ở dưới thân, vừa chột léc vừa hỏi cậu ta: “Còn hôn tôi không? Như vậy còn hôn được không? Gặm ghế sofa có thoải mái không?”

Hứa Nhất bị tóm cả người vô lực, vẫn mạnh miệng: “Thoải mái, thoải mái muốn chết.”

Đến một hồi mới không nhịn được gào thét: “Tần Việt, anh nhanh buông ba ba ra, bằng không mẹ tôi xuống sẽ đánh anh.” Tần Việt chưa nói, Hứa Nhất đã nói thêm: “Anh buông ra, anh không buông tôi sẽ khóc đó.”

Hứa Nhất nói khóc chỉ là nói đùa, ở cầu thang Trương Lan Chi lại lấy tay lau nước mắt, trấn định mấy giây, cất bước đi xuống dưới lầu.

“Nhanh, đừng làm rộn.” Bà lôi Hứa Nhất từ trên ghế sa lon dậy, giúp cậu sửa lại quần áo: “Giúp mẹ nấu cơm tối, biết mấy giờ rồi không, cũng nên ăn cơm.”

Hứa Nhất mặt đỏ, trừng Tần Việt một cái, bị Trương Lan Chi kéo đi còn quay đầu lại ra hiệu cho Tần Việt: “Anh chờ tôi.”

Ngày đó cơm tối là Tần Việt và Hứa Nhất nấu, tất cả đều là hải sản tươi nên cũng dễ làm. Trương Lan Chi nhận cú điện thoại nên rời đi. Hứa Nhất không nghe rõ, chỉ nghe được mấy từ, giáo đường, thiệp mời, sân bãi cái gì đó.

Cậu và Tần Việt làm xong bữa tối, bày chén đĩa xong, gọi hai cuộc điện thoại cho Trương Lan Chi, không ai nghe.

Hứa Nhất và Tần Việt mắt to trừng mắt nhỏ nhìn một hồi, bụng hai người đồng thời kêu thành tiếng.

“Mẹ lúc nào thì trở về chứ?” Hứa Nhất cầm đũa ở trên bàn ăn, trơ mắt nhìn trong cua đồng trong mâm: “Tôi muốn chết đói.”

Tần Việt sờ sờ đầu Hứa Nhất: “Chờ một chút, dì sẽ trở lại.”

“Không được.” Hứa Nhất bỗng nhiên ngồi dậy nhanh như một cơn lốc chạy vào phòng bếp, cầm một cái đĩa, mỗi một món đồ ăn đều lấy ra một chút.

“Tôi thật sự chết đói, không quản, trong khi chờ mẹ về, chúng ta giải quyết cái đĩa trước đi.” Hứa Nhất ngồi cạnh Tần Việt, gấp con sò, nói với Tần Việt: “Để ba ba ném sò do anh làm xem mùi vị thần tiên đến thế nào.”

Tần Việt cầm lấy đĩa, gõ vào đầu Hứa Nhất, hai người thật sự quá đói, Tần Việt cũng không nói lễ nghi, Hứa Nhất ăn một miếng anh cũng ăn một miếng. Nhưng thức ăn quá ít, ăn sạch hết hai người cũng không no. Hứa Nhất chỉ có thể gọi cho Trương Lan Chi thêm một cú điện thoại, điện thoại vang lên 5 tiếng, rốt cục có người nghe.

Trương Lan Chi báo vị trí, để Hứa Nhất đi đón mình, nói xong liền cúp điện thoại.

Hứa Nhất đem điện thoại di động bỏ vào trong túi quần, đứng lên nói với Tần Việt: “Anh chờ tôi trở về nha, tôi đi đón mẹ về nhà, chỗ kia hình như cũng hơi xa.”

Tần Việt đưa cậu đến cửa, Hứa Nhất từ trong sân đẩy ra một chiếc xe đạp, vẫy tay chào anh, leo lên xe nói: “Tần Việt, chờ tôi trở về ăn cơm.” Âm thanh biến mất ở trong gió đêm.

Tần Việt đứng nhìn hoa tường vi nở đầy, mãi đến khi Hứa Nhất biến mất ở trên đường nhỏ mới quay người trở về nhà.

Hứa Nhất cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng mình không biết gì về cái trấn, nhưng Trương Lan Chi nói địa điểm kia cậu không cảm thấy xa lạ, theo bản năng chạy xe đến địa điểm đó.

Trương Lan Chi đứng ở cửa “Quán rượu Lý tiểu thư”, cầm trong tay một chai Baileys, uống hăng say, nhìn thấy Hứa Nhất ngừng xe, bỗng nhiên nở nụ cười, rất ôn hoà mà gọi cậu: “Con trai.”

Đó là ôn nhu Hứa Nhất chưa từng thấy, ôn nhu đến Hứa Nhất trong miệng oán giận bà tại sao lại uống rượu toàn bộ nuốt xuống.

Cậu đem xe ngừng lại, dùng một chân chống xe, Trương Lan Chi giống như một cô thiếu nữ nghiêng người ngồi xuống yên xe ở phía sau. Bánh xe lao đảo, Trương Lan Chi đưa tay ra vòng qua eo Hứa Nhất, bà siết

chặt bình rượu còn ở trong tay, kẹp ở sau lưng Hứa Nhất.

Gió đêm thổi rất nhẹ nhàng, con đường tản ra mùi thơm cây cỏ. Trương Lan Chi nhắm mắt lại, đem mặt đặt ở trên lưng Hứa Nhất, vòng tay của bà càng chặt.

Hứa Nhất cười xe quay đầu lại nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trương Lan Chi không lên tiếng, đến nửa ngày Hứa Nhất mới phát hiện mẹ ở sau lưng cậu rơi nước mắt, nước mắt làm sau lưng cậu ướt một mảng nhỏ.

Bà dứt quãng nói: “A Nhất, con đã trưởng thành là người lớn có thể dựa vào.”

Hứa Nhất cười khê, khoang ngực chấn động, âm thanh trở nên trầm thấp: “Sớm có thể cho cả gia đình dựa vào rồi, nhưng mẹ và ba không cho con đi học.”

“Xin lỗi.” Trương Lan Chi còn nói.

“Biết rồi, biết rồi, con tha thứ cho mẹ.”

Trương Lan Chi nói rất nhiều, cái gì mình có hai đứa con trai, hai đứa A Nhất, môi hở răng lạnh, giáo đường cái gì, còn nói Tần Việt không tốt, A Nhất của chúng ta phải tìm một người vợ đẹp. Sau này về nhà chúng ta sẽ sinh sống thật hạnh phúc.

Bà nói bừa bãi, không có lô-gich còn khóc rất lợi hại, Hứa Nhất lại rất vui vẻ, bởi vì Trương Lan Chi ôm eo cậu dựa vào lưng cậu, nói với cậu nhiều nhất là “Xin lỗi.”

Cậu đạp xe rất nhanh trong đêm, gió thổi lất phất lộ ra cái trán trơn bóng, cậu chạy nhanh trở về muốn nói cho Tần Việt biết: Trương Lan Chi nói xin lỗi, cuộc đời của tôi có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Tần Việt, anh nghe không, mẹ nói xin lỗi tôi.”

32. Chương 32

Buổi sáng trên đảo ánh nắng tươi đẹp, nhiệt độ thích hợp, Hứa Nhất ngâm kem đi ra ngoài, ở trước cửa nhà nhặt được một cô dâu.

Cô gái kia khóc kêu trời gào đất, thiếu chút nữa ngất đi, trang điểm cũng lem hết, còn tức giận ngắt hết hoa trước cửa nhà cậu. Hứa Nhất nghĩ chắc là do gả cho người mình không thích, đến ngày kết hôn quyết định đào hôn?

Cậu buồn rầu, nhìn chung quanh một chút, cảm thấy cô dâu vào ngày đại hỉ khóc như vậy không tốt lắm, suy nghĩ một chút vẫn là đi tới.

“Ai, tôi nói, ngày hôm nay cô kết hôn, sao lại ở cửa nhà tôi khóc lóc cái gì?”

Cô gái khóc rất lớn, nghe có người khuyên quay lưng lại, tiếp tục khóc: “Ai cần anh lo? Ở trước cửa nhà anh khóc thì làm sao?”

“Vậy cô cứ khóc đi, hoa ở cửa nhà tôi cũng bị cô làm hư hết.” Hứa Nhất cắn kem, trêu ghẹo cô.

Hứa Nhất nói chưa dứt lời, cô dâu còn khóc nghiêm trọng hơn, đem bó hoa trong tay vắt xuống đất, hết sức đập vài cái: “Tôi trả lại cho anh, trả lại cho anh được chưa, không phải chỉ là hoa bị hỏng thôi à!”

Do mang giày cao gót, giẫm chân lần thứ ba thì chân của cô bị đau, đây như là cọng cỏ cuối cùng áp đảo cô dâu, cô bắt đầu gào khóc, còn đuổi theo Hứa Nhất đánh: “Mọi người đều bắt nạt tôi, lúc kết hôn ba mẹ tôi miễn cưỡng đồng ý còn chưa tính, thật vất vả cử hành hôn lễ, người đàn dương cầm cho giáo đường, mục sư lại nói muốn luyện tập nghi thức cho hôn lễ khác nên ngày hôm nay sẽ không tới, cuộc đời tôi chỉ có một lần làm lễ cưới, sao mọi người lại thích bắt nạt tôi!”

Hứa Nhất một bên trốn tránh cô gái đánh mình, một bên an ủi cô: “Cô đừng đánh a, đừng đánh, người đàn dương cầm không đến đánh tôi làm gì a, tôi sẽ, tôi sẽ, đàn cho cô.”

Cô không nghe thấy còn đuổi theo Hứa Nhất đánh, cũng may đánh cũng không đau. Hai người náo loạn một hồi lâu, Hứa Nhất mới đem kem nhét vào miệng cô. Cô gái nước mắt còn ở trên mặt, cả người lại bắt động.

“Cô dâu đừng đánh tôi, tôi sẽ đi đem đàn cho lễ cưới, cô đừng khóc.” Cô dâu nhả kem trong miệng ra, lại muốn khóc. Hứa Nhất vội vàng che miệng của cô lại: “Cô mà khóc nữa tôi sẽ không đi.”

Cô dâu khóc thút thít một lúc mới gật gật đầu, không rơi nước mắt nữa.

Tần Việt ra sân, đi vòng ra đường thì nhìn thấy Hứa Nhất và một cô dâu đang nói chuyện, hai người mặt đối mặt ngồi xổm, trên đất còn có một đồng hoa, Hứa Nhất đang chỉnh sửa lại bó hoa.

Cô dâu ngồi xổm, hai tay đặt ở trên đầu gối mắt lom lom nhìn hoa trong tay Hứa Nhất.

“Có thể được không? Hoa trong vườn nhà anh có thể làm thành bó hoa?”

Hứa Nhất ngẩng đầu nhìn cô: “Hoa dại thì làm sao? Có thể hay không thể thì cô cũng phải chịu... Cô đi tìm hoa mới cũng không kịp, ai biết cô tự giẫm hoa nát tan làm chi.”

Tần Việt nghịch ngợm nhìn hai người, Hứa Nhất thần sắc nghiêm túc, cô dâu ngẫu nhiên chỉ trở, một hồi hưng phấn một hồi oán giận. Hình ảnh kia vốn rất đẹp, nhưng Tần Việt lại cảm thấy chướng mắt cực kỳ, thậm chí anh còn tưởng tượng, Hứa Nhất sau khi rời đi có thể tìm một người mình thích, cùng người đó đi chơi, vì người đó làm một cái bó hoa, hai người chính thức cùng đi vào giáo đường, làm những chuyện họ đã từng làm qua rất nhiều lần.

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, tâm Tần Việt liền đau, mặc dù anh không nghĩ ra là tại sao, nhưng anh không cho phép Hứa Nhất như vậy, anh không đồng ý. Hình ảnh đó làm cho anh không thể chờ đợi được muốn đánh nát. Tần Việt bước nhanh tới, đứng ở phía sau Hứa Nhất, ngậy thơ duỗi chân ra, ngáng chân Hứa Nhất đang ngồi xổm làm cậu té ngồi xuống đất.

Cậu nhú mày, vuốt quần, quay đầu lại: “Tần Việt, có phải anh bị bệnh hay không?”

Tần Việt cười: “Tôi có bệnh thì đã làm sao? Có bản lĩnh cậu cũng đá tôi đi.”

Cô dâu lôi kéo quần áo Hứa Nhất: “Sắp không kịp rồi...”

“Anh chờ tôi rảnh rồi đã... trước tiên không so đo với anh.” Cậu nhanh chóng cúi đầu, không nhìn Tần Việt, nhanh tay đem bó hoa buộc lại, thắt một cái nơ con bướm rất đẹp: “Con gái người ta kết hôn mới là quan trọng.”

Làm xong, cô dâu liền lôi kéo Hứa Nhất chạy về phía giáo đường, Hứa Nhất liền chạy theo cô.

Tần Việt đứng ở trên đường nhỏ không nhúc nhích, anh biết Hứa Nhất nhất định sẽ gọi anh, quả nhiên không bao lâu Hứa Nhất quay đầu gọi: “Tần Việt anh muốn đến không? Mời anh tham gia lễ cưới.”

Lúc này Tần Việt mới chuyển động: “Bất đắc dĩ cùng cậu đi một chuyến, ngược lại cậu đã lên tiếng.”

“Cút.” Hứa Nhất oán thâm, thật không biết xấu hổ.

Cô gái kỳ thực rất đáng thương, cuộc đời lần thứ nhất kết hôn cha sù và người đàn dương cầm không tới. Nói là ngày mai phải tổ chức hôn lễ cho người rất nhiều tiền, tuyệt đối không thể sai lầm. Cũng may cô dâu có bạn bè nhiều, chủ trì lễ cưới là một người bạn, người đàn dương cầm cũng đã có. Vì vậy những người trẻ tuổi đang ở phía trước giáo chơi rất vui vẻ, không để lại tiếc nuối.

Hứa Nhất đệm nhạc cho lễ cưới, người chủ trì hỏi cậu tên là gì, cậu rất nghiêm túc nói, tôi tên là Richard Clyde Beethoven Hứa Nhất. Người chủ trì nói gập ghềnh trắc trở, nói không xong cái tên quá dài này. Hứa Nhất vui trộm, Tần Việt cứ như vậy nhìn Hứa Nhất, trong mắt tất cả đều là ôn nhu.

Tần Việt đã thấy Giang Yến đánh đàn trước khi sinh bệnh. Giang Yến đàn rất tốt, anh không hiểu âm nhạc cũng cảm thấy Giang Yến đàn hay, rất nghiêm túc, nhưng anh luôn cảm thấy thiếu mất một cái gì đó. Chờ nhìn thấy Hứa Nhất ở trên sân cỏ tự nhiên hào phóng cười diễn tấu, anh mới biết tiếng đàn Giang

Yến quá mức cứng nhắc, giống như bướng bình muốn mô phỏng theo một người. Hứa Nhất không có như vậy, đầu ngón tay của cậu ở trên phím đàn trắng đen như sung sướng mà nhảy lên, âm thanh tiêu sái lay động, tất cả đều là linh khí, đó là chính cậu, người khác không có cách nào mô phỏng theo, chỉ có chân tâm yêu thích mới có thể đàn ra âm thanh như vậy.

Ánh sáng mặt trời phủ lên tóc Hứa Nhất một lớp viền vàng, ánh nắng làm cả người Hứa Nhất giống như trong suốt, đầu ngón tay của cậu như múa trên phím đàn, xung quanh có người nói chuyện với cậu, cậu cũng vui vẻ đáp lời, cao quý mà lại phóng khoáng tiêu sái.

Trên sân cỏ khắp nơi phiêu tán mùi đồ ăn và rượu, cô dâu chú rể mở champagne mời khách, tháp ly được rót đầy rượu, mọi người tràn đầy huyền ảo, dòng nước trong suốt được tạo hình suối phun đổ xuống. Xuyên thấu qua thủy quang, Tần Việt nhìn thấy ánh mắt của Hứa Nhất trong suốt nhìn mình vẫy tay.

Tần Việt đi tới, Hứa Nhất lôi Tần Việt một cái, để anh ngồi trên ghế chơi đàn dương cầm, cậu cầm tay Tần Việt lướt trên phím đàn, gấp ghềnh trắc trở mà gảy một bài hát hoàn chỉnh, là bài Tuổi ấu thơ

Hứa Nhất vụng trộm nói với Tần Việt không ít chuyện mà chỉ ngồi ở vị trí này mới có thể nhìn thấy. Tỷ như cô gái ngồi ở bên cạnh Tần Việt vẫn luôn sờ đùi bạn trai, chàng trai mặt đỏ rần, còn nói có một cái anh chàng giả làm hải quy, tiếng Anh không giỏi mà lại thích nói mò, còn có giày của chú rể là giày tăng chiều cao.

Tần Việt kéo lỗ tai Hứa Nhất: “Vậy ánh mắt của cậu rất lợi hại.”

Hứa Nhất cầm lấy tay Tần Việt đang kéo lỗ tai mình hôn một cái, trong đôi mắt lóe ánh sáng óng ánh: “Không riêng đôi mắt lợi hại, nơi nào của tôi cũng lợi hại, sau này tôi sẽ bảo vệ anh.”

Tần Việt ngẩn ra, dùng một cái tay khác sờ tóc của cậu, đây là lần thứ hai anh nghe có người nói bảo vệ mình, thật ấm áp. Tần Việt ôm cánh tay Hứa Nhất, đem cả người cậu vẫy ở trong ngực của mình, cầm đặt ở đỉnh đầu Hứa Nhất: “Vậy cậu phải thay đổi đến mức mạnh nhất, cũng không thương tâm, không có một thứ gì có thể đánh bại cậu, bệnh tật cũng không thể, sau đó cậu có thể...”

“Có thể bảo vệ anh?”

“Là có thể giết chết tôi.”

Hứa Nhất xoay người nhìn anh, Tần Việt hôn một cái vào trán của cậu: “Tôi đùa giỡn thôi.”

Đến buổi tối, mọi người lớn tuổi đã ra về, người trẻ tuổi cuộn cuộn đi đến một quán bar bên cạnh bãi biển. Đây là quán bar duy nhất trên đảo, nghe nói là sản nghiệp nhà chú rể.

Đảo này có vĩ độ gần xích đạo, được xem là vùng nhiệt đới, cho nên mặc dù là buổi tối, không khí vẫn nóng như trước.

Quán bar này được thiết kế như một biệt thự. Chính giữa có một hồ bơi thật lớn, không ít người tham gia lễ cưới đã đổi đồ bơi, ánh đèn bốn phía cũng sáng lên, người phục vụ bưng rượu đi khắp nơi mời rượu.

Mọi người càng thêm làm càn vui đùa, cô dâu kéo mọi người đến nói cảm ơn Hứa Nhất. Người chung quanh thấy Hứa Nhất và Tần Việt đẹp trai, hòa nhã nên đối đãi với họ như bạn cũ, uống rượu, nô đùa. Một đám người lặng lẽ đi tới sau lưng Hứa Nhất, định đem cậu ném vào trong bể bơi, Tần Việt phát hiện nên nhanh chóng nói vào tai Hứa Nhất: “Chạy mau.”

Hứa Nhất phản ứng nhanh nhẹn, giống như con khỉ nhảy nhót từng bưng, mọi người đuổi theo Hứa Nhất, Hứa Nhất lại nắm tay Tần Việt, tiếng cười truyền đi rất xa. Cuối cùng cậu và Tần Việt đồng thời rơi vào trong hồ bơi, lập tức chìm xuống dưới đáy. Nước ấm từ bốn phương tám hướng chảy đến, nhu hòa chặt chẽ bao quanh Hứa Nhất và Tần Việt. Hứa Nhất và Tần Việt nhìn nhau nở nụ cười, họ ở đáy nước hôn môi, rất lâu.

Lâu đến trong lồng ngực không còn dưỡng khí, tim bắt đầu đau đớn. Tần Việt cảm thấy mình uống say, anh không nỡ bỏ Hứa Nhất, anh không nghĩ buông tay ra. Hai người nổi lên mặt nước, tiếp tục ở trước mặt mọi người hôn môi. Tay Tần Việt đặt ở lưng Hứa Nhất, bốn phía là tiếng thét chói tai, cô dâu đem khăn voan trên đầu ném lên cao, một vệt màu trắng ở trong trời đêm lay động rót vào bể bơi, vừa vịn che Tần Việt và Hứa Nhất.

Tuổi trẻ phong phú dụ người ở chỗ dừng cảm không xem ai ra gì. Hứa Nhất không bắt được hoa của cô dâu, nhưng khăn voan của cô dâu lại bao phủ cậu và Tần Việt, giống như một buổi tiệc rượu long trọng mà lại hư không, như là vừa bắt đầu chúc mừng lại như là bi thương hát bài ca ly biệt.

Hứa Nhất hoang mang ngẩng đầu lên, hàm dưới và cổ hình thành một đường rất đẹp, cậu dùng tay chống đỡ lồng ngực Tần Việt, nhỏ giọng hỏi anh: “Tần Việt, có phải trước đây tôi đã từng quen biết anh.”

Lúc rơi xuống nước vô số mảnh vỡ ký ức tập hợp trong đầu của cậu, làm cho cậu không nhận rõ cái gì là hiện thực, cái gì là mộng cảnh. Cậu thật giống như nhìn thấy Tần Việt, rồi thật như không nhìn thấy, cho nên cậu hỏi: “Tần Việt, trước đây tôi có biết anh hay không?”

Tần Việt cả người cứng ngắc, một hồi lâu mới tiếp nhận người khác đưa khăn tắm, bao quanh Hứa Nhất: “Chắc có thể.”

Nơi đó là nơi có rượu ngon nhất trên đảo rượu. Ngoài cùng bên trái quán bar đó có một căn biệt thự, trên ban công có một người đứng nhìn. Người đó thân thể gầy yếu có thể bị gió đêm thổi ngã, bên ngoài biệt thự truyền đến từng trận tiếng cười, truyền tới trên ban công kia đã không đến mức quá rõ ràng.

Giang Yến rất bình tĩnh nhìn hai người nắm tay ra khỏi quán bar, lấy điện thoại di động ra gọi dãy số, hần hỏi: “Tần Việt, ngày mai anh còn có thể ở nơi chúng ta lần đầu tiên gặp gỡ, cho tôi một lễ cưới hoàn mỹ nhất không?”

33. Chương 33

Đây là buổi tối ngày thứ hai trên đảo.

Hứa Nhất đối với bản thân mình xưa nay không để tâm. Cậu là loại người như vậy, nếu như không ai nhắc nhở, cơm tối cũng quên ăn hoặc là đói bụng tùy tiện ăn vặt là được. Trước đây ở nhà, Tiểu Hạ cùng cậu ăn cơm, cùng cậu đi ra ngoài dạo, cho nên nếp sống của Hứa Nhất ngược lại cũng khỏe mạnh. Hiện giờ Tiểu Hạ không có ở đây, Hứa Nhất càng không chú ý, rất ít để ý thân thể của mình, chỉ có khi đau đầu phát tác mới đi tìm Tần Việt lấy thuốc giảm đau.

Bọn họ từ bãi biển đi về, đưa lưng về phía sóng biển. Điện thoại trong túi Tần Việt chấn động hai lần, anh do dự vài giây đồng hồ, nói với Hứa Nhất: “Tôi đi nhà vệ sinh một chút.” Hứa Nhất nói cẩn thận, rồi ngồi xổm ở ven đường ôm đầu gối, vừa chờ Tần Việt vừa nhắn tin cho Tiểu Hạ. Lúc thường Tiểu Hạ thường trả lời tin nhắn rất nhanh, buổi tối hôm ấy tin nhắn một cái cũng không trả lời. Gió đêm thổi vào mặt Hứa Nhất, cậu ở trong gió ngẩn người rất lâu.

Mãi đến khi nhìn thấy Tần Việt xuất hiện ở trong tầm mắt, biểu tình Hứa Nhất mới trở nên sinh động. Cậu chỉ cảm thấy Tần Việt tâm tình không tốt, mang theo một chút ngột ngạt cậu không hiểu được, cũng có thể là phòng vệ sinh quá dơ, Tần Việt mới cau mày.

Hứa Nhất đứng lên, giang hai cánh tay ra cười nói: “Tần Việt đừng ủy khuất, tới đây để anh Hứa Nhất ôm em một cái.”

Tần Việt ngốc trệ hai giây đồng hồ, nhìn thấy Hứa Nhất nỗ lực muốn ôm mình, an ủi mình, hết thấy tâm tình tiêu cực được quét đi sạch sành sanh, bước chân cũng nhẹ nhàng. Nhưng khi cách Hứa Nhất ba bước anh miễn cưỡng dừng lại không muốn tới gần Hứa Nhất.

Anh nhớ Giang Yến ở trong điện thoại khóc rất thương tâm. Hắn hỏi: “Tần Việt, anh còn có thể cho em một lễ cưới không? Em có nơi nào không tốt, em sẽ thay có được không? Sao anh không thích em...”

Tần Việt không lên tiếng, một hồi lâu ngữ khí trấn định: “A Yến, em đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên phải chữa bệnh.” Anh không muốn kích thích Giang Yến, nhất thời không tìm được từ thích hợp, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ không trả lời.

Giang Yến hỏi anh: “Đều là giả sao? Khi còn bé cam kết sẽ thích em, chăm sóc em cả đời là giả sao? Anh có phải muốn em chết?” Giang Yến ở đầu bên kia cuồng loạn, trong điện thoại truyền ra tiếng ho khan không ngừng.

Tần Việt như trước không biết trả lời như thế nào.

Vài giây sau, bên kia xuất hiện tiếng mở cửa, sau đó là Lâm Nhuệ nói: “Giang Yến, cậu đừng để tâm tình kích động, trước tiên uống cái này.”

Điện thoại cũng không có cắt đứt, Tần Việt đứng ở bồn rửa tay qua điện thoại di động nghe âm thanh của một chỗ khác, chết lặng nhìn mình trong gương. Anh cảm thấy mình như đi ở trong mê cung, vốn con đường đã lộn xộn không có manh mối, nhưng bây giờ cố tình lại có sương mù, làm cho anh không thấy rõ hoàn cảnh trước mắt.

Một hồi lâu Giang Yến tuyệt vọng rốt cục bình tĩnh lại, hấn hỏi: “Tần Việt, anh yêu con người Giang Yến chân chính dơ bẩn sao? Ở lúc cậu ta đánh đàn? Hay là lúc cậu ta cùng với anh đi chơi?”

Tần Việt không thích hấn nói như vậy: “A Yến, em chớ nói nhảm, anh không có. Em cứ nghe lời của bác sĩ Lâm, cố gắng chữa bệnh.”

Người đầu bên kia bỗng nhiên lại khóc lên: “Tần Việt, thật sự xin lỗi, em quá quan tâm anh. Em đã là một người sắp chết, coi như Hứa Nhất đồng ý hiến tử cho em thì cũng không nhất định trị hết, em van cầu anh trước khi em chết đừng tìm người khác. Hứa Nhất, Hứa Nhất một ngày nào đó sẽ nhớ tất cả chuyện quá khứ, cậu ta tuyệt đối sẽ không tha thứ những chuyện anh đã làm.”

Tần Việt mở to hai mắt, đầu óc của anh như bị mất tín hiệu, âm thanh hỗn độn, Giang Yến nói gì, một câu anh cũng không nghe rõ, bởi vì trong đầu anh vẫn luôn quanh quẩn câu nói của Giang Yến: Hứa Nhất sẽ không tha thứ cho anh.

Tần Việt ngơ ngơ ngác ngác nghe xong điện thoại, nói câu: “A Yến, em nghỉ sớm một chút, chúng ta ngày mai sẽ có một hôn lễ tốt nhất.” Nói xong liền cắt điện thoại.

Phòng vệ sinh này không có mở đèn, chỉ có ánh đèn hành lang nhàn nhạt chiếu vào. Tần Việt ở trong bóng tối để điện thoại di động xuống, nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt của anh rất kỳ quái, anh nở nụ cười thật đáng sợ rồi bỗng nhiên đánh một quyền vào gương. Gương nứt ra, vỡ thành mạng nhện. Tần Việt cười khổ, Hứa Nhất làm sao có khả năng tha thứ cho anh.

Anh tự nhủ, những ngày cùng Hứa Nhất bên nhau có thể nói rõ cái gì? Bất quá là nhất thời đào tẩu, mười mấy ngày cùng cậu so với A Yến quá ít ỏi. Anh chỉ nhất thời mê hoặc mà thôi, Giang Yến, là người từ niên thiếu anh yêu đến bây giờ, hấn cũng chỉ còn có một mình anh, hiện tại tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Giang Yến khiến người đau lòng, hấn ở trong điện thoại không ngừng nói xin lỗi, nhưng Giang Yến đã làm sai điều gì? Hấn chẳng hề làm gì sai, sai chính là mình, anh mới là người có tội không thể tha thứ.

Cho nên anh đứng cách Hứa Nhất ba bước không tiếp tục đi lên phía trước, hết thấy đều nên chấm dứt.

Tần Việt không ôm Hứa Nhất, trơ mắt nhìn đôi mắt Hứa Nhất trong suốt dần dần mất đi hào quang, cậu lúng túng để tay xuống nói với anh: “Vậy Tần Việt, chúng ta về ngủ sớm một chút đi.”

Đêm hôm ấy là thời gian Hứa Nhất cai nghiện thuốc đến điểm giới hạn, cậu cả người vô lực, đầu đau suốt một buổi tối. Tần Việt lại không ở nhà, Trương Lan Chi cũng không có. Trong căn nhà to lớn chỉ có một mình cậu, không có thuốc giảm đau, không có thuốc đặt trị của Lâm Nhuệ, cậu thống khổ đem mình cuộn thành một đoàn, ở trong chấn tự lẩm bẩm: “Mẹ, Tần Việt, hai người đều đi đâu?”

Mãi đến khi Hứa Nhất hôn mê ngủ thiếp đi, trong nhà cũng không có người trở về, vẫn trống rỗng như trước. Điện thoại di động trên tay cậu sáng cả buổi tối, đến cuối cùng đầu bên kia điện thoại cũng không có người nghe.

Hứa Nhất bị đánh thức, cậu luôn cảm thấy có người ở bên cạnh mình khóc, mở mắt ra liền nhìn thấy Tiểu Hạ đỏ mắt ngồi ở đầu giường.

Tiểu Hạ quần áo nhiều nếp nhăn, mang theo mùi vị phong trần, cậu ta nói: “Anh ơi, anh theo em về nhà đi.”

Trạng thái của Hứa Nhất mơ mơ màng màng, đầu đau như kim châm, khả năng nhận biết không quá mẫn cảm, ngơ ngác, một hồi lâu mới ấn huyệt thái dương hỏi: “Tiểu Hạ, sao em lại tới đây?”

Tiểu Hạ từ bên cạnh cầm lấy quần áo đưa cho Hứa Nhất: “Anh, chúng ta về nhà, không ở nơi này, lập tức đi.”

Tiểu Hạ chưa từng hoảng loạn như vậy, giống như sợ cái gì đó, liều mạng muốn mang Hứa Nhất đi, cai thuốc làm năng lực Hứa Nhất kém tới cực điểm, cậu gạt tay Tiểu Hạ đang cởi nút áo cho mình ra, nói: “Hồ đồ cái gì vậy, đừng nghịch ngợm như trẻ con.”

Tiểu Hạ ngơ ngác, chảy nước mắt, nhào vào trong lồng ngực Hứa Nhất: “Anh, em không hồ đồ, em không muốn để cho anh ở đây ngây ngô, bọn họ bắt nạt người quá đáng, Tần Việt, Giang Yến không phải là người, chúng ta không chơi với họ, về nhà đi.”

Cậu ta ở trong lồng ngực Hứa Nhất khóc lợi hại, Hứa Nhất nhìn nhin cả người buồn rầu vô lực vuốt ve đầu Tiểu Hạ: “Đừng có đoán mò, Tần Việt là người rất tốt, không có bắt nạt người.”

Câu nói này cũng không biết chạm đến công tắc nào của Tiểu Hạ, người em trai đi ban đêm cũng sợ tối, lúc thường mềm nhũn bỗng nhiên tức giận, vành mắt của cậu ta đỏ lên như là con sư tử nổi giận: “Không phải anh đã thích tên rác rưởi kia rồi ư? Anh trai.”

Cũng không biết khí lực của cậu ta từ nơi nào tới, cũng không nhìn Hứa Nhất chỉ mặc áo ngủ, lôi cậu đi: “Cứ như vậy tiện có phải không, không phải thích Tần Việt, một lần, hai lần, ba lần, thích Tần Việt nhiều lần như thế, Tần Việt đến cùng có nơi nào tốt, làm sao anh cứ u mê không tỉnh đây!!!”

Hứa Nhất chân mềm nhũn, bị kéo xuống lầu, Tiểu Hạ căn bản không khống chế được mình, hễ tức giận là khóc: “Anh ơi, làm sao anh mới có thể chết tâm!”

“Tại sao?” Hứa Nhất sắc mặt tái nhợt, đôi môi xanh trắng, tiếng nói khàn khàn, cậu dễ tính nhưng vì bệnh tình nên đã đến điểm tới hạn: “Tại sao, nhiều năm như vậy tôi luôn cảm giác mình sống trong một cái lồng chân không, tất cả mọi người xung quanh đang đọc diễn văn, nhưng tôi không nghe thấy, tôi không biết, các người đến cùng đang nói cái gì!” Hứa Nhất lưng đổ mồ hôi, đứng lên, cầm lấy tay Tiểu Hạ: “Tiểu Hạ, em nói đi, đây rốt cuộc là tại sao!! Nhiều năm như vậy, anh coi em như em ruột, anh chỉ muốn hỏi, em đến

cùng che giấu anh cái gì?”

Cánh tay Tiểu Hạ bị cậu nắm đến đau đớn: “Tại sao?” Cậu ta cười một nụ cười thê lương, siết tay Hứa Nhất đang cầm tay mình thả xuống, sau đó ôm lấy bờ vai của cậu: “Anh đi theo em sẽ biết tại sao, biết được có thể anh sẽ quyết tâm về nhà với em.”

Tiểu Hạ bình thần giúp Hứa Nhất thay quần áo, mang giày, ôm lấy bờ vai cậu ra cửa. Họ đi đến cuối phố, ra con đường nhỏ thẳng tắp dẫn tới giáo đường.

Hứa Nhất muốn biết Tiểu Hạ dẫn mình đi chỗ nào, giống như đã linh tính trước, cậu bỗng nhiên sợ sệt, tay không thể ức chế mà bắt đầu run. Tiểu Hạ biết cảm xúc của Hứa Nhất, đưa tay ra ôm lấy Hứa Nhất: “Anh trai, anh đừng sợ.”

Cậu miễn cưỡng cười với Tiểu Hạ. Bọn họ cách giáo đường càng ngày càng gần, tiếng đàn dương cầm càng ngày càng rõ ràng, âm thanh tao nhã mờ ảo thánh khiết nhất. Cậu và Tiểu Hạ đứng ở trong góc nhỏ. Cậu nhìn thấy ở ngoài giáo đường trên sân cỏ có rất nhiều người tụm năm tụm ba cầm champagne tán gẫu, mục sư đang chuẩn bị, nghi thức chưa có bắt đầu, khắp nơi phiêu tán mùi thơm của thức ăn và rượu.

Hứa Nhất nhìn thấy Lâm Nhuệ, Đường Vũ Trình, A Văn, buồn cười nhất chính là còn có người mẹ một đêm không về của mình.

Vẫn là tuổi phun đó, cách dòng nước trong suốt xa như vậy mà Hứa Nhất liếc mắt liền nhìn thấy Tần Việt. Anh mặc dù âu phục vừa vặn, kiên cường cao to, anh đẹp như một pho tượng cổ Hy Lạp cổ tôn quý nhất, bên cạnh anh là Giang Yến, có lẽ do bệnh tình rất nghiêm trọng chỉ có thể ngồi xe lăn, Tần Việt đẩy hân, nhìn Trương Lan Chi trò chuyện cái gì đó.

Cậu cảm thấy tim mình đau quá, giống như có một sợi dây nhỏ như sợi tóc nhưng rất rắn chắc siết chặt trái tim mình, huyết dịch dọc theo sợi dây không ngừng chảy xuống, đau đòi mạng. Cùng một nơi, ngày hôm qua mình là nhân chứng hạnh phúc cho người khác, ngày hôm nay mình thành nhân vật chính của bi kịch. Hứa Nhất cười xùy lấy tay lau nước mắt của mình.

Rõ ràng ngày hôm qua hai người còn che khăn voan và hôn nhau, hiện giờ cậu rốt cuộc biết, chung quy đó không tính là nghi thức thật sự.

Chân chính nghi thức phải là như vậy, hoa tươi rượu ngon, bạn bè tốt nhất, tình cảm chân thật nhất, sau đó thành đôi thành cặp, như hình với bóng.

Hứa Nhất cho là cậu bất đồng, cậu và Tần Việt từ Hải Thị vụng trộm chạy đến đây, bọn họ trên xa lộ cao tốc chạy như bay, cùng ở quán bar uống rượu, bọn họ hôn môi, bọn họ nói chuyện cười. Cậu cho là mình bất đồng, Tần Việt yêu cậu bao nhiêu, cậu nhìn trong mắt Tần Việt có ánh sáng, cũng mang theo một cái gì đó mà cậu không hiểu.

Nhưng hết thấy tất cả đều là suy nghĩ chủ quan của Hứa Nhất. Ngày hôm qua cậu còn sống trong lời nói

đôi, ngày hôm nay cậu đứng ở trên sân cỏ, nhìn Giang Yến và Tần Việt cử hành hôn lễ.

Cậu không nên đến nơi này, cậu cần phải trong căn nhà không có ai đau đến chết, hoặc là ngất đi. Cậu cần phải làm bộ không biết tất cả chuyện này, như vậy cậu sẽ không đau như thế này, sẽ không trước lúc ra đi khó chịu như thế này.

“Anh ơi.” Tiểu Hạ gọi cậu: “Bây giờ có thể cùng em về nhà chưa?”

Hứa Nhất thay đổi sắc mặt, không cho mình khóc, cậu không nên ở trước mặt em trai mềm yếu như thế, cho nên cậu miễn cưỡng cười còn khó coi hơn khóc: “Được, anh về nhà với em.”

PS: Có lẽ đọc chương này các bạn không hiểu gì hết. Không sao cả, chương sau sẽ giải thích rõ ràng hợp lý tất cả.

34. Chương 34

Tiểu Hạ cười với Hứa Nhất, nói: “Anh tuyệt vọng rồi, vậy đi theo em đi.”

Lưng Hứa Nhất đổ đầy mồ hôi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cậu gạt tay Tiểu Hạ muốn đỡ mình, từng chữ từng chữ hỏi: “Anh lên đảo lâu như vậy, cũng không biết Tần Việt và Giang Yến tổ chức hôn lễ ở giáo đường.” Cậu đứng không quá vững vàng: “Tại sao em lại biết? Tiểu Hạ, tại sao em lại biết.”

Trầm mặc rất lâu bên tai tất cả đều là thanh âm của gió thổi qua, Tiểu Hạ muốn nói lại thôi: “Anh, em...”

Hứa Nhất lão đảo quay người, đi về phía bến tàu. Tần Việt yêu cậu là giả, Trương Lan Chi xin lỗi là giả, Tiểu Hạ kêu cậu là anh trai cũng là giả, hết thấy tất cả đều là giả, đến cùng thứ gì mới là thật?

Cậu nỗ lực suy nghĩ mình có bỏ sót cái gì trong ký ức, nhưng cậu càng nghĩ, đầu đầu càng nghiêm trọng, giống như trong não bộ có một cây kim, càng liều mạng giũa kim đâm càng sâu vào trong huyết mạch, ngay cả người cũng bắt đầu hoảng hốt.

Hai bên đường hoa tường vi nở rộ, trời rất nắng, cậu có thể nghe tiếng chim bồ câu kêu. Nhưng Hứa Nhất lại không nhận rõ đâu là hiện thực đâu là hư huyền, đau từ trong tim toả đến toàn thân. Mỗi bước đi như đạp trên bông, cậu nói cậu không khổ sở, cậu chỉ quên uống thuốc mà thôi..... Mỗi lần quên uống thuốc, đều sẽ khổ sở như thế.

Thân thể cậu đơn bạc, đơn bạc như dưới ánh mặt trời có thể bốc hơi, rõ ràng gió rất nhẹ, cậu lại bị thổi đến đảo. Phía sau Tiểu Hạ đỡ lấy Hứa Nhất, rất quý trọng mà ôm cổ Hứa Nhất, nghẹn ngào an ủi cậu: “Không có gì ghê gớm, chúng ta không cần Tần Việt.”

Ánh mắt cậu tập trung nhìn áo sơ mi của Tiểu Hạ, vãi vốc nhãn nheo, cậu nghĩ cả buổi tối Tiểu Hạ không trả lời tin nhắn của mình chắc là phải ngồi xe suốt đêm tới đây tìm mình. Nhưng cậu vẫn không tha thứ Tiểu Hạ, đầu cậu hôn hôn trầm trầm, cầm đặt ở trên vai Tiểu Hạ. Hứa Nhất nghe tiếng nói đứt đoạn của mình: “Tiểu Hạ, em để cho anh yên tĩnh một lúc, anh sẽ đi theo em, trước tiên em buông anh ra...”

Hoảng hoảng hốt hốt, có người gọi tên của cậu, có vẻ rất bức thiết, cậu híp mắt nhìn thấy Tần Việt đang chạy về mình, mặt đầy kinh hoảng, giống như đánh mất tình cảm chân thành quý giá nhất.

Nhưng Hứa Nhất không muốn bị anh truy cản, không biết làm sao bỗng nhiên cậu sinh ra khí lực rất lớn, liều mạng chạy về phía bến tàu. Bước chân cậu phù phiếm, trên trán đầy mồ hôi, lão đảo muốn té ngã rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn chạy về phía trước. Khu chợ gần bến tàu đầy tiếng rao hàng vang vọng, ánh mặt trời tỏa ra chiếu xuống mặt biển lấp lánh, chim hải âu bay tự do trên bầu trời, đáy lòng của cậu giống như có một người bị nhốt thúc giục cậu: “Chạy mau, chạy mau, không nên để bị bắt.”

Cậu chỉ muốn rời khỏi, tìm một nơi có thể xa Tần Việt, người phía sau cũng không từ bỏ, từng tiếng từng tiếng tha thiết nhất gọi cậu: “A Nhất.”

Thật buồn cười, anh ta cứ nhiên gọi cậu thân mật như vậy

“—”.

Cậu phát sốt, hô hấp dần dần trở nên khó khăn, tiếng thở dốc xuyên qua màng nhĩ của mình, cậu vừa chạy vừa ngẩng đầu nhìn mặt trời, rất nóng nhưng vẫn ấm áp, cậu muốn có một đôi cánh bay đến mặt trời.

Phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng gào to sợ hãi: “A Nhất, mau dừng lại.” Hứa Nhất nghi ngờ quay đầu lại, cậu nhìn thấy Tần Việt, đầy mặt sợ hãi, kêu cậu dừng lại.

Buồn cười quá, tại sao phải dừng lại. Cậu muốn đến bến tàu chờ một chiếc tàu, sau đó nhảy lên tàu về nhà. Cậu biết cậu không nên tùy hứng thương tâm, Tần Việt là của Giang Yên, cậu không có tư cách khổ sở, nhưng cậu không nhịn được. Tại sao phải đuổi theo cậu, rõ ràng không thích cậu, để bản thân cậu trốn tránh thương tâm là tốt rồi, tại sao còn gọi cậu chứ.

“—”.

Cậu không muốn nhìn Tần Việt, nhìn sẽ đau lòng rơi nước mắt, nhìn mặt trời tốt hơn, ấm áp như vậy, có thể làm khô nước mắt.

Sau đó cậu nghe thấy âm thanh rơi xuống nước, thân thể nặng nề chìm vào trong nước, bốn phương tám hướng nước biển màu xanh thăm thẳm tràn tới. Hứa Nhất lại cảm thấy yên lòng ấm áp, cậu tùy ý để mình chìm vào đáy biển, bốn phía thật sự yên tĩnh, nước biển ôm cậu như là cái ôm ấm áp của mẹ, nhưng là cái ôm dày rộng nhất của cha phía sau lưng. Cậu ngẩng đầu nhìn mặt trời, nó không rơi xuống nước, vẫn như cũ nỗ lực đem ánh sáng chiếu vào trong lòng biển xanh thẳm.

Cậu nghe có người gọi: Giang Yến.

Cậu là Hứa Nhất, cậu không phải Giang Yến, Tần Việt sao lại gọi Giang Yến...

Biển yên tĩnh nổi lên sóng lớn, có người ôm lấy eo cậu, liều mạng đem hơi thở rót vào miệng của cậu, cậu nhớ đêm hôm ấy cậu và Tần Việt ở trong bể bơi hôn môi. Bỗng nhiên Hứa Nhất muốn mở mắt ra nhìn xem người ôm mình có phải là Tần Việt không? Nhưng cậu quá mức mệt mỏi, mở mắt cũng làm không được.

Vô số mảnh vỡ ký ức trào vào trong đầu của cậu.

“Anh không nên nghĩ gạt em, trước khi trời tối nhất định phải dẫn em lên trần, nếu không em sẽ đánh anh.”

“Em thấy mình còn đàn hay hơn người đàn dương cầm đó, em đàn cho anh nghe bài Tuổi ấu thơ nha...”

“Lóe lên lóe lên sáng lấp lánh, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ...”

“Khóc nhè, em đã mười lăm tuổi, bài hát này thật là trẻ con.”

“Ai cần anh lo.”

“Còn gọi Tần Việt? Tâm nhân nhỏ như vậy, Tình thì còn tạm được...”

(Ở đây sẽ giải thích một chút. Anh công tên Tần Việt, từ “Việt” đồng âm với “Nguyệt”, nghĩa là mặt trăng. Em thụ nghe “Việt” thành “Nguyệt” nên chê ảnh không xứng là mặt trăng nên đặt tên anh công là “Tình”, có nghĩa là ngôi sao. Vì vậy nên trong ký ức của Hứa Nhất có một người bạn rất quan trọng tên là Tình.)

Mảnh vỡ ở trong hư không tràn ra, Hứa Nhất nhìn thấy mình mười lăm tuổi đang trốn phía dưới bàn ở giáo đường, tà dương từ cửa sổ màu lưu ly chiếu vào vào, cậu mở lọ kẹo ra đếm. Nào là mùi táo, mùi thơm, mùi cam, còn có mùi nho.

Một đôi chân xuất hiện ở trong tầm mắt của cậu, cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thiếu niên cười khanh khách, người đó là Tần Việt.

35. Chương 35

Chú ý: Chương này Hứa Nhất khôi phục tên cũ của mình, sẽ gọi là Giang Yến nha.

Giang Yến nhìn thấy mình cầm côn gỗ đi ở trên đường cái, mặt trời chưa xuống núi, cả người cậu bắn thủy,

trên mặt còn dính bùn. Cậu mới vừa rời tàu thì cùng hai tên nhóc du côn đánh nhau một trận. Hai tên kia ở trên thuyền theo dõi cậu, vừa tới bến tàu thì chặn Giang Yến lại. Hai quyền khó địch bốn tay, Giang Yến không đánh lại, cặp sách cũng bị cướp, cậu bị đẩy xuống vũng nước ven đường cả người đều dơ bẩn.

“Thật là một đám người xấu.” Thiếu niên liếc mắt nhìn đôi giày chơi bóng màu trắng mình thích nhất bị làm bẩn, cậu quả thực tức giận không nhịn được xông lên đánh tiếp với bọn hắn một trận, nhưng vẫn như trước không đánh lại, cũng may cậu được lấy tờ giấy ghi địa chỉ nhét bên ngoài cặp, trong tờ giấy viết một địa chỉ, là Hứa Nhất tự tay viết.

Em của cậu bị bệnh lúc nào cũng đòi gặp mẹ, làm cho người nhìn rất đau lòng. Mẹ Giang Yến qua đời lúc cậu còn rất nhỏ, cậu không muốn em trai nuôi của mình cũng buồn như mình, vì vậy ở phòng bệnh vụng trộm hỏi địa chỉ nhà mẹ của nó.

Cậu nói với Hứa Nhất: “Em đừng khổ sở, anh đây sẽ mang mẹ về cho em.”

Vì thế cậu gạt Giang Sơn, chỉ thu thập một chút đồ đạc rồi lên được, không nghĩ mới vừa rời tàu liền bị người chặn, tiền và đồ đạc bị cướp hết sạch.

Người trẻ tuổi lúc nào cũng ngây thơ lạc quan can đảm, mười lăm tuổi Giang Yến bị đánh sưng mặt sưng mũi nhìn địa chỉ trên tờ giấy cười ngây ngô, cậu cảm thấy bị đánh cũng không sao, ít nhất em trai có thể nhìn thấy được mẹ.

Cảnh sắc chung quanh biến thành một đồng ruộng bao la. Càng đi càng xa, cậu mới biết mình bị lạc đường. Giang Yến một ngày không ăn cơm, cũng không nhìn rõ phương hướng, ngồi xổm ở ven đường ngậm một cọng cỏ, tê nhạt ở lối đi bộ viết viết vẽ vẽ, chờ người đi qua.

Một phút sau đó, trước người cậu rơi xuống một cái bóng, mặt sau đứng một người. Cậu hứng thú bưng bưng quay đầu nhìn, người phía sau tự nhiên đá cậu một cước: “Cậu ngồi xổm ở đây làm gì? Trời nắng như vậy, choáng váng thì sao?”

Ngày hôm đó Giang Yến toàn bị khinh bỉ, lạc đường không nói, bị tụi nhóc du côn bắt nạt không tính, ngay cả người xa lạ còn đá cậu một cước. Cậu nghĩ người ở trấn này sao lại hung dữ như vậy.

Cậu nhặt côn gõ dưới đất lên, hung thần ác sát quay đầu lại: “Các người thật khinh người quá đáng, đường này cũng không phải nhà các người mở, tôi muốn ngồi xổm ở đây thì ngồi xổm, không mượn ai xen vào.”

Tần Việt nhìn thấy một cậu con trai trên mặt đều là bùn, cả người bẩn thỉu còn muốn cạy mạnh liền đùa cậu: “Vậy cậu cứ ngồi đi, tôi về nhà.”

Cậu con trai kia một bộ muốn nói lại thôi, thấy anh đi về phía trước, do dự mấy giây cậu cũng chạy theo, anh dừng lại, cậu trai cũng dừng lại, đi được hai bước Tần Việt quay đầu lại: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi đi theo anh, chừa chút mặt mũi có được hay không.” Giang Yến trêu ghẹo anh: “Người rất cao, da mặt thật dày.”

“Ồ?” Tần Việt quay đầu lại: “Không đi theo tôi, vậy tôi nghỉ một lát, cậu đi trước.”

Giang Yến giả vờ trấn định, cẩn thận đi từ từ về phía trước. Thiếu niên cao lớn cúi đầu xuống dương dương tự đắc đứng ở ven đường, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Giang Yến đi 200 mét thì bất động rồi cúi đầu phiến phiến nhiều nhiều đi trở về, cơn gió kéo xuống đất thành một đường dài.

Cậu đi tới bên cạnh Tần Việt, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Tần Việt, cúi đầu buồn buồn nói: “Tôi lạc đường, anh có thể đưa tôi đến nơi này được không?” Giang Yến đem tờ giấy nhiều nếp nhăn nhét mạnh vào tay Tần Việt. Tần Việt không lên tiếng, Giang Yến ngẩng đầu lên vội vàng nói: “Tôi đã nói với anh nhà tôi có tiền, nếu anh đưa tôi tới chỗ này, chờ tôi trở về sẽ xin ba cho anh thật nhiều tiền.”

“Ồ.” Tần Việt nheo mắt nhìn Giang Yến: “Nhưng tôi không muốn tiền, cậu suy nghĩ làm sao lấy lòng tôi, tôi vui vẻ sẽ đưa cậu đi tìm.”

Cậu sững sốt hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Anh muốn tôi làm sao lấy lòng anh?”

“Còn nhỏ thì nên lễ phép.” Tần Việt kéo dài ngữ điệu: “Không bằng, cậu gọi tôi một tiếng anh nghe thử trước đã.”

Giang Yến ngốc một hồi, lập tức vui vẻ: “Tôi còn tưởng rằng sẽ khó khăn, đây cũng quá đơn giản đi. Anh ơi, anh đưa em về nhà đi.”

Tính cách của cậu vốn hoạt bát, ở nhà muốn cái gì được cái đó, không biết sợ ai, cho nên cậu đi theo sau Tần Việt nói chuyện như xe chạy không ngừng, phải một câu anh ơi, trái một câu anh ơi, làm cho Tần Việt phiền quá chừng.

“Anh ơi, năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“16.”

“Anh ơi, anh tên gì?”

“Tần Việt.”

“Hả, còn gọi là Nguyệt, tâm nhãn nhỏ như vậy, gọi là Tinh còn tạm được.”

“.....”

“Anh, nhà anh ở trên trần sao?”

“.....”

“Anh ơi, anh đi học trường nào.”

“.....”

“Anh ơi, anh muốn biết tên em là gì không?”

“Muốn biết cũng không nói cho cậu.”

“.....”

“Anh ơi, sao anh không nói lời nào?”

“.....”

Giang Yến trương gương mặt bần thiêu lại còn muốn hỏi nữa, Tần Việt ôm cổ cậu, xoay người cậu lại.

“Đến nhà cậu cần tìm rồi, nhanh đi về đi.”

“Ồ.” Giang Yến đáp một tiếng, hướng về phía Tần Việt đã đi thật xa: “Ai, anh này, anh chưa nói cho em biết nhà anh ở chỗ nào?”

Tần Việt không có quay đầu, chỉ đưa lưng về phía cậu khoát tay áo một cái, quay người đi mất.

Cậu nhìn cái bóng Tần Việt làm cái mặt quỷ, vài giây sau đi vào sân tràn đầy hoa tường vi. Giang Yến lấy tay lung tung chà xát hai cái vào mặt, gõ cửa nhà.

Mở cửa là một phụ nữ tuổi trẻ, mặc trên người áo màu xanh lam quần dài, tóc dài rối tung ở trên vai, rất đáng dấp ôn nhu.

Bà hỏi: “Con tìm ai?”

Giang Yến rất ít khi tiếp xúc với người phụ nữ ở tuổi tác này, mặt có chút hồng, cậu suy đi nghĩ lại gập ghềnh trắc trở mà nói: “Dì là mẹ của Hứa Nhất phải không, em trai bị bệnh, dì có thể đi theo con thăm em ấy một chút không?”

Trương Lan Chi thần sắc có chút bối rối: “A Nhất, bệnh nghiêm trọng không?”

Giang Yến chân trái khoát lên trên chân phải, không biết trả lời như thế nào. Mẹ Giang Yến bị ung thư máu qua đời, ông ngoại cũng vậy, Giang Sơn rất sợ Giang Yến theo bước hai người họ, bỏ ra rất nhiều tiền tìm được một đứa bé có nhóm máu phù hợp với cậu, vốn định lưu ý đợi đứa bé này trưởng thành. Không nghĩ tới Hứa Nhất lại bị Hứa Thanh Sơn đưa đến văn phòng của ba Giang Yến, nói không muốn nuôi con, sau đó hỏi Giang Sơn một khoản tiền cứ như vậy rồi đi.

Hứa Thanh Sơn không cho Trương Lan Chi đi gặp Hứa Nhất.

“Dì đừng lo lắng, không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là cùng mấy đứa nhỏ đánh nhau, bọn họ bắt nạt Hứa Nhất.” Giang Yến vỗ vỗ ngực của mình: “Lúc đó con bắt gặp, mang theo bạn bè đuổi tụi nó chạy, Hứa Nhất không chịu thiệt.”

“Không nghiêm trọng là tốt rồi, không nghiêm trọng là tốt rồi.” Trương Lan Chi xin lỗi cười cười: “Dì, dì không thể tới.”

Tay của phụ nữ nắm lấy tay Giang Yến: “Con thay dì chăm sóc nó thật tốt.”

Giang Yến nóng nảy, cậu không hiểu tại sao Trương Lan Chi không muốn đi: “Dì đi một chuyến đi, con có thể gạt ba ba con không cho ba biết, chúng ta đi nhìn một chút thôi, nhìn một chút là tốt rồi. Hứa Nhất ngủ cũng luôn gọi mẹ.”

Trong phòng truyền đến tiếng bình thủy tinh ngã đổ, có giọng đàn ông hùng hùng hổ hổ gọi tên Trương Lan Chi.

Người phụ nữ kia hoảng loạn chà xát mặt, nói với người bên trong: “Vào liền.”

“Con đi nhanh đi.” Trương Lan Chi nỗ lực đóng cửa lại, Giang Yến bướng bỉnh không cho đóng: “Dì, đi một lần thôi, con hứa với Hứa Nhất sẽ đưa dì đến gặp em ấy.”

Trương Lan Chi nhìn Giang Yến một hồi, không lên tiếng, lấy khăn lau bùn đất trên mặt cậu, tay đặt ở chốt cửa: “Ba Hứa Nhất tuần sau sẽ đi xa nhà, chờ ông ta đi, dì sẽ cùng đi với con.”

Trong nhà vang lên âm thanh lách cách, Hứa Thanh Sơn nổi giận gọi Trương Lan Chi, người phụ nữ kia đẩy cậu một cái, hoảng loạn đóng cửa lại.

Một mình cậu bị bỏ ngoài cửa, trên người không có tiền, đứng ở trong sân tràn đầy hoa tường vi. Cô độc.

36. Chương 36

Bây giờ Giang Yến không biết phải làm gì, vừa đói bụng vừa mệt còn không có chỗ để đi, không có tiền, không có người quen biết. Sớm biết khấn kêu Tần Việt chờ mình một lúc là tốt rồi, tuy rằng người kia không có nói chuyện với cậu, thế nhưng một đường đưa cậu tìm nhà Trương Lan Chi, giấu lại phải là một người tốt, hơn nữa Tần Việt lớn lên rất dễ nhìn, so với những nam sinh học chung trường với cậu đẹp hơn nhiều. Giang Yến thở dài một tiếng, quyết định đi thử vận may.

Trần này không lớn, Giang Yến đi đến trung tâm quảng trường nhỏ, tội nghiệp bỏ ra không ít nước mắt, nói với người ở phòng trực, mình và anh trai đến dạo chơi, không cần thận bị thất lạc.

Một phút sau đó, trên quảng trường vang lên một bài phát thanh: Tần Việt, em trai bảo bối của anh không tìm được anh, đang ở giáo đường chờ anh dẫn về nhà, cậu nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, người không thể thấy chết mà không cứu, thấy chết mà không cứu là sẽ xuống địa ngục. Tần Việt, nhanh đi đến giáo đường mang em trai về nhà.

Trên sân cỏ có người làm rớt mấy viên bi, Giang Yến cúi người nhặt lên, cậu như một con mèo hoang ngồi xổm ở giáo đường, một người yên tĩnh chơi bắn bi.

Kỳ thực cậu không quá hy vọng Tần Việt tới tìm mình, nếu như Tần Việt không đến, cậu sẽ tự mình đi đến cục cảnh sát, cùng lắm về nhà bị cha mắng một trận. Giang Sơn không nỡ đánh cậu, ngoại trừ mất mặt cái khác đều không có gì.

Mặt trời xuống núi, không gian giáo đường dần dần ảm đạm, chân của cậu cũng mỏi, mấy viên bi bị ném qua một bên. Giang Yến không dự định đợi, cậu ngồi xổm trên đất quá lâu, bỗng nhiên đứng lên nên choáng váng đầu, định thần lại thì nhìn thấy Tần Việt đang dựa vào cửa.

Giang Yến thề, cậu thật sự không muốn khóc, nhưng đôi mắt cậu lại cay, cậu khịt khịt mũi: “Tần Việt, sao bây giờ anh mới đến?”

Tần Việt cảm thấy cậu nhóc này rất thú vị: “Tôi sợ không cứu em trai sẽ bị nguyên rửa xuống địa ngục.”

“Em chỉ nói mò, anh đừng để ý.”

“Ừ”

Giang Yến được đưa đến một căn nhà cũ hai tầng. Tần Việt từ đâu đó lấy ra chìa khóa mở cửa, vào cửa là phòng khách, không gian rất lớn, thảm trải sàn màu trắng nhìn rất mềm mại, có một ghế sofa rất lớn, trên bàn trà còn để không ít hoa quả. Trên người Giang Yến quá bẩn, thật không dám ngồi ghế sofa của Tần Việt.

Tần Việt đi lên lầu, khi xuống lầu trong tay cầm thêm một bộ áo ngủ màu trắng. Anh đem áo ngủ ném vào lồng ngực Giang Yến, chỉ vào căn phòng thứ nhất bên trái ngoài cùng ở lầu một: “Nơi đó có buồng

tắm, em trai, trước đi tắm rửa đi.”

Chỉ chốc lát buồng tắm truyền đến tiếng nước, cùng với tiếng hát thiếu niên đặc biệt trong trẻo. Tần Việt ngồi ở trên thảm trải sàn chơi game, nghe một hồi lâu cũng không nghe rõ người kia đến cùng hát cái gì, lắc lắc đầu ánh mắt chăm chú nhìn vào game.

Nhà này thuộc về tài sản của ông ngoại Tần Việt, Tần Việt xưa nay chưa từng tới đây bao giờ. Thời gian trước ở nhà bởi vì bị cha quản thúc nên anh làm âm ỉ một trận, từ thủ đô chạy đến Tỉnh Hà trấn.

Từ nhỏ mẹ đã giáo dục anh, nò đùa không thể, nghỉ ngơi không thể, anh phải ưu tú hơn con trai vợ lớn của cha mình gấp trăm lần mới được, con riêng không có tư cách hưởng lạc. Nhưng Tần Việt cũng là người, tinh thần quá căng thẳng cũng sẽ đến lúc đứt đoạn, anh cùng cha mẹ làm âm ỉ một trận, sau đó bình tĩnh bỏ nhà đi đến trên đảo.

Tiếng bước chân đánh gãy tâm tư Tần Việt. Giang Yến tắm xong, mặc áo ngủ của Tần Việt đi tới phòng khách, tóc của cậu còn chảy nước xuống, ướt nhẹp dán vào gò má trắng nõn. Tần Việt thấy thể nhú nhú mảy: “Khăn mặt trong tủ ở buồng tắm ngăn thứ hai, đi lấy lau khô tóc.”

“Ồ.” Giang Yến nhắc chân trở về buồng tắm.

Không bao lâu, tên nhóc kia mang khăn mặt trở về phòng khách, đặc biệt không khách khí chui vào trong lồng ngực Tần Việt, sau đó đem khăn mặt nhét vào tay Tần Việt. Tự mình ở trong lồng ngực Tần Việt tìm một vị trí, đoạt lấy tay cầm điều khiển game thoải mái bắt đầu chơi game.

Tần Việt phải kinh sợ, đây đúng là một tiểu tổ tông mà anh có lòng tốt đem về, ngữ khí của anh không được tốt, lôi kéo da mặt trắng nõn của Giang Yến: “Từ trong lồng ngực của anh đi ra ngoài.”

Giang Yến từ nhỏ được cha hết mực cưng chiều, da mặt lại dày, Tần Việt la cậu như thế cậu vẫn bất động: “Anh lau tóc cho em một lần có thể chết a, cha em không chê em, anh cũng đừng ghét bỏ em, Tần Việt, anh lau tóc cho em đi.” Giang Yến ngoài miệng nói thỉnh cầu, ánh mắt lại chăm chú vào màn hình một chút không dời đi.

Tần Việt thấy cậu đồ thừa mình không chịu di chuyển, chỉ có thể nhận mệnh, giúp cậu lau tóc, lau thật khô tóc rồi bảo Giang Yến ngồi lên. Giang Yến thật biết điều ngồi thẳng, Tần Việt đứng lên, đem khăn mặt trả về buồng tắm.

Lúc anh trở vào phòng khách, thiếu niên kia nằm nghiêng ở trên thảm trải sàn, lông mi như lông vũ khẽ run hai lần, tay cầm máy chơi game... đang ngủ. Tần Việt dựa vào cửa phòng tắm đứng nhìn nửa phút, đi tới, tắt máy chơi game.

Anh chưa từng chú ý tới tướng mạo của thiếu niên trước mắt, Tần Việt cúi thấp đầu. Giang Yến nằm trên thảm trải sàn màu trắng, cậu nhóc nằm nghiêng, tóc tai mềm mại phủ xuống gương mặt trắng nõn, anh vén tóc Giang Yến ra sau tai, một gương mặt non nớt lại điểm lệ mặt hoàn chỉnh lộ ra.

Giang Yến bị Tần Việt đụng vào có chút ngứa, né tay anh rồi bỗng nhiên dùng mặt của mình cọ hai lần trong lòng bàn tay Tần Việt, như một con mèo đòi đồ ăn. Tim Tần Việt đập mạnh rút tay về rồi thuận thế để dưới cổ Giang Yến, một tay khác thì lại để sau đầu gối thiếu niên, ôm cậu trở về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ chỉ có một cái giường, Tần Việt trở về gấp, những phòng khác chưa dùng tới, anh không thu dọn, vốn nghĩ ngủ một cái giường cũng không có quan hệ gì. Nhưng nhớ lại tên nhóc kia vừa lấy mặt cọ vào tay mình, bước chân Tần Việt xoay chuyển phương hướng, đem Giang Yến để trên ghế salông, tùy tiện ném một cái chăn trên người cậu, không quản.

Tần Việt nghe thấy một ít âm thanh nhỏ vun như là vải vóc ma sát, anh nhướng đôi mắt, dựa vào ánh trăng bên ngoài, anh nhìn thấy người trên ghế salông người kéo gối, mơ mơ màng màng tiêu sái đến bên giường, đem gối đặt song song với gối của mình sau đó bò lên giường, chia cho Tần Việt một nửa chăn, trong miệng nỉ non: “Tần Việt rất xấu để em ngủ ghế sofa, thật không biết xấu hổ.”

Ngoài ý muốn, Tần Việt không có đẩy cậu ra ngoài, anh đã 16 tuổi, chuyện nên hiểu đều hiểu, anh biết mình trời sinh không thẳng, khi tính toán đi đến giáo đường đón cậu trở về một khắc kia anh cũng đã ý thức được, chính mình đối nhóc nói nhiều này nhất kiến chung tình, cho nên anh trái lại đưa tay ra, kéo Giang Yến vào trong lòng ngực của mình.

Nhóc nói nhiều này là người chơi rất vui, cậu có thể cả ngày nói không ngừng. Tần Việt dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm, dẫn cậu đi uống cà phê, bọn họ ở trấn nhỏ dạo chơi, phơi nắng nóng, chạng vạng đạp bị tà dương về nhà. Tần Việt mua hai quả dưa hấu, cùng nhóc nói nhiều kéo cửa ra ngồi ở cổng vòm ăn dưa hấu.

Trong sân đầy hoa tường vi, Giang Yến mang dép lê của Tần Việt, ngón chân trắng nõn bất động, như là có lời muốn nói. Tóc của cậu hơi dài bị Tần Việt dùng dây thun cột một chùm nhỏ trên đỉnh đầu. Giang Yến cúi thấp đầu gặm dưa hấu, nhìn ngoan ngoãn khó giải thích được.

Cậu mặc quần áo của Tần Việt, hơi lớn, áo sơ mi ở trên người cậu rất dài, ống tay áo cũng được Tần Việt kéo đến khuỷu tay, dép lê cũng là của Tần Việt, dây thun trên đầu là lúc Tần Việt mua măng tây lấy được. Giang Yến cắn dưa hấu Tần Việt mua, liếc nhìn Tần Việt trầm giọng nói: “Em năm nay 15 tuổi, em có thể yêu sớm.”

Trong không khí còn mang theo khô nóng của mùa hè, Tần Việt sửng sốt một chút, cười nói: “Ừm.”

Giang Yến cởi giày để chân lên tảng đá dưới cổng vòm, tảng đá bóng loáng bị mặt trời làm cho hơi nóng, cậu dùng ngón chân vuốt ve cục đá, cắn dưa hấu, không dám nhìn Tần Việt, còn nói: “Bạn học chung lớp ai cũng nói em đẹp trai, con của bác tài xế cùng lớn lên với em là Tiểu Hạ cũng nói em rất dễ nhìn, em học giỏi, còn có thể đàn dương cầm, ở lớp học có rất nhiều bạn học nữ viết thư tình cho em...”

“Ồ.” Tần Việt vẫn không có phản ứng, ra vẻ thờ ơ.

Giang Yến tức giận cậu không biết mình nên nói như thế nào, bỗng nhiên đem chân của mình bỏ vào trong lòng ngực Tần Việt, cậu quyết định không giải thích, quanh co lòng vòng đối với cậu mà nói quá khó khăn: “Tần Việt, em tốt như vậy anh muốn cùng em yêu sớm không?”

Tần Việt còn đang ăn dưa hấu, không chịu trả lời cậu, Giang Yến cảm thấy tám phần mười mình bị cự tuyệt, quá mất mặt, tức đến nổi phỉu muốn thu chân lại, đi vào phòng trốn một hồi. Cậu thu chân trở về, Tần Việt lại không chịu buông tay.

Ăn xong miếng dưa hấu cuối cùng, Tần Việt lấy giấy lau tay khô ráo.

“Lại đây.” Tần Việt kêu thiếu niên cúi kính mạnh miệng, nói: “Nhóc nói nhiều, lại đây.”

“Em không.” Giang Yến không chịu khuất phục.

Tần Việt bỗng nhiên khẽ cười một cái, kéo cẳng chân trắng nõn của Giang Yến vào trong lồng ngực của mình, sau đó ấn eo cậu để Giang Yến ngồi ở trên bắp đùi của mình.

Ngày hè gió nhẹ, ngẫu nhiên truyền đến tiếng ve kêu, hai thiếu niên nhìn nhau, Tần Việt ngẩng cằm hôn cậu thiếu niên vẫn còn hoang mang. Nửa miếng dưa hấu trong tay Giang Yến lăn xuống đất.

Bọn họ ngây ngô hôn môi, đứt quãng, sau đó lại như bản năng thành thực hôn đối phương.

Áo sơ mi của Giang Yến bị mở hai khuy áo, Tần Việt vuốt ve sau lưng thiếu niên. Giang Yến mang trên người hương vị của thiếu niên đặc biệt thuần túy, sạch sẽ. Ngày hè đó nụ hôn mang theo hương vị dưa hấu, không mang theo bất kỳ tình dục, cũng chỉ là hai người thiếu niên yêu thích nhau, chỉ đến thế mà thôi.

Bọn họ đầu dán vào đầu, tinh tế thở dốc.

Tóc của Giang Yến dán vào trán Tần Việt. Tần Việt nắm tay Giang Yến, dẫn cậu cào cào trán mình.

Giang Yến trầm thấp cười: “Ngứa không?”

“Ừm.”

Hai người giống như chạm vào công tắc cười khúc khích, âm thanh càng lúc càng lớn, có thể truyền đi rất xa.

Đó là một tình yêu đầu đời rất dễ thương. Nhóc nói nhiều rất thích gọi Tần Việt là: “Vợ bé nhỏ”. Lúc Tần Việt gọi cậu rửa mặt, dẫn cậu đi ra ngoài mua đồ ăn vặt, bất cứ lúc nào bất kỳ chỗ nào quả thực cậu há mồm liền xong.

Tần Việt người này từ trước đến giờ khéo léo, nhưng người mở miệng chính là Giang Yến, anh cũng lười quản cậu.

Bọn họ cùng nhau xem thuyền đánh cá, Giang Yến lại rất sớm lôi anh dậy, làm nũng muốn xem mặt trời mọc, bọn họ ở góc khuất lầu hai giáo đường hôn môi, bị cha sứ nhìn thấy, nói hai cái đứa nhỏ không biết liêm sỉ. Giang Yến nhìn về phía cha sứ làm cái mặt quỷ, rồi chạy nhanh. Nhưng lần sau cậu còn dám tới, cậu kéo tay Tần Việt ở giáo đường thoải mái đàn một bài Tuổi ấu thơ.

Sau Tinh Hà trấn có một ngọn núi rất cao, đó cũng là khởi nguồn cái tên Tinh Hà trấn. Truyền thuyết nói vào mùa hè ngày mười lăm mỗi tháng nếu như có thể lúc mười hai giờ nhìn thấy sao băng, khi đó nguyện vọng nhất định sẽ trở thành sự thật.

Tần Việt và Giang Yến ngày mười lăm đến sau ngọn núi kia. Bầu trời đêm trầm thấp, đầy trời đều là sao. Tần Việt và Giang Yến nằm song song ở trên sườn núi, thật giống như đang ở trong ‘Tinh Hà’ giờ đây là có thể hái sao.

Tần Việt lấy ngón tay đung một cái vào Giang Yến: “Nhóc nói nhiều, hát một bài cho anh nghe đi.”

Vì hợp với tình hình, Giang Yến hát: “Lóe lên lóe lên sáng lấp lánh, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ, treo ở trên trời toả ra ánh sáng, thật giống đôi mắt to của Tần Việt.”

Tần Việt cười khê: “Thật ấu trĩ.”

Giang Yến không để ý tới anh, còn hát vui vẻ, chỉ chốc lát âm thanh nhỏ dần, cậu buồn ngủ, muốn ngủ. Tần Việt hôn trên trán cậu một cái, một người vẫn có thể chờ ước nguyện sao băng.

Mười hai giờ, trong bầu trời đêm ngôi sao thứ nhất rốt cục thoát khỏi trói buộc, biến thành một đường sáng xẹt qua trời cao, ngay sau đó thật nhiều sao cùng xẹt qua, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

“Nhóc nói nhiều, chớ ngủ! Sao băng đến!” Tần Việt đánh thức Giang Yến, âm thanh đều là sung sướng: “Nhanh ước nguyện đi.”

Giang Yến lập tức tỉnh táo, kinh ngạc nhìn đầy trời ngân hà: “Đẹp quá nha.” Sau đó hoang mang nói lên nguyện vọng: “Nguyện vọng nhỏ là Hứa Nhất có thể gặp được mẹ, nguyện vọng lớn nhất là muốn cùng Tần Việt bên nhau cả đời.”

Cậu giống như sợ sao băng không nghe được lời mạng ở trên sườn núi la to: “Hi vọng tôi có thể cùng Tần Việt bên nhau cả đời.”

Giang Yến ở trên sườn núi kêu to, Tần Việt ở bên cạnh cười vui vẻ, trong mắt hai người chỉ có nhau, hết sức động lòng người. Tần Việt cũng có nguyện vọng giống y như cậu.

Đường xuống núi Giang Yến bị trặc chân, hướng về phía Tần Việt không nhéo: “Em không muốn đi, chân em đau.”

Tần Việt đem giày của cậu cởi ra, kiên trì xoa: “Vậy anh công em về nhà.”

Giang Yến muốn cho anh xoa thêm một hồi, liền nói: “Anh cứ kệ em, anh cẩn thận xoa cho em một lúc đi, anh không xoa em sẽ chết mất.”

“Nghiêm trọng như thế, nếu không anh tìm bác sĩ cho em?” Tần Việt đùa cậu.

“Không có tác dụng, trước khi bác sĩ tới, em cũng đã chết rồi, nếu không anh sẽ mất chồng đó.”

“Chớ nói lung tung, nói lung tung anh sẽ nổi giận.” Tần Việt giúp cậu mang giày: “Anh công em, chúng ta về nhà.”

Giang Yến thật biết điều nằm úp sấp trên lưng Tần Việt, phía sau lưng anh thật ấm áp, thật an toàn, loạng choạng loạng choạng mà cậu vẫn ngủ, trong miệng còn nói nói mơ: “Tôi muốn cùng Tần Việt bên nhau cả đời.”

Tần Việt dừng chân, quay đầu hôn tóc Giang Yến rơi trên bả vai mình, âm thanh ôn nhu: “Anh cũng muốn cùng em cả đời. Nhóc nói nhiều, Tần Việt nói anh ta rất yêu em.”

Đó là những ký ức cuối cùng trong trí nhớ của Giang Yến thời niên thiếu liên quan đến Tần Việt.

Anh công Giang Yến về tới nhà cũ, mở cửa, nhìn thấy mẹ đang ngồi trên ghế salông, vẫn là bộ dáng rất hung hăng.

Tần Việt nhìn mẹ “Xuyt.” một tiếng, rất bình tĩnh đem Giang Yến vào phòng ngủ, đặt lên giường, anh tìm một tờ giấy, viết cho vài dòng cho cậu. Nhóc nói nhiều nói với anh tên của mình là Hứa Nhất, bởi vì được người nhận nuôi rất lâu, trở lại trần là vì tìm mẹ của mình, Tần Việt đề bút ghi không có nêu tên của cậu.

Mà anh viết: Nhóc nói nhiều, anh cũng muốn cùng với em cả đời, nhưng anh có chút trách nhiệm không thể bỏ được, mẹ anh tới tìm anh, anh phải đi với mẹ, chúng ta phải tạm thời xa nhau một thời gian. Anh không dám đánh thức em, em vừa khóc anh liền đau lòng, đại khái sẽ không đi được. Chìa khóa nhà ông ngoại anh đặt ở dưới chậu hoa trước cửa, sau này nếu không tìm được mẹ cứ trở về nhà của chúng ta chờ. Anh đem tờ giấy ghi địa chỉ mang đi, nhóc nói nhiều chờ anh yên ổn, anh sẽ viết thư cho em.

Tần Việt ở chỗ kí tên viết tên của mình, rồi vẽ một ngôi sao và mặt trăng hôn môi.

Anh đem thư đặt ở đầu giường Giang Yến, hôn vào trán cậu một cái, trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng “Cùm cụp”.

“Đi thôi.” Tần Việt mặt không hề cảm xúc nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế salông, nói: “Con cùng đi với mẹ.”

Người phụ nữ kia muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Xe chạy nhanh trên xa lộ cao tốc, Tần Việt đánh mở cửa sổ xe, nhìn phương xa: “Mẹ, con yêu một người, em ấy sống rất thoải mái, nhưng con muốn bảo vệ em ấy cả đời, không muốn để cho em ấy chịu một chút khổ, con nguyện ý trở về với mẹ, là bởi vì con muốn mình càng mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến có thể vì em ấy che phong chắn vũ, chỉ cần em ấy vui sướng cả đời là tốt rồi.”

Trong phòng Giang Yến ngủ rất ngon, cậu còn mặc áo sơ mi của Tần Việt, lá thư đó vẫn yên tĩnh nằm bên gối.

37. Chương 37

Giang Yến đứng hẹn cùng Trương Lan Chi đến thủ đô, sau khi đến sân bay lại không ngừng không nghỉ cùng bà đi thẳng đến phòng bệnh Hứa Nhất.

Giang Yến không mặc quần áo của mình mà mặc trên người áo sơ mi của Tần Việt, cậu muốn lưu mùi hương của Tần Việt lâu thêm một chút. Sau khi Hứa Nhất nhìn thấy Trương Lan Chi tâm tình tốt hơn rất nhiều, cậu không muốn quấy nhiễu Hứa Nhất và mẹ tán gẫu, nên điện thoại cho tài xế để ông đến bệnh viện đón mình.

Hai mươi phút sau Giang Yến đã về nhà đang ở lầu hai trong thư phòng bị Giang Sơn mắng.

Giang Sơn mặc âu phục, ngồi ở trên ghế: “Yến Yến, ba chỉ có một đứa con trai, con có thể trước khi làm chuyện gì suy tính một chút cho ba ba được không?”

“Con không nói một lời đi mất, không có một chút tin tức nào, có nghĩ cho ba không?”

“Xin lỗi.” Giang Yến ngồi trên ghế sa lon đối diện cha mình, buồn buồn giải thích: “Ba, Hứa Nhất đến nhà chúng ta cũng không có mẹ chăm sóc, đáng thương biết bao, nó nói nhớ dì, con là anh nó, con chỉ muốn tìm dì trở về thăm Hứa Nhất một chút mà thôi.”

Giang Sơn hơi ngẩn người, rất lâu không lên tiếng, mẹ Giang Yến sớm qua đời, tuy rằng ông không nói nhưng luôn cảm thấy con mình bị thua thiệt không ít.

Ông không dám ở trước mặt con trai nhắc đến vợ mình: “Yến Yến, con đã mười lăm tuổi, không thể làm việc tùy hứng.”

“Ba, không phải là người khổng lồ vĩnh viễn không bị thương.” Ông còn nói: “Ba cũng có uy hiếp. Giang Yến, ba không nhìn thấy con cũng sẽ lo lắng.”

Thư phòng nhà họ không lớn, diện tích có mấy chục mét, sàn nhà màu tối, trên tường treo một tấm ảnh cả

gia đình.

Giang Yến ngồi trên ghế salông, chỉ nhìn tấm hình kia, trong mắt đầy nước mắt: “Ba, nhưng đứa bé không có mẹ thật sự rất đáng thương.”

“Giang Yến.” Cha lại gọi cậu, âm thanh mang theo một chút khổ sở: “Lại đây với ba.”

Giang Yến phiền phiền nhiều nhiều đi qua, nằm nhoài trên đùi của cha mình, Giang Sơn vuốt tóc của cậu: “Là ba quá cố gắng lên, không nên vừa thấy con về liền mắng con.”

“Không sao.” Giang Yến đem đầu chôn ở hông cha mình: “Sau này sẽ không để cho ba lo lắng, không có lần sau.”

Giang Yến về đến nhà ngày thứ ba thì Hứa Nhất cũng ra viện, cậu và Tiểu Hạ cùng đi bệnh viện đón hân về nhà.

Hứa Nhất làm con trai nuôi của nhà họ Giang, nhìn ra đáng con trưởng hơn Giang Yến, bởi vì hân cần cù. Tiểu Hạ hay nói, Hứa Nhất lúc nào cũng căng thẳng cuộc sống không có một khắc thả lỏng.

Giang Yến ở trên cầu trường lau mồ hôi: “Em đừng nói như thế, Hứa Nhất tốt xấu gì của là em trai anh.”

Giang Yến rất chăm sóc Hứa Nhất, cậu giới thiệu cho Hứa Nhất quen biết với những người bạn tốt nhất của mình, đi nơi nào cũng hỏi ý kiến Hứa Nhất, thậm chí ba ba mua hai phần quà Giang Yến cũng để Hứa Nhất chọn trước.

Giang Sơn nói Giang Yến không nên nhường Hứa Nhất như vậy.

Giang Yến ở trong thư phòng làm nũng: “Con có ba ba là đủ rồi.”

Trong hành lang tối tăm, Hứa Nhất đạp thảm trải sàn lâu hai ra ngoài, trong tay nắm chặt một lá thư. Một phút sau hân quay người trở về phòng ngủ của mình, không giao cho Giang Yến.

Lá thư đó gửi đến nhà Trương Lan Chi. Giang Yến từng nói với hân lúc ở thị trấn đã dùng tên của hân, quen một người bạn rất thân, cho nên nếu có thư gửi về quê nhà, nhờ Hứa Nhất giao cho cậu.

Hứa Nhất quyết định mở lá thư đó.

Người viết thư tên là Tần Việt, anh nói với Giang Yến mình và mẹ đi bắc Mỹ, ở bên kia du học. Anh gọi cậu là Nhóc nói nhiều, nói rất nhớ cậu, thưởng vàng hạ cảm rất nhiều nội dung. Cuối cùng Tần Việt để lại một số điện thoại, ký tên là bạn trai của “Nhóc nói nhiều”

Hứa Nhất rốt cuộc biết Giang Yến nói bạn rất thân chính là bạn trai, lá thư đó bị Hứa Nhất đốt, lưu lại dãy số điện thoại đó vào máy của mình. Hắn không dự định nói cho Giang Yến biết phong thư này, không phải nói “Chỉ có ba ba là đủ rồi” sao, vậy Tần Việt kia nên để cho hắn.

Nửa tháng sau đó, Hứa Nhất bắt đầu liên hệ với Tần Việt.

Bởi vì hắn và Giang Yến cũng không quá giống nhau, Hứa Nhất vẫn chưa gọi điện thoại mà chỉ gửi tin nhắn, năm thứ hai, mới tình cờ gọi một hai cú điện thoại, cậu nói với Tần Việt mình vừa qua kì vỡ giọng.

Hứa Nhất rất ước ao được như Giang Yến, không cần nỗ lực là có thể được tất cả, hắn thường xuyên ảo tưởng mình chính là Giang Yến, có một người cha thương yêu mình, bên người vây quanh vô số bạn bè, còn có tài hoa lờ lờ toả sáng khiến người không dời nổi mắt. Những cái đó hắn cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp.

Hắn biết mình tự ti, sợ bị cười nhạo, vĩnh viễn không thể tự nhiên hào phóng như Giang Yến, thậm chí khi tranh giải về đàn dương cầm hắn đoạt giải nhất là do Giang Yến không muốn. Bởi vì trước khi thi đấu Giang Yến hỏi hắn có phải rất muốn giải này không, hắn gật đầu, Giang Yến rút ra không thi đấu.

Chỉ có khi giả là Giang Yến thì Hứa Nhất mới tự tin, cảm thấy mình không cần gì nữa. Hắn cảm hận Giang Yến, cảm hận cha mẹ của mình, hắn cảm thấy Trương Lan Chi và Hứa Thanh Sơn nắm tay khắc gen vào xương cốt hắn làm cho hắn buồn nôn.

Vì vậy, Hứa Nhất muốn trở thành Giang Yến chân chính.

Tiểu Hạ thường nói, Hứa Nhất là một kẻ thích bắt chước, Giang Yến làm cái gì, hắn liền làm cái đó, sở thích tương tự, ăn mặc tương tự, thậm chí thói quen cũng trở nên không khác biệt lắm, vốn không phải là anh em ruột lại dần dần trở nên rất giống nhau, thậm chí tướng mạo cũng thay đổi giống nhau đến bảy tám phần.

Chỉ có Hứa Nhất rõ ràng mình hèn đến cỡ nào, sau đó hắn đem đề hèn của mình, hành vi buồn nôn của mình biên tập thành chữ, hoặc là biến thành ngôn ngữ, nói cho Tần Việt nghe, mà hết thấy hành vi đều quy tội cho Giang Yến.

“Anh trai của gia đình em được gửi nuôi luôn bắt nạt em, cha mua quà chưa bao giờ chia cho em ”

“Giang Yến và các bạn học đều cười nhạo em tiếng phổ thông không tốt; ”

“Tần Việt, em đến cùng đã làm sai điều gì, xuất thân cũng bị người khác cười nhạo?”

“Bản cùng cũng bị chê cười sao? Không có cha mẹ đáng bị bắt nạt phải không?”

“Tại sao, đàn dương cầm tốt cũng bị Giang Yến đổ ky, thậm chí bị anh em của anh ta đánh một trận.”

“Em không nghĩ gọi điện thoại cho anh, nhưng Tần Việt chừng nào thì trở về a, Giang Yến tìm thật là nhiều người, muốn.....” Lúc Hứa Nhất gọi cho Tần Việt cú điện thoại này là hắn đang ở trong ngõ hẻm sợ run lấy bẫy, hắn nói là sự thực, nhưng người là do hắn tự mình rước lấy. Cuối cùng Giang Yến là người phát hiện, cậu liều mạng bảo vệ Hứa Nhất, báo cảnh sát, đổ vảnh mắt giúp hắn mặc quần áo lại.

Hứa Nhất càng hận Giang Yến hơn, bởi vì chuyện này báo cảnh sát hắn thành thẳng hề trong mắt tất cả mọi người.

Chuyện này thành cọng cỏ cuối cùng áp đảo Hứa Nhất, hắn vào ban đêm hay khóc, hỏi Tần Việt chừng nào thì trở về, em thật sợ hãi. Tần Việt rốt cục không nhìn được, năm năm sau không để ý trong nhà ngăn cản, về nước.

Nhà Tần Việt là phú thương có tên tuổi, sản nghiệp trải rộng khắp nơi, anh là con riêng vốn không được cha và ông nội thừa nhận. Về nước chuyện đầu tiên anh làm là lấy xí nghiệp của cha Giang Yến khai đào. Ba tháng sau xí nghiệp đó thuộc về anh đồng thời anh cũng được cha mình chân chính tiếp nhận. Giang Sơn vì sản nghiệp bị hủy trong một sáng, khó có thể thừa nhận, nằm bệnh viện nửa tháng, gầy thành một bộ xương, ăn cơm cũng mất công tốn sức.

Ngày đó là sinh nhật hai mươi tuổi của Giang Yến, cậu mua một bánh ga tô nhỏ, cùng cha mỗi người một nửa. Cậu nói với Giang Sơn, không sao, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, ba ba có con là đủ rồi. Bánh ngọt được ăn sạch sẽ, Hứa Nhất thu dọn rác thải chuẩn bị ném, lại nhìn thấy tờ báo trên tủ đầu giường. Bản tin thương mại đầu tiên đưa tin về người tiếp nhận công ty cha cậu, nhưng cậu làm sao cũng không nghĩ ra, đó là người Giang Yến từ mười lăm tuổi tâm tâm niệm niệm, mỗi một năm cũng phải đi đến ngôi nhà hai người từng ở chung hai ngày. Là Tần Việt.

Giang Yến lão đảo một chút, đỡ tủ mới không ngã sắp xuống.

“Anh xem báo rồi phải không?” Hứa Nhất chẳng biết lúc nào xuất hiện ở cửa phòng bệnh, hai tay ôm ngực: “Quên nói với anh, người trên ảnh bìa của tờ báo đó là bạn trai em.”

Giang Yến đầu óc trống rỗng, không muốn nói chuyện với Hứa Nhất, cậu cảm thấy nếu Tần Việt biết Giang Sơn là cha cậu chắc chắn sẽ không làm như vậy, trong đầu cậu mơ hồ biết được nguyên nhân, đó là lý do Giang Yến không muốn tin tưởng.

Cậu hoảng loạn lao ra phòng bệnh, không để ý Hứa Nhất ngăn cản, trong lòng cậu gào khóc: Tại sao? Tại sao? Phải đi tìm Tần Việt hỏi rõ đây là tại sao?

Giang Yến nhớ rất rõ ràng, ngày đó là sinh nhật của cậu, ban đêm một giờ rưỡi, xe cậu chạy là chiếc xe porches 911 mà cha mua cho cậu lúc sinh nhật 18 tuổi. Giữa đường cậu bị đụng xe, người đụng xe của cậu là em trai nuôi của cậu, cậu không thể đến công ty Tần Việt hỏi anh tại sao.

Nhưng trước khi cậu hôn mê, cậu thấy Tần Việt chạy đến hiện trường, anh vẫn đẹp như vậy khi thể như vậy, cậu lại máu me đầy mặt, vô cùng chật vật. Cậu và Hứa Nhất được đưa lên một chiếc xe cứu thương, ba người ở trong xe cứu thương, Tần Việt nhìn Hứa Nhất, Giang Yến nhìn Tần Việt.

Sau đó cậu không nhìn Tần Việt nữa, cậu đếm âm thanh xe cứu thương phát ra, nhìn nóc xe cứu thương, nước mắt thuận khoe mắt chảy đến cổ tay mình, nước mắt loãng pha với dòng máu sền sệt.

Có thể do khóc thút thít làm cho Tần Việt chú ý, mặt của người kia xuất hiện ở trong tầm mắt Giang Yến.

Anh hỏi cậu: “Tại sao.”

Giang Yến cũng muốn hỏi anh, tại sao? Nhưng thương thế của cậu nghiêm trọng, hình như đụng phải đầu, cậu nói không ra lời, nhưng vẫn mắt công tốn sức lấy lòng nhìn Tần Việt nở nụ cười. Tần Việt một chút phản ứng đều không có, cậu thấy trong đôi mắt đó chỉ có hận, có chán ghét, lại không như lúc cậu mười lăm tuổi nhìn trong mắt của anh có đau lòng và yêu. Giang Yến không để ý hình tượng ở trên xe cứu thương gào khóc.

Cậu dứt quãng nói: “Tôi... Vì... Sao..... Vẫn như thế... Yêu anh ”

“... Sợ anh thương tổn... Hại tôi.”

Cậu nghiêng đầu nhìn Hứa Nhất: “Tôi cuối cùng phải.. Nghiêm túc học... Tập... Làm... Một người anh trai tốt, lại... Không biết... Cậu chưa bao giờ xem tôi... như là anh trai... ”

Đó là câu nói sau cùng trong ký ức của Giang Yến.

“Lóe lên lóe lên sáng lấp lánh, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ, treo ở trên trời toả ra ánh sáng, giống như đôi mắt to của Tần Việt.”

“Cậu ở đây ngồi xổm làm gì đây... ”

“Tần Việt, anh muốn cùng em yêu sớm à...”

“Nhóc nói nhiều, lại đây...”

“Nhóc nói nhiều, Tần Việt nói anh ta yêu thích em... ”

Trí nhớ chập trùng lên xuống theo thủy triều, rồi cục vào ban đêm lúc thủy triều xuống và chạm đá ngầm trên bờ cát. Cậu không phải Hứa Nhất, cậu là Giang Yến.

Bỗng nhiên cậu mở mắt ra, bốn phía dần dần rõ ràng, cậu nhận ra nơi này là phòng bệnh. Cậu nhìn thấy Tiểu Hạ nằm nhoài trên giường của mình, vành mắt hồng hồng đang ngủ, Tần Việt ở một bên khác nắm thật chặt tay cậu.

38. Chương 38

Khi Giang Yến vừa tỉnh lại Tần Việt biết báo ứng của mình đã đến.

Phòng bệnh một người rất lớn, bốn phía đều là màu trắng, trong không gian yên tĩnh ngẫu nhiên vang lên âm thanh của một hai dụng cụ chữa bệnh, bên giường là một cây treo dụng cụ truyền dịch, từng giọt nước một chậm rãi chảy vào động mạch của Giang Yến.

“Tần Việt, tôi không sẽ giúp anh cứu Hứa Nhất.” Giang Yến đẩy tay Tần Việt ra, trong mắt còn đọng nước: “Tần Việt, tôi chưa bao giờ muốn giết anh hơn lúc này.”

Tần Việt phản ứng chậm nửa nhịp, một hồi lâu mới ngồi lên giường của Giang Yến, đưa tay sờ gò má của cậu. Giang Yến né tránh, Tần Việt sờ vào khoảng không. Tần Việt không thèm để ý, ngữ khí sòng lún không sợ giống như nói một câu chuyện rất bình thường: “Nhớ rồi, rốt cục nhớ tên của mình gọi là Giang Yến?”

“Cút.” Giang Yến nghiêng mặt, thanh âm không lớn, giống như đè nén: “Tần Việt, anh cút đi.”

Tần Việt không nhúc nhích, lấy tay kiểm chế cầm Giang Yến, anh hơi dùng sức, cậu quay lại trong mắt vẫn còn long lanh nước, anh nói: “Không phải em luôn nói em yêu anh sao? Giang Yến, năm năm trước, chúng ta lần đầu gặp mặt ở trên xe cứu thương, không phải em cũng nói yêu anh sao?” Tần Việt cắn răng nói như đang đọc diễn văn: “Vì em, hôn lễ anh cũng không có cử hành, ngược lại em yêu cho anh xem như thế nào đi!”

Nước mắt tràn đầy hốc mắt rốt cục chảy xuống, nhưng chớp mắt một cái Giang Yến liền nhớ lại khi đó, Hứa Nhất là người gây ra tai nạn xe cộ muốn cùng mình đồng quy vu tận, rốt cục cậu thống khổ rống lên: “Đi ra ngoài! Tần Việt anh cút cho tôi!! Cút ra ngoài cho tôi!”

“Kêu anh cút, vậy thì em khóc làm cái gì?” Tần Việt nhìn Giang Yến ánh mắt phức tạp cực kỳ, mang theo một chút ước ao mà người khác xem không hiểu, anh ôm Giang Yến vào trong lồng ngực: “Giang Yến, nói em yêu anh đi...”

Anh còn chưa nói hết, đầu Giang Yến đặt ở hõm cổ Tần Việt bỗng nhiên ra sức, cậu dùng răng mạnh mẽ cắn cổ Tần Việt. Cậu cắn rất mạnh như muốn uống máu ăn thịt. Tần Việt cảm nhận được hàm răng Giang Yến đang run rẩy, cuống họng phát ra âm thanh như thú hoang. Anh muốn đưa tay đẩy Giang Yến ra nhưng nhấc tay một nửa, lại nhẹ nhàng để xuống lưng Giang Yến vuốt ve: “Hận anh như vậy sao?”

Giang Yến không hề trả lời, vành mắt đỏ bùm bùm chảy nước mắt xuống hòa cùng máu trên cổ Tần Việt.

Tần Việt rất đau lòng nhưng anh biết mình thậm chí ngay cả tư cách khó chịu cũng không có. Giang Yến hận anh, so với anh tưởng tượng hận hơn gấp nhiều lần.

Tần Việt hỏi cùng một đề tài giống như năm năm trước: “Tại sao?”

Kỳ thực trong lòng anh biết rõ là tại sao. Bởi vì thuốc? Bởi vì Giang Sơn? Bởi vì đánh mất thân phận? Mỗi một điều cũng làm cho anh cảm thấy mình không thể tha thứ, nhưng anh tự ngược muốn nghe Giang Yến nói. Tần Việt chưa bao giờ chân tâm yêu thích một người nào, vui vẻ duy nhất là cùng với Hứa Nhất 15 tuổi mà thôi.

Mẹ đã từng nói cho anh biết, muốn cha thì phải đi cướp, muốn thoát khỏi hai chữ con riêng này thì phải làm ra thành tựu, ít nhất làm tốt hơn những người con cháu trong gia tộc gấp mười lần. Thừa thiếu niên tâm tính kiêu ngạo, bị người cười nhạo, bị người làm cho thấp hèn, Tần Việt đều không để ý, bởi vì anh biết cuối cùng ‘nhất phi trùng thiên’ sẽ chính là mình.

Nhà ông nội của Tần Việt sản nghiệp rất nhiều, chiếm phần lớn nhất chính là dụng cụ chữa bệnh, tập trung rất nhiều tiền nghiên cứu phát minh ở lĩnh vực này, nhưng linh kiện chủ yếu nhất đều phải mua từ bên ngoài, mà nhà cung cấp là cha của Giang Yến. Thời niên thiếu Tần Việt vì muốn có thành tựu để được người nhà tán thành, lợi dụng Hứa Nhất tiếp cận người phụ trách công ty của Giang Sơn làm nội ứng, hoàn thành chiếm đoạt công ty.

Người sẽ thay đổi, Hứa Nhất lúc đàn bài Tuổi ấu thơ, động tác, thần thái, tướng mạo không còn như lúc 15 tuổi, anh luôn cảm thấy thiếu mất cái gì đó. Tần Việt không yêu hắn nữa, anh ở trên người Hứa Nhất không nhìn thấy ái tình, chỉ nhìn thấy lợi dụng. Tần Việt cảm thấy mình cũng không cần thiết có ái tình, Hứa Nhất nguyện ý cùng anh, anh cũng chăm sóc cho hắn là tốt rồi.

26 tuổi Tần Việt lại một lần nữa gặp được Giang Yến, sau đó hết thuốc chữa yêu cậu. Từ khi nào thì bắt đầu anh không rõ ràng, có lẽ là từ lúc ở trên xe cứu thương, cậu máu me đầy oan ức khóc lóc nói yêu anh, cũng có lẽ là sau khi tiếp xúc với cậu mỗi ngày.

Nhưng Tần Việt không dám tới gần cậu, anh vô số lần lấy những lời Hứa Nhất nói về sự dâm ô của Giang Yến để nhắc nhở mình, anh không yêu Giang Yến, không yêu Giang Yến, bởi vì yêu cậu liền mang ý nghĩa tan xương nát thịt. Khi đó Giang Yến sẽ biến thành một lưỡi dao sắc bén có thể đâm chết anh, cậu không cái gì mà không xuyên thủng.

“Tan xương nát thịt thì có sao đâu?” Tần Việt kéo Giang Yến đang cản cổ anh không chịu buông ra, máu thuận theo cổ chảy đến tay, anh nâng mặt của cậu: “Giang Yến, anh vẫn không buông em ra, là em trên choker anh trước, em đừng tưởng dễ dàng rời đi.”

“Đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Mối Giang Yến còn nhuộm máu, cậu cười gần từng chữ nói: “Nợ tôi, tôi đều sẽ đòi lại, mỗi một khắc tôi đều muốn tự tay đem các người xé nát, bỏ xác xuống cống.”

Tần Việt lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Đúng, tất cả chúng ta.” **TÁC GIẢ CÓ LỜI:**

Có thể là tôi không bàn giao rõ ràng, Giang Yến chính là Bạch Liên hoa, Tần Việt không có phạm pháp, ba ba Giang Yến không chết, về chuyện thuốc mặt sau tôi sẽ giải thích. Run lấy bầy.

39. Chương 39

Thời gian Hứa Nhất giải phẫu thay đổi dời lại ba ngày sau.

Giang Yến ngồi ở trên giường bệnh dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt hư vô không có tiêu điểm, cuối cùng rơi xuống dụng cụ chữa bệnh bên cạnh. Cậu đưa tay ra sờ sờ, máy móc đã thành phẩm cho người một cảm xúc đặc biệt.

“Máy móc này lúc ở phòng làm việc của ba mình từng thấy, lúc đó còn ở giai đoạn nghiên cứu phát minh, công năng không ổn định, không nghĩ tới bây giờ tính năng hoàn thiện lại đổi họ “Tần”.”

Giang Yến ngẩng đầu, chăm chú nhìn Lâm Nhuệ đang tiêm thuốc cho mình: “Lâm Nhuệ, anh và Tần Việt đã quen biết bao nhiêu năm?”

Lâm Nhuệ lấy ống tiêm ra dừng hai giây đồng hồ, tiếp tục tiêm thuốc vào bình truyền dịch: “Chúng tôi từ nhỏ đã quen biết, cha tôi là bác sĩ riêng của cha Tần Việt, tôi và Tần Việt xem như là bạn thân ”

“Ồ.” Giang Yến lại hỏi: “Vậy chúng ta có tính là bạn bè không?”

Lâm Nhuệ cầm túi truyền dịch đi tới, dùng bông gòn lau mu bàn tay cho Giang Yến: “Coi như thế đi, tốt xấu gì cũng đã quen biết năm năm.”

“Năm năm, nuôi mèo nuôi chó cũng có tình cảm.” Giang Yến bình tĩnh nói: “Vậy coi như tôi cầu xin anh, thả tôi đi đi, để tôi rời khỏi bệnh viện.”

“A Yến, tôi và Tần Việt làm bạn nhiều năm như vậy, cậu bảo làm sao tôi thả cậu đi được?”

“Lâm Nhuệ anh yêu tôi phải không?” Giang Yến bỗng nhiên dùng tay để lên tay Lâm Nhuệ

Lâm Nhuệ như bị điện giật lập tức rút tay ra. Kim đâm vào mu bàn tay Giang Yến chưa cố định, chảy ra không ít máu. Giang Yến không thấy đau, yên lặng nhìn máu đỏ sẫm chảy ra, máu dần dần chảy dọc theo mu bàn tay, cậu cũng không động đậy.

“Lâm Nhuệ anh thật đúng là một kẻ nhất gan.” Giang Yến trừng mắt nhìn, dựa vào đầu giường cười khê: “Để tôi đoán xem khi nào thì anh bắt đầu yêu tôi?”

“Tôi bị tai nạn xe cộ, tỉnh lại sốt đến hồ đồ, mở mắt ra, người tôi nhìn thấy đầu tiên chính là anh, anh nói với tôi, tôi tên là Hứa Nhất, khi đó ánh mắt của anh rất lạnh.”

“Năm thứ nhất, các người cho tôi uống thuốc.” Giang Yến cúi thấp đầu, không thấy rõ biểu tình: “Chính vì sợ tôi nhớ lại sẽ báo thù các người, đó là thuốc giảm đau uống nhiều sẽ thành nghiện. Lúc đưa thuốc cho tôi ánh mắt anh vẫn lạnh, nhưng so với lúc mới vừa gặp thì hòa hoãn không ít ”

Cậu cười, nhìn Lâm Nhuệ lộ ra một hàm răng trắng: “Các người thật đủ tàn nhẫn.”

“Năm thứ hai, anh tổ chức sinh nhật, tôi và Tiểu Hạ đến bệnh viện tặng cho anh bánh ngọt. Anh nói, Hứa Nhất sau này tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt. Lúc đó tôi nghĩ anh cảm thấy tôi đáng thương. Bởi vì Hứa Thanh Sơn luôn lấy tiền của tôi, anh rảnh rỗi liền đến chỗ tôi làm việc chờ tôi, mang cho tôi một ít thức ăn, nói là tan tầm đi ngang qua. Nhà anh ở thành tây, chỗ làm việc của tôi ở thành đông, không có khả năng đi ngang qua, anh muốn chăm sóc tôi đúng không?”

Lâm Nhuệ xử lý vết thương trên tay Giang Yến sạch sẽ, âm thanh rất lạnh: “Giang Yến, đừng nói nữa.”

“Anh đang sợ cái gì? Sợ Tần Việt?” Giang Yến đem chân kéo lên trên, đôi mắt nhìn chăm chăm Lâm Nhuệ: “Anh cũng không sợ Tần Việt, không phải anh qua mặt anh ta đổi thuốc của tôi sao, sau khi anh nói chăm sóc tôi thì giai đoạn đó thuốc giảm đau càng ngày càng không có tác dụng. Trong lọ thuốc có một viên lớn, một viên nhỏ, viên nhỏ làm giảm đau đầu hiệu quả cực kỳ tốt, viên lớn khiến người buồn ngủ. Trước đây tôi không hiểu chuyện gì xảy ra, bây giờ suy nghĩ một chút chắc là thuốc đó để trị liệu có thể giảm bớt tổn thương thân thể, như vậy không đến nỗi đặc tội Tần Việt, còn có thể không để tôi uống thuốc thành nghiện.”

“Giang Yến, cậu đừng nói nữa, tôi bảo cậu đừng nói nữa!” Tay Lâm Nhuệ đặt ở trong túi áo blues nắm chặt, khớp xương cũng nổi lên.

“Tại sao bảo tôi đừng nói nữa, có phải cảm thấy mình đặc biệt vô năng? Yêu tôi cũng không dám nói, nhìn tôi ở đây cũng không thể thả tôi đi. Buổi sáng hôm đó tôi lên giường với Tần Việt phát sốt, là ai đổ kị lấy cồn bôi vào khoe miệng tôi, là ai trộm hôn tôi?”

“Có phải bây giờ anh nghe tôi nói hay chữ lên giường thì đặc biệt khó chịu?”

Lâm Nhuệ đưa lưng về phía Giang Yến, một hồi lâu mới nói: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi ra ngoài trước.”

“Các người làm tôi buồn nôn!” Đột nhiên cậu trở nên cuồng loạn: “Anh và Tần Việt giống nhau đều làm tôi cảm thấy buồn nôn! Anh yêu tôi cũng làm tôi cảm thấy buồn nôn!”

Lâm Nhuệ đứng lại, nói: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt.” Lập tức đóng cửa lại.

Hai giờ đêm Tần Việt tới. Giang Yến nằm nghiêng ở trên giường, Tần Việt lên giường từ phía sau lưng ôm

cậu.

“A Yến, tóc của em dài rồi, chờ giải phẫu hoàn thành anh dẫn em đi cắt tóc ngắn.” Tay Tần Việt đặt ở trên đầu Giang Yến vuốt tóc cậu.

“Thả tôi đi.” Giang Yến không nhìn anh: “Anh còn có một chút lương tâm thì để tôi đi đi.”

“Sẽ thả em đi, chờ khi Hứa Nhất giải phẫu hoàn thành đã.” Tần Việt đem cằm đặt ở đỉnh đầu Giang Yến: “Anh với em cùng đi, em muốn đi đâu, anh theo em đi.”

“Con mẹ nó anh nghe không hiểu tiếng người đúng không! Tôi không muốn cứu Hứa Nhất, tôi sẽ không cứu hần!” Giang Yến từ trong lồng ngực Tần Việt tránh ra, không sợ hãi nhìn anh: “Trên thế giới tại sao có người ác tâm như vậy? Vừa nói yêu tôi, vừa đem tôi nhốt ở phòng bệnh, để cứu bạn trai cũ? Tự anh nói anh có ác tâm hay không? Có khốn nạn hay không?”

Đèn giường rất mờ, hận ý trong mắt Giang Yến lại nhìn rất dọa người. Tần Việt muốn dùng tay che mắt của cậu, lại e ngại để tay xuống.

“Anh nói anh yêu tôi, còn muốn dẫn tôi đi, vậy anh thả tôi đi?” Cậu còn nói: “Lấy ra một chút thành ý rồi bảo tôi phải cứu người muốn đâm xe giết chết tôi, lấy đi thân phận của tôi, để tôi không gặp được ba ba. Hứa Nhất hần nên chết mới phải.”

Tần Việt trầm mặc nhìn cậu, bỗng nhiên mở miệng nói rất khê: “Anh biết chuyện này đối với em mà nói rất không công bằng, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, nhưng hần là mối tình đầu của anh đúng không? Không bỏ xuống được đúng không? Muốn buông xuống trước hết phải cứu hần đúng không? Mới có thể vứt bỏ đúng không? Có phải anh cảm thấy như vậy mới có thể làm cho bản thân mình có lương tâm.”

“Đời tôi xưa nay không hối hận chuyện gì, nhưng yêu anh là chuyện tôi hối hận nhất, tôi vừa nhớ tới lúc trước tôi.. con mẹ nó cầu khẩn theo đuổi anh nhiều lần, anh không vui tôi cũng khổ sở muốn chết, coi anh như là Chúa cứu thế, bây giờ nghĩ đến chuyện đó tôi chỉ hận không thể cho mình một dao.”

Tần Việt xưa nay chưa từng khó chịu như vậy, mặc dù anh đã sớm dự liệu được kết quả đau lòng, cũng không nghĩ sẽ thống khổ như vậy, anh muốn nói không phải, anh chỉ sợ vừa buông lỏng tay, Giang Yến sẽ vĩnh viễn biến mất ở trong cuộc sống của mình, từ đây trong cuộc sống của anh sẽ không còn ánh sáng.

“Muốn làm sao em mới không hận anh?” Nụ cười trên mặt Tần Việt dị thường thâm đậm.

Giang Yến khịt khịt mũi, nhắm mắt lại nghiêng đầu, cậu không muốn nói thêm một câu nào.

“A Yến, em nói đi, như thế nào mới có thể làm em dễ chịu một chút?” Tần Việt trên cổ còn quần băng gạc, vết thương rất sâu, là Giang Yến ngày hôm qua cắn anh.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn nhỏ ở đầu giường quật cường tỏa ra ánh sáng, Giang Yến nghiêng mặt, không nói một lời, không biết đang suy nghĩ gì.

Một hồi lâu, Giang Yến rốt cục mở miệng, cậu nhìn con dao gọt hoa quả ở đầu giường, nói: “Tần Việt, anh cắm con dao này vào trong ngực, có thể tôi sẽ dễ chịu một chút.”

“Được.” Tần Việt cầm tay Giang Yến để ở trong chăn: “Chỉ cần em có thể không hận anh như vậy là được.”

Tay Tần Việt rất nóng, siết một hồi lâu, đột nhiên Giang Yến cảm giác thấy mu bàn tay nhẹ đi, cùng với nhiệt độ đều tan hết.

Cậu quay lưng không nhìn Tần Việt, cậu nghe tiếng Tần Việt kêu rên, cùng với mùi máu tanh tỏa ra.

Có người từ sau lưng ôm bờ vai của cậu: “A Yến, tại sao em không quay đầu nhìn anh một chút.”

“Cận bã có cái gì tốt để xem.” Âm thanh Giang Yến không có gì chấp trùng.

Mặt sau truyền đến một tiếng cười khê, Tần Việt dùng đầu cọ vào cổ Giang Yến, nhỏ giọng nói: “A Yến, anh nhớ em.”

Giang Yến không chịu quay đầu lại, Tần Việt buông bỏ vai cậu ra, dùng một tay sờ mặt Giang Yến, máu trên tay chảy xuống da Giang Yến, rất lạnh không mang theo một chút nhiệt độ.

“A Yến, em có dễ chịu một chút hay không? Nếu em không dễ chịu, anh sẽ đâm sâu một chút.”

Mùi máu tanh càng nặng hơn, mắt Giang Yến hơi cay, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Hơi thở Tần Việt rất nặng, anh rất quý trọng hôn cổ Giang Yến, bỗng nhiên thốt lên: “Anh từ trước tới nay chưa nói với em, tại sao rõ ràng anh không thích Hứa Nhất, nhưng vẫn muốn cùng hắn quần lấy nhau?”

Giang Yến vẫn không có động.

Tần Việt dừng lại hồi lâu, nói tiếp: “Từ nhỏ anh đã là một người bị ép buộc đến thở không ra hơi. Năm anh mười sáu tuổi rốt cục không chịu đựng được mới chạy trốn. Anh ở Tinh Hà trấn gặp Hứa Nhất, cậu ta như mặt trời nhỏ vậy. Chúng tôi cùng đi dạo bờ biển, cùng đi uống nước, cậu ta đánh nhau với bọn lưu manh quần áo bị dơ hết, cho nên chỉ có thể mặc đồ của anh. Quần áo hơi lớn, cậu ấy như một con chim cánh cụt, anh ở cửa hàng mua măng tây, sau đó cởi ra một cọng thun cột tóc cho cậu ấy. Chúng tôi ở cổng

vòm ăn dưa hấu, cậu ấy nói muốn cùng anh yêu sớm, anh không lên tiếng, cậu liền cúi kính, sau đó chúng tôi ở cổng vòm hôn nhau.”

Tần Việt nhẹ giọng nở nụ cười, Giang Yến lại bắt đầu rơi nước mắt.

“Cũng chỉ có một chút hồi ức như thế.”

“Anh tử tử ôm chút hồi ức đó chinh chinh qua mười năm, đây là ánh sáng duy nhất trong đời anh.”

“Cả đời này anh chưa từng vui vẻ, chỉ có nghĩ đến chuyện này mới có thể vui sướng một chút.”

“Kỳ thực anh là người nhất gan, lúc còn rất nhỏ, bởi vì làm không tốt nên bị ném vào buồng tắm quỳ cả đêm, không có đèn, buồng tắm rất tối, anh như một con chim sợ cành cong, ngay cả nước ở vòi nước nhỏ xuống cũng dọa anh cả kinh. Sau đó anh lớn lên, anh luôn cố gắng bách mình không thể làm chuyện sai lầm, bởi vì anh sợ sệt, sợ sệt nhớ tới khi còn bé bị nhốt trong phòng tối quỳ mị hắc ám.”

“Nhưng bây giờ, anh cảm thấy chuyện rất đáng sợ nhất là không có cách nào được sự tha thứ của em.”

Tay Tần Việt run run xoay mặt Giang Yến lại: “Cho nên, anh muốn hỏi em một câu, Giang Yến... em rốt cuộc là ai?”

Nước mắt rốt cuộc cũng chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt Tần Việt đang ngẩn đầu nhìn cậu

40. Chương 40

“Tôi là ai? Trong lòng anh không phải đã có đáp án à.” Giang Yến nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười kia quá ngắn, mang theo thê lương, cậu nói: “Tần Việt, tôi vĩnh viễn sẽ không nói cho anh biết tôi là ai.”

Giang Yến nói xong câu đó, trong phòng lâm vào một trận yên tĩnh rất dài. Bốn phía mùi tanh càng ngày càng nồng. Giang Yến ngồi thẳng tắp, tay Tần Việt chống hai bên chân Giang Yến, ngẩng gương mặt tái nhợt, thê lương nhìn chằm chằm Giang Yến.

Cậu nói lại một lần nữa: “Tôi vĩnh viễn sẽ không nói cho anh biết tôi là ai.”

“Chờ đợi tử vong rồi ước ao trọng sinh, nhưng trên cổ vẫn kẻ một cây kiếm mà không giải quyết được, kiếm có thể rơi cũng có thể không rơi, không biết chết khi nào, không biết sống tới đâu mới làm cho con người khó chịu nhất.” Giang Yến nhắc cùi chỏ lên, dùng tay xoa xoa mặt: “Dựa vào cái gì chỉ một mình tôi khó chịu, lại phải giải thoát cho anh.”

Trên ngực Tần Việt còn cắm con dao gọt hoa quả, máu nhiễm đỏ áo sơ mi của anh. Giang Yến không thoải mái, không chỗ phát tiết. Cậu cầm lấy tay Tần Việt, dẫn anh một lần nữa nắm chặt con dao kia. Giang Yến chảy nước mắt, nhưng tay lại dùng sức: “Nếu như, hai chúng ta cùng chìm xuống đáy biển, vĩnh viễn không nổi lên là tốt rồi, có lẽ sẽ không đau khổ giống như bây giờ.”

Giang Yến cảm thấy người mình đầy gai nhọn, cậu không dễ chịu, ai cũng đừng mong dễ chịu.

Dao đâm vào càng sâu. Thân thể Tần Việt đau đến run rẩy, anh không để ý mà mất công tốn sức đem cảm của mình để trên bả vai Giang Yến, thở hổn hển, nghỉ ngơi một hồi mới bên tai Giang Yến dứt quãng nói: “A Yến... Em đừng khóc... Anh không hỏi... Nghe lời... Em khóc... Anh càng đau hơn.”

Tay nắm con dao bỗng nhiên buông lỏng, Giang Yến thấy mình quả nhiên không có tiền đồ. Đối diện cậu là đèn giường, không biết làm sao cậu nhìn thấy rất chướng mắt, bỗng nhiên cậu giơ tay lên, đèn thủy tinh “Rầm” một tiếng rơi xuống đất, thủy tinh bị bể nát gian phòng triệt để rơi vào trong bóng tối.

“Anh cách xa tôi một chút.” Giang Yến đẩy Tần Việt qua một bên, bò vào trong chăn, cắn tay, cuộn mình lại, run rẩy. Một hồi lâu liền hắng giọng một cái: “Tôi muốn đi ngủ, anh rút đi.”

Tần Việt không nhúc nhích, thật lâu bất động ở trong bóng tối. Anh ngồi ở trên giường, Giang Yến nằm đưa lưng về phía anh, Tần Việt muốn vuốt tóc cậu. Nhưng tay anh nhuộm đầy máu, sợ làm dơ tóc Giang Yến, vì thế anh hoang mang đưa tay lau vào áo sơ mi hai cái, cảm thấy sạch sẽ mới mất công tốn sức cọ đến bên cạnh Giang Yến, ở phía sau ôm cậu.

Cách chăn nhưng vẫn cảm nhận được Giang Yến không ngừng run rẩy.

“Giang Yến, chẳng cần biết em là ai, anh vẫn yêu em.” Tần Việt thiếu máu nghiêm trọng, hôn hôn trầm trầm: “Đừng khóc..... ”

Giang Yến không nói một lời, vụng trộm khóc rất lâu. Cậu không quản Tần Việt, cậu biết Tần Việt chảy máu rất nhiều không gọi bác sĩ vết thương của anh sẽ bị nhiễm trùng, sẽ bị mất máu quá nhiều, thậm chí cứ như vậy chết đi.

Mặc dù cậu khóc, cậu khó chịu, vậy cũng chỉ có thể chứng minh cậu thiện lương, thiện lương cũng không có nghĩa là mềm yếu, yếu cũng không mang ý nghĩa tha thứ, yếu càng không phải có thể hòa giải.

Giang Yến rất ước ao, những người xấu kia nói thương tổn ai liền thương tổn người đó, chết đi mình sẽ không khó chịu, nhưng cậu không phải là loại người như vậy. Tần Việt khó chịu một phần, cậu cũng khó chịu một phần thậm chí có lúc còn nhiều hơn, cậu dễ nhẹ dạ hơn những người khác.

Khóc lóc giết người và cười giết người kết quả cũng giống nhau, cười để trả thù cậu không làm được, sợ hãi khóc lóc đi trả thù thì cũng có sao đâu, ngược lại trăm sông đổ về một biển, anh ta và Hứa Nhất đều đáng chết, cho nên cậu sẽ không gọi bác sĩ cho Tần Việt, nếu như không ai phát hiện, anh ta chết đi cũng được, ngược lại trên dao không có vân tay của cậu.

Giang Yến tròng mắt nhìn, ngồi dậy. Tần Việt nằm ở trên giường chau mày, sắc mặt vì mất máu quá nhiều mà trở nên xám trắng, rơi vào hôn mê. Giang Yến hoảng hốt một hồi, miễn cưỡng lên tinh thần bước xuống đất, mang dép lê đi đến phòng vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, sau đó thay một bộ y phục bệnh nhân sạch sẽ.

Cậu đi tới cửa phòng bệnh, trước khi ra cửa bỗng nhiên quay người trở lại. Giang Yến đứng ở đầu giường hai giây đồng hồ, cúi người hôn môi Tần Việt, giúp anh sửa sang quần áo. Cậu cúi xuống nhìn ánh mắt không có tiêu điểm, nhẹ giọng nói: “Thuở thiếu thời yêu thích anh, lúc gặp lại vẫn yêu thích anh, mất trí nhớ vẫn còn yêu thích anh. Tiểu Hạ nói, anh trai, anh thật là tiện, một lần, hai lần, ba lần, nhiều lần đều yêu Tần Việt, Tần Việt đến cùng tốt ở chỗ nào? Kỳ thực anh tốt chỗ nào tôi cũng không biết. Nhưng tôi yêu anh và hi vọng anh chết, không có cách nào tha thứ cho anh, chẳng hề xung đột. Tôi sẽ không cứu anh, anh tự cầu phúc đi.”

Ba giờ đêm Giang Yến ra cửa phòng bệnh, theo dự liệu bị hai người ngăn cản. Trong hành lang ánh đèn mờ ảo, yên tĩnh đáng sợ. Chỉ cần người đối mặt không phải là Tần Việt, Giang Yến trấn định rất nhiều.

Cậu ngăn trở tầm mắt của hai người kia nhìn vào phòng, chấp tay sau lưng đóng cửa phòng: “Tần Việt đang ngủ, tôi không có chạy trốn.”

“Tôi muốn đi xem em trai tôi, là Hứa Nhất các người đều biết.”

Hai người đó hơi nghi ngờ, không lập tức đồng ý, Giang Yến còn nói: “Các người nếu không yên tâm, có thể để một người đi cùng với tôi.”

Hứa Nhất nghe thấy một ít âm thanh nhỏ vụn, hẩn sấp vào phòng tiếp thu trị liệu, chẳng mấy chốc sẽ tốt lên, lúc thường ngoại trừ Trương Lan Chi đến thăm mà hẩn không chịu gặp cũng sẽ không có người đến nhìn hẩn, cho nên hẩn mở mắt ra.

Bốn phía một mảnh đen tối, hẩn đưa tay ra mở đèn bàn.

Bên ngoài bệnh viện gió thổi mạnh qua những hàng cây tạo ra âm thanh rít gào, mưa nặng hạt đánh vào khung cửa sổ, tiếng gió, tiếng mưa rơi hòa cùng nhau, toàn bộ thế giới như chìm vào con sóng thủy triều.

Trong phòng vẫn rất yên tĩnh, đèn bàn sáng lên. Hứa Nhất nhìn thấy Giang Yến đang ngồi trên ghế đối diện với hẩn.

41. Chương 41

Giang Yến kêu tên của hẩn: “Hứa Nhất.”

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng mưa rơi ở bên ngoài. Hứa Nhất không nói lời nào, dựa vào ánh đèn vàng ấm áp trong phòng bệnh kinh ngạc nhìn Giang Yến.

Một hồi lâu, Hứa Nhất thê lương mở miệng, giống như sợ muốn khóc: “Gọi tên em là gì cũng được, đừng gọi em là Hứa Nhất.”

“Hứa Nhất, tên thật tốt.”

“Tốt cái gì?” Hứa Nhất cười khê: “Từ lúc em sinh ra rồi lớn lên, cái tên này chính là khởi nguồn hết thấy thống khổ.”

“Lúc em là Hứa Nhất, Hứa Thanh Sơn đánh bạc thành tính, xa gần nghe danh, làm cho cả nhà ai cũng biết tên. Những đứa trẻ khi ăn tết đều có quần áo mới, chỉ có em không có, bởi vì tiền đều bị Hứa Thanh Sơn cầm đánh bạc, em cũng chỉ có thể mặc quần áo rách, sau lưng bị người khác gọi là thằng ăn mày. Hàng xóm xung quanh sau khi ăn xong không phải xem ti vi, xem phim truyền hình vô vị để tiêu khiển. Bọn họ thích nhất xem Hứa Thanh Sơn đánh vợ, mẹ thì khóc kêu con trai. Hàng xóm đều cười chê em, em rất sợ người khác gọi em là Hứa Nhất, bởi vì bọn họ sẽ nói, Hứa Nhất còn chưa bị đánh chết sao.”

“Sau đó em lớn lên lòng tự trọng của thiếu niên rất mãnh liệt, em không cho cha mẹ xuất hiện ở bất kỳ nơi nào có liên quan đến em. Nhưng năm ấy hợp phụ huynh, Trương Lan Chi vẫn xuất hiện, bà mặc váy dệt thủ công, nói tiếng phổ thông rất kém, hết thấy bạn học nhìn em bằng ánh mắt khinh bỉ mà lại trào phúng, cho tới bây giờ những điều đó đều là ác mộng của em.”

“Anh thì biết cái gì? Giang Yến từ nhỏ đã cao cao tại thượng, muốn cái gì cũng có, dựa vào cái gì em phải chịu đựng tất cả những cái đó, dựa vào cái gì em không thể là Giang Yến. Cha mẹ chỉ làm cho em mất mặt, mà anh lại có người cha cho anh thể diện, em không muốn làm Hứa Nhất, cái tên này quá hèn hạ.”

Giang Yến đi đến bên cửa sổ, dùng ngón tay miêu tả những giọt mưa chảy trên kính: “Cậu biết tại sao tôi dùng tên của cậu khi gặp Tần Việt không? Bởi vì cái này tên so với hai chữ “Giang Yến” đơn thuần hơn rất nhiều.

“Người có tiền sẽ gặp phải một ít sói đói, nhà chúng tôi trong giới thương nghiệp ở thủ đô có vị trí hết sức quan trọng, cho nên tôi sợ nói tên của mình không có ai thật sự yêu thích tôi, bọn họ hoặc bởi vì tiền, hoặc là bởi vì ba ba của tôi mới tiếp xúc với tôi. Cho dù là Tần Việt, tôi cũng không dám xác thực anh ta có phải thật sự yêu tôi.”

Giang Yến ngồi xuống bên cạnh Hứa Nhất giúp hắn kéo góc chăn: “Mà cậu không giống như vậy, bởi vì xuất thân đơn thuần rất dễ phân biệt chân tâm. Tôi không vì xuất thân của cậu mà không xem cậu là em trai, cha tôi cũng coi cậu là con ruột, nhưng chính cậu lại xem tên Hứa Nhất của mình là hèn hạ muốn nó tan biến đi.”

“Là rất hèn hạ.” Giang Yến thấp giọng lặp lại, cậu cảm thấy buồn cười, mặt mày thậm chí nhiễm phải ý cười: “Cậu làm Giang Yến lâu như vậy, lúc này nên đem tên trả lại cho tôi. Nhưng chuyện của Tần Việt và cậu tôi không dự định xen vào.”

Nhắc tới Tần Việt, Hứa Nhất trợn to mắt, nói không sợ đó là giả, nhưng sợ lâu ngược lại sinh ra một chút dũng khí, hắn gọi Giang Yến một tiếng: “Anh ơi.”

“Ai là anh của cậu? Cậu là em của ai? Em trai của tôi sẽ không lên tôi viết thư cho Tần Việt, làm bộ mình bị thương tổn, em của tôi cũng không hơn nửa đêm đi ra ngoài, bị nhiều người làm dơ bẩn bắt kham, loại người như cậu, không xứng làm em trai của tôi.”

“Làm Giang Yến lâu như vậy, có phải ngay những chuyện mình từng làm cũng quên mất, những chuyện xảy ra lúc trước tôi sẽ đi báo cảnh sát.”

Hứa Nhất cảm thấy bị một thùng nước lạnh dội xuống, ngũ tạng lục phủ đều bị đóng băng, toàn thân không thể cử động. Một hồi lâu mới hoang mang hoảng loạn suy yếu xuống giường, quỳ xuống đất, thất kinh ôm chân Giang Yến: “Anh ơi em thật sự sai rồi, anh tha thứ cho em đi, anh, em thật sự sai rồi, đừng có báo cảnh sát”

“Anh, anh bỏ qua cho em đi, coi như em van cầu anh, em thật sự sai rồi, em sẽ đem địa chỉ của ba nói cho anh...” Hứa Nhất cầu xin cậu: “Anh, em thật sự sai rồi... không thể báo cảnh sát ...”

Giang Yến cảm thấy rất khổ sở, đó là người cậu thật sự xem là em trai, cậu đau lòng hẩn, nhưng cũng không có cách nào tha thứ.

Giang Yến nghe thấy thanh âm của một người, rất nhẹ không có tình cảm gì, đến nửa ngày cậu mới ý thức người nói chuyện chính là mình.

“Cậu sợ cái gì? Sợ Tần Việt biết chân tướng không cần cậu nữa?”

“Anh, coi như em cầu van anh. Nếu như anh còn tức giận thì em có thể mệnh cũng không cần.” Hứa Nhất quỳ trên mặt đất ôm chân Giang Yến dứt quãng nói: “Đời em... Cái gì cũng không có, em cũng chỉ có Tần Việt. Anh, nếu như Tần Việt biết hết tất cả, anh ta cũng giống như người khác chán ghét em. Cầu anh... Cầu anh...”

“Cầu tôi cái gì?”

Giang Yến cúi đầu nhìn Hứa Nhất dưới chân mình, hẩn gầy như cành cây mất đi sức sống, tóc tai vì chữa bệnh bằng hóa chất bị cạo trọc, trên cánh tay có rất nhiều dấu vết kim tiêm lưu lại.

Cậu nhớ lại, lần đầu tiên gặp Hứa Nhất. Lúc đó cậu cầm trái táo cắn dở trong tay đứng ở thang lầu nhìn thấy cha dẫn một đứa nhỏ đi vào trong nhà. Khi đó Hứa Nhất cũng gầy, nhưng gương mặt vẫn bụ bẫm, đứng ở giữa phòng khách, ngược đầu gọi cậu “Anh trai.” Không phải giống như bây giờ, giống như một cành cây khô héo hốt hoảng mà lại luống cuống.

“Cầu tôi cứu cậu? Hay là cầu tôi không nói chân tướng cho Tần Việt biết?”

Hứa Nhất đỏ mắt, biểu tình trên mặt giống như tro tàn, chán chường ngồi dưới đất, kinh ngạc nói: “Cầu anh... Cầu anh...”

Hắn cũng không biết nên cầu Giang Yến cái gì, chỉ biết một tiếng một tiếng mà gọi cậu “Anh ơi”.

Giang Yến rất hận Hứa Nhất, cũng rất muốn trả thù hắn, nhưng cậu không muốn nhìn thấy Hứa Nhất lộ ra biểu tình khó coi như vậy.

Quý thần xui khiến Giang Yến hỏi: “Sống ở trong lời nói dối dễ chịu không?”

Hứa Nhất ngược đầu nhìn vào hư không như mất đi linh hồn: “Em là một người sống ở trong hình ảnh của anh lúc anh mười lăm tuổi.”

Một lúc sau, ánh mắt của hắn trở nên điên cuồng được ăn cả ngã về không: “Bất kể thế nào, em có Tần Việt là đủ rồi.”

“Em có Tần Việt là đủ rồi.” Hứa Nhất tự lẩm bẩm.

Rất rõ ràng, Hứa Nhất đang khổ sở đòi mạng. Tình cảm như vậy coi là gì chứ? Hứa Nhất yêu Tần Việt, hắn biết rõ trong lòng Tần Việt chỉ có một Giang Yến lúc 15 tuổi, coi như ngày sau thật sự ở bên nhau Hứa Nhất cũng không dám nói mình là ai, cho nên hắn vĩnh viễn cũng không biết Tần Việt có thật lòng yêu mình không, vĩnh viễn cũng không có cách nào thu được chân ái, sẽ dày vò cả đời?

Giang Yến rất tán đồng “Ừ” một tiếng, cậu nói: “Tôi không xác định trong ngày cậu làm phẫu thuật tôi có bỏ trốn hay không. Nếu như tôi mềm lòng, cậu được cứu, trước đi cục cảnh sát ở một quãng thời gian chuộc tội, chờ khi đi ra cậu có thể tiếp tục nói dối lừa gạt Tần Việt, tốt nhất nói dối cả đời, vĩnh viễn dùng danh nghĩa Giang Yến 15 tuổi ở cùng Tần Việt.”

“Hai người, một người sống ở trong lời nói dối, một người sống trong lừa dối, thật sự rất thú vị.”

Buổi tối ngày hôm ấy trời mưa rất lớn, tiếng sấm ầm ầm ầm, tia chớp xẹt qua làm bầu trời đêm sáng như ban ngày.

“Chờ cậu khỏi bệnh, sức khỏe ổn định không cần về nhà, sẽ có cảnh sát đi đón cậu ở trong tù một khoảng thời gian đi.”

Giang Yến đẩy cửa ra, chân chưa bước ra phòng bệnh, Hứa Nhất bỗng nhiên nói: “Anh, em sẽ đi chuộc tội.”

Còn nói: “Ba ba ở viện điều dưỡng Los Angeles.”

“Biết rồi.” Giang Yến thoáng dừng chân rồi hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Đã đến thời gian Hứa Nhất tiếp nhận xạ trị.

Giang Yến muốn ở trong quá trình xạ trị bỏ trốn, nếu như sau khi Hứa Nhất xạ trị xong mà không có tuyế thích hợp truyền vào cũng mang ý nghĩa Hứa Nhất chắc chắn phải chết, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Buổi sáng chín giờ Hứa Nhất xạ trị xong.

Giang Yến bình tĩnh nói: “Lâm Nhuệ, tôi không muốn cứu Hứa Nhất, lúc trước anh cho tôi uống thuốc giảm đau làm tôi thương tổn, vậy bây giờ anh vẫn muốn làm tổn thương tôi sao? Lâm Nhuệ, anh để tôi đi đi.”

Lúc đó, Tần Việt vì mất máu quá nhiều đang hôn mê.

Bên ngoài phòng ánh sáng rực rỡ, gió thổi nhẹ nhàng.

Cậu mở mắt, trong mắt đọng đầy nước mắt, cứ như vậy nhìn Lâm Nhuệ.

Lâm Nhuệ vẫn cúi xuống đầu, không nhìn cậu, nắm chặt nắm đấm: “Cậu đi đi.”

Giang Yến không kịp phản ứng.

Lâm Nhuệ gào thét lớn: “Đi đi! Tôi cho cậu đi!”

Lúc này cậu mới hoảng loạn không lựa đường lao đảo chạy ra khỏi phòng bệnh.

Giang Yến ngồi trên ghế dài ở hoa viên bệnh viện nhìn chăm chăm bức tường màu trắng chờ Hứa Nhất tử vong.

Trên sân cỏ có một cậu bé cùng cha mẹ nô đùa, hoàn cảnh xung quanh thoáng đãng, cậu cho là mình trả thù xong sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng trên thực tế lại không có. Cậu lại nhớ cậu bé lần đầu tiên mình nhìn thấy ở nhà, cùng với cái người đêm hôm qua tiêu tụy quỳ trên mặt đất, cả hai đều gọi cậu một tiếng: “Anh ơi.”

Cậu vẫn đi trở lại, chạy qua vườn hoa, thở hồng hộc nhìn vào cửa phòng của Lâm Nhuệ, cười một cái nói: “Tôi đã trở về.”

Giang Yến cười, Lâm Nhuệ lại khóc, bỗng nhiên y vươn tay ra ôm Giang Yến, y nói: “Giang Yến, xin lỗi. Tôi nên sớm hiểu được người Tần Việt nói không phải thật sự là cậu. Những năm này, tôi chữa bệnh cho cậu lâu như vậy cũng không nhìn thấy cậu làm thương tổn người nào. Trương Lan Chi và Hứa Thanh Sơn không xứng là cha mẹ, nhưng cậu vẫn tận tâm tận lực. Lúc đó tôi suy nghĩ, trên thế giới này tại sao có người sạch sẽ như vậy, tôi yêu cậu nhưng xưa nay tôi cũng không dám nói, tôi làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, cho dù tôi tận lực bù đắp nhưng làm sai vẫn cứ làm sai.”

“Giang Yến, tôi sẽ thả cậu đi, tôi nhất định sẽ thả cậu đi.” Nước mắt Lâm Nhuệ rơi xuống vai Giang Yến hứa hẹn với cậu.

Bốn phía là âm thanh dụng cụ chữa bệnh, Giang Yến nhắm mắt lại, cậu biết một lát nữa sẽ có người đến rút cốt tủy của mình truyền vào thân thể Hứa Nhất, tế bào của cậu sẽ ở trong thân thể Hứa Nhất tạo ra dòng máu khỏe mạnh, mới mẻ, giống như máu của cậu. Dòng máu mới sẽ giúp thân thể phục hồi, sau khi tịnh dưỡng khỏe mạnh Hứa Nhất sẽ có một cuộc sống mới, và cậu cũng vậy.

42. Chương 42

Mặt trời rất nóng, Giang Yến lại cảm thấy cả người phát lạnh. Lâm Nhuệ thực hiện cam kết, thả cậu đi. Tài xế hỏi cậu đi nơi nào, cậu lắc lắc đầu, sau đó lại nói địa chỉ nhà cũ của mình. Giang Yến nhìn ngoài cửa xe, phố phường phồn hoa lùi dần về phía sau, cậu muốn nhanh chóng về nhà, cho dù không có ba ba ở nhà chờ cậu.

Nhà cha Giang Yến ở vùng ngoại thành của thủ đô, chiếm diện tích rất lớn, có một hoa viên nhỏ. Khi còn bé cậu rất nghịch ngợm, Giang Sơn phải để văn kiện xuống, ôm cậu xuống vườn hoa nhỏ cùng chơi đùa với cậu. Bây giờ nhà rất lâu không ai ở, bên trong hư hỏng hoang tàn, vườn hoa nhỏ không người quản lý cỏ dại mọc um tùm.

Giang Yến xuống xe, không có tiền trả nên đưa điện thoại di động cho tài xế, để trả tiền đón xe.

Bước chân có chút nặng nề, rõ ràng là nhà của mình, cậu lại không có chìa khóa. Giang Yến khàn cổ họng gọi: “Ba, con đã trở về.” Cậu biết sẽ không có người mở cửa, nhưng vẫn muốn gọi. Một lúc sau cậu mới leo tường vào. Đi ngang qua vườn hoa nhỏ, cậu tiện tay lấy cục đá, đập bể cửa thủy tinh ở đại sảnh lầu một đi vào bên trong.

Nhà đã năm năm không người ở, trong không gian yên tĩnh bụi bặm mịn mù tung bay theo bước chân Giang Yến. Giang Yến từng bước từng bước đi lên lầu. Căn phòng đầu tiên ở lầu hai là phòng của cậu, rèm cửa sổ vừa khép che những tia sáng nỗ lực muốn chiếu vào, trong phòng bóng tối mờ mờ nhưng vẫn nhìn thấy chiếc đàn dương cầm.

Giang Yến kéo rèm cửa sổ ra, không gian chấn động mang theo một trận bụi bặm tung bay. Có thể gần đây quá mức uể oải, phản ứng của cậu hơi chậm chạp, bụi bặm đổ ập xuống cũng không biết tránh, đợi đến khi bị ho khan hai tiếng, mới chậm chậm tránh né.

Nắp đàn được cậu mở ra, Giang Yến đứng dùng ngón tay dứt quãng ần trên phím đàn trắng đen, cậu tự nói với mình: “Giang Yến, mày đã 25 tuổi, mày nên lớn rồi.” Một phút sau đó, tiếng đàn im bật đi, tay Giang Yến bỗng nhiên nặng nề buông xuống trên phím đàn, dương cầm phát ra tạp âm sắc bén, cậu giống như không vừa lòng, từ bên cạnh cầm lấy dao gọt hoa quả, từng dao từng dao trượt qua phím đàn: “Giang Yến, mày không thể tiếp tục như thế này, mày phải lớn lên.”

Phá đến khi cảm thấy hài lòng cậu mới bước chân hư vô phiêu tán đi xuống dưới lầu. Dưới lầu có một cái

phòng bí mật, trước đây là nơi Giang Sơn dùng để rượu, khi còn bé Giang Yến thích nhất trốn ở đó, chờ cha mình tìm đến.

Bên trong ngoại trừ rượu mà Giang Sơn thu gom còn có một cái tủ bảo hiểm của cậu, trong đó để quà tặng mà lúc cậu 20 tuổi cha cậu đưa cho. Đó là một bản vẽ dụng cụ chữa bệnh mà cha và đoàn đội kỹ thuật đã tiêu hao không ít tâm huyết nghiên cứu chế tạo ra. Phía dưới bản vẽ là một áo sơ mi trắng lúc Giang Yến 15 tuổi từ Tỉnh Hà trấn mặc về, còn có rất nhiều sách của cậu khi còn bé.

Cậu lấy áo sơ mi ra, ôm vào trong ngực, dùng mặt cọ, lầm bầm lầu bầu: “Vợ ơi, nhóc nói nhiều muốn đi tìm anh báo thù, anh đem công ty của cha làm không ra hình thù gì, em muốn đi lấy về, còn có, anh làm em thương tổn, để em đi trải nghiệm sinh hoạt của Hứa Nhất, hiện giờ em không mặt mũi đi gặp ba ba, ba ở viện điều dưỡng năm năm em không có đi thăm.”

Rượu ở trong phòng gần cạn, Giang Yến mở không ít rượu đỏ, ôm áo sơ mi của Tần Việt uống rất nhiều. Cuối cùng cảm thấy chưa đủ hứng, ngoan ngoãn nằm nhoài xuống đất đầy bụi, đem thuốc còn lại đổ ra. Cậu uống rượu quá nhiều ngũ quan không rõ, nằm trên mặt đất lựa thuốc viên, cuối cùng đem những viên thuốc nhỏ uống sạch sẽ, ngất ngất ngây ngây uống rượu vào, lúc này mới lộ ra một nụ cười.

Thuốc uống quá nhiều làm cho thần trí Giang Yến mơ hồ, cậu một hồi gọi cha, một hồi gọi Tần Việt, cuối cùng đem áo sơ mi bỏ vào tủ bảo hiểm khóa lại, trở về trong phòng khách, trốn ở góc tường, dùng trán đập vào tường từng tiếng từng tiếng nói: “Mình không giết người, em trai còn sống nhưng tại sao nhớ tới mình lại quá thống khổ.”

Tần Việt ở bệnh viện tĩnh lại, Lâm Nhuệ nói với anh: Hứa Nhất giải phẫu hoàn thành, rất thành công.

Tần Việt không có biểu tình gì chỉ dặn dò A Văn an bài thật kỹ chuyện tiếp theo.

Lâm Nhuệ cân nhắc một chút còn nói: “A Yến bỏ đi.”

Sắc mặt Tần Việt rõ ràng phát sinh biến hóa, nhưng rất nhanh trấn định lại, anh yên lặng nhìn Lâm Nhuệ: “Tại sao để cho Giang Yến bỏ đi?”

“Tôi yêu cậu ta.” Lâm Nhuệ nói, trong lời nói không có ẩn nhẫn như lúc trước.

“Tần Việt, làm bạn bè tôi giúp cậu làm quá nhiều chuyện, nhưng hối hận nhất chính là giúp cậu tổn thương Giang Yến.” Lâm Nhuệ còn nói: “Cậu biết không? Cái thuốc đó uống lâu sẽ làm tổn thương gan, tôi giúp cậu ta trị rất lâu, đơn giản không bị thương tổn.”

“Tuy nhiên thân thể A Yến cũng thật sự chịu quá nhiều thương tổn, hai người chúng ta đều không thể được tha thứ.”

Tần Việt muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ khô khan nói: “Giang Yến là của tôi, tôi sẽ chăm sóc em ấy,

không cần cậu nhọc lòng.”

“Dem quần áo cho tôi.” Tần Việt không để ý bị trọng thương một bên mặc quần áo, một bên lấy điện thoại di động gọi cho Giang Yến.

Điện thoại bị ấn tắt năm lần, lần thứ sáu rốt cục có người thiếu kiên nhẫn nhận điện thoại.

Tần Việt chau mày, mới biết Giang Yến không có tiền đón xe, đem điện thoại di động đưa cho tài xế. Tần Việt lại hỏi người kia cậu tới chỗ nào xuống xe, thế mới biết Giang Yến trở về nhà.

Lúc Tần Việt tìm tới Giang Yến thì cậu đang nằm ở giữa một đồng thuốc viên mơ mơ màng màng.

Nhìn thấy Tần Việt, cậu sợ trốn vào góc tường, trong miệng còn lẩm bẩm: “Anh tới báo thù tôi sao? Tôi nên trả cái gì tôi cũng trả xong rồi, tôi không nợ anh.”

Tần Việt đi tới góc tường ôm Giang Yến, Giang Yến liều mạng giãy dụa: “Lại muốn nhốt tôi sao? Tôi sẽ không để cho anh nhốt được tôi! Sẽ không để cho anh nhốt tôi!”

Cậu ở trong lồng ngực Tần Việt cào cấu, liều mạng muốn tránh thoát, bởi vì uống thuốc quá nhiều nên nửa tỉnh táo nửa điên cuồng: “Anh buông tôi ra! Anh cách xa tôi một chút! Tôi buồn nôn anh! Không ưa anh!”

Tần Việt nhịn đã lâu, cuối cùng nước mắt vẫn chảy. Giang Yến cả người đều suy yếu mặc dù giãy dụa cũng không có khí lực, quần áo bệnh nhân trắng xanh đan xen lẫn dưới đất dính không ít bụi bặm, mặt cũng bầm tím.

Anh cẩn thận từng li từng tí một dùng tay áo lau mặt cho Giang Yến, đau lòng đến mức tận cùng, mà cũng tức giận tột đỉnh: “A Yến, không phải em nói không tiếp tục uống thuốc nữa sao? Không phải em nói vì anh em sẽ không uống thuốc nữa sao!”

Giang Yến chỉ biết người trước mắt này là người cậu muốn trả thù, người này làm cho nhà cậu gia tăng gia bại sản, cậu còn một lần lại một lần yêu người đó. Cậu muốn chạy trốn, nhưng người kia không chịu buông tay.

Giang Yến chỉ có thể gào khóc: “Anh rút đi, tại sao không thể cách xa một chút, anh thật đê tiện.”

Tần Việt cầm cổ cậu ở trong lồng ngực của mình, hôn cậu. Giang Yến lại ói ra hết.

Tần Việt cực kỳ khó chịu, một người đã từng yêu anh như vậy, đã từng đuổi theo anh, hiện giờ luôn mồm luôn miệng bảo anh rút, buồn nôn anh đến mức ói ra. Tần Việt cảm thấy lòng mình đau đớn như kim đâm.

Giang Yến quây một hồi cuối cùng cũng ngủ, Tần Việt ôm cậu lên lầu, để trên giường rồi gọi điện thoại cho A Văn, kêu hắn tìm người đến nhà Giang Yến làm vệ sinh sạch sẽ, thiếu cái gì mua cái đó, còn dặn dò hắn tìm một người tới chăm sóc Giang Yến.

Trong phòng khắp nơi đều là bụi bặm, không một chỗ sạch sẽ. Cũng may biệt thự không có cúp nước, Tần Việt đi đến phòng vệ sinh cởi áo, dùng kéo cắt ra, ngâm ở trong nước, vắt khô, sau đó trở lại giúp Giang Yến lau mặt.

Ngực Tần Việt quần lấy vải băng đã thấm máu, anh ở trần lau mặt cho Giang Yến. Anh lau sạch rồi đi đến phòng khác, rốt cuộc tìm được một cái chăn bông sạch sẽ. Sắc mặt Giang Yến ảm hơn rất nhiều, sau khi Tần Việt đem cậu nhét vào chăn bông ấm áp.

Trong phòng mát mẻ nhưng Tần Việt cảm thấy lạnh nên lên giường ôm chặt Giang Yến, người trong ngực không yên ổn nói nói mơ, cậu nói Tần Việt tại sao anh không đi chết đi, còn nói em trai còn ở đây, cuối cùng đem mặt dẫu trong lồng ngực Tần Việt khóc, nói mình không thể tiếp tục như vậy nữa. Còn nói, tất cả mọi người bắt nạt mình, lừa mình, chỉ có mình như một kẻ ngu si, cùng nhau xuống địa ngục hết đi.

Mỗi một câu nói của cậu cũng giống như một cây đao, từng đao từng đao đâm vào lòng Tần Việt.

43. Chương 43

Tần Sở ở dưới lầu công ty tình cờ gặp Giang Yến, cậu ôm trong tay một cặp văn kiện lớn, mặt mày diễm lệ nhưng tái nhợt nhìn không khỏe mạnh, cậu đưa tay ngăn xe của y.

Chuyện đón xe như vậy Tần Sở gặp qua rất nhiều lần. Y năm nay hai mươi chín tuổi, là cháu đích tôn của Tần gia, là con trai trưởng danh chính ngôn thuận, cũng là anh hai của Tần Việt. Tuy rằng y không phải là đứa con vừa ý cha nhất nhưng vẫn có danh hiệu con trưởng Tần gia, thêm vào lúc thường vui đùa ra tay xa hoa, nên từ lúc mười mấy tuổi Tần Sở đã là một thiếu gia có tên tuổi.

Y ngồi ở trong xe nhìn Giang Yến, muốn biết cậu làm gì. Tần Sở không nói lời nào, cậu cũng không nói, vì vậy y cảm thấy thú vị mở cửa xe ra. Giang Yến không chút do dự, trực tiếp ngồi vào vị trí phó lái, sau đó cậu đưa cho Tần Sở nửa bản vẽ thiết kế.

Đó là nửa bản thiết kế một dụng cụ chữa bệnh. Tần Sở giật mình. Lúc trước Tần Việt thu mua công ty của Giang Sơn, thành quả của công ty Giang Sơn đều được đội kỹ thuật của Tần Việt tiếp nhận, nhưng còn một loại máy móc đang trong giai đoạn nghiên cứu phát minh nghe đâu có thể gây chấn động thị trường, bọn họ lại không tìm được văn kiện nào có liên quan, chỉ biết trước mắt ở quốc nội loại máy móc có công năng tương tự đều phải nhập khẩu, nếu như Giang Sơn có thể nghiên cứu phát minh thành công loại máy này thì nó sẽ trở thành trăm phần trăm là hàng của thị trường quốc nội.

“Cậu là ai?” Tần Sở hỏi cậu, y siết chặt bản vẽ trong tay không một chút thư giãn.

“Tôi tên là Giang Yến, cha tôi là Giang Sơn.” Thanh niên kia một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Tần Sở: “Tôi biết, Tần Việt từ khi bắt đầu biết chuyện rất muốn được người nhà thừa nhận, quả thật anh ta cũng đánh bại anh chiếm được tán thành, anh không cam lòng đúng không?”

Tần Sở không có chức vị cao bằng Tần Việt, rất kiêng kỵ Tần Việt nhưng y vẫn cảnh giác: “Tôi có cái gì không cam lòng, đều là người một nhà.”

“Anh không cần phòng bị tôi.” Giang Yến mệt mỏi nên cậu không nói quanh quẩn, đơn giản nói thẳng: “Yến Hoa là nửa đời tâm huyết của cha tôi, nhưng Tần Việt đã cướp từ trên tay cha tôi, hơn nữa anh ta lại cho tôi uống một loại thuốc giảm đau, tôi không biết thuốc kia tên là gì..... Nếu như không uống sẽ rất khó chịu, tôi cũng sắp cai nghiện thành công. Lần trước tôi cũng trộm một ít thuốc đó từ chỗ Lâm Nhuệ ... ”

“Nếu quả thật không cai nổi, phát tác sẽ rất đáng sợ, lúc đó bản thiết kế này không thể không giao cho Tần Việt...” Đôi mắt Giang Yến nhìn chằm chằm cặp văn kiện trên tay, âm thanh mang theo một chút thần thờ: “Lúc trước anh ta cho tôi uống thuốc cũng là vì bản vẽ của cha tôi, chỉ có điều tôi đã quên rất nhiều chuyện, bản vẽ cũng không nhớ rõ.”

Tần Sở mơ hồ đoán ra quan hệ giữa Giang Yến và đứa em trai ngoài giá thú của mình, người trưởng thành nhìn thấu nhưng không nói toạc, y cũng không có hỏi.

“Cậu muốn cái gì?”

“Nếu như anh đánh bại Tần Việt trở thành người thừa kế Tần gia thì chỉ cần đem “Yến Hoa” cho tôi là được, nhà các anh có rất nhiều công ty, “Yến Hoa” chỉ là một công ty nhỏ, tôi chỉ muốn đem nó trả lại cho cha của tôi.” Giang Yến suy nghĩ một chút còn nói: “Còn có giúp tôi tìm xem thuốc Lâm Nhuệ cho tôi uống là loại nào, cha của anh ta là bác sĩ riêng của cha anh nên việc này không khó lắm.”

Sắc trời tối dần, trên đường phố đèn dần dần sáng lên, Tần Sở nhìn thấy mặt Giang Yến bị ánh đèn vàng chiếu sáng, y mở to mắt nhìn cậu, quỷ thần xui khiến lại hỏi: “Còn có điều gì nữa không?”

Giang Yến do dự cuối cùng vẫn lên tiếng: “Anh có thể tìm cho tôi một chỗ để ở không? Tôi không muốn gặp Tần Việt, anh ta luôn quẩn luyến tôi, đi nơi nào ở đều được, chỉ cần không ở nhà của tôi. Không biết có làm phiền anh không?”

Tần Sở bình tĩnh nhìn người trước mắt. Thanh niên nghiêng mặt, tóc đen dài, áo sơ mi màu trắng, nửa khuôn mặt tái nhợt, như hình ảnh trong tranh sơn dầu lạnh lẽo ngột ngạt.

“Được.” Tần Sở nói: “Cậu ở nhà tôi, tôi còn có thể cho cậu một chức vụ trong công ty.”

“Nếu như cậu sợ Tần Việt quẩn luyến cậu, quay đầu lại tôi làm cho nó gọi cậu là anh dẫu, cậu thấy thế nào?”

Giang Yến nghi hoặc.

Tần Sở còn nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không động đến cậu. Nếu ông nội hoặc những cổ đông khác biết mối quan hệ này của chúng ta sẽ càng tin tưởng bản thiết kế này hơn, cậu thấy có được không?”

Giang Yến gật đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Được.”

Ngày ấy, Tần Việt không để ý bác sĩ khuyên bảo từ bệnh viện chạy ra, ở nhà Giang Yến ngồi bất động một đêm, mãi đến ngày thứ hai khi mặt trời mọc Giang Yến vẫn không có trở về.

Chỉn chỉn ba ngày, Giang Yến dường như biến mất khỏi thế gian không có một chút tin tức.

Tần Việt cuộn tròn ở trên giường Giang Yến từng ngủ qua, chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động. Mỗi lần điện thoại vang lên mắt Tần Việt liền sáng, anh không chờ được điện thoại của Giang Yến, cũng không đợi được A Văn nói cho mình biết tin tức của Giang Yến, cuối cùng ánh sáng trong mắt anh hoàn toàn biến mất.

Công ty tiền tiền hậu hậu tích lũy một đồng công việc, Tần Việt cũng không có tâm tình quản lý. Khi anh từ Hải Thị trở về, cha anh đã gọi không ít điện thoại thúc anh tới công ty. Lúc đầu anh còn ứng phó một chút, sau thì ứng phó cũng lười ứng phó, trực tiếp gọi trợ lý đem văn kiện đưa đến nhà Giang Yến.

Buổi chiều năm giờ, ông nội Tần Việt tự mình gọi điện thoại lại, nói không quản anh đang bận chuyện gì nhất định phải đến nhà cũ một chuyến. Tần Sở ở bên ngoài dẫn một người về, người một nhà nhất định phải cùng ăn một bữa cơm. Ông nói xong cũng không quản Tần Việt có đồng ý hay không lập tức cúp máy.

Tần Việt ném điện thoại di động qua một bên, mặt vùi vào gối Giang Yến ngủ qua, hoảng hốt một hồi hít sâu một hơi mới có sức lực ngồi dậy rời giường bày đầy văn kiện đi rửa mặt. Anh chọn trong đồng quần áo A Văn đưa tới một áo sơ mi tương đối thích hợp. Anh nhìn mình trong gương, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt trắng bệch, thoát nhìn có chút tiêu tụy, Tần Việt sửa lại tóc tai, mới ra cửa lái xe về nhà cũ.

Bảy giờ một phút, anh lái xe vào khu biệt thự. Thủ đô đã vào thu nên ban ngày hơi ngắn, Tần Việt xuống xe, nhà cũ từ lâu đèn đuốc sáng choang. Dưới lầu có mấy chiếc xe, Tần Việt nhìn qua loa thấy hầu hết người trong nhà cũng đã đến, ngược lại không thấy xe của nhân vật chính, Tần Sở. Nhưng anh cũng lười quản, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc bữa tiệc tế nhật này, A Yến đi đâu anh còn không biết đây.

Tần Việt khó chịu ngột ngạt, ở vườn hoa hút một điếu thuốc mới đi vào phòng ăn trong nhà cũ.

Ông Tần có hai con trai một con gái, con lớn nhất tên là Tần Hoài Nguyên, con thứ hai là Tần Hoài Nhiên, còn con gái tên là Tần Hoài Lan. Tần Việt là con trai của Tần Hoài Nguyên, bởi vì mẹ Tần Việt là Trần Khanh Khanh xuất thân không tốt lắm, cho dù từ cấp ba bà đã bên cạnh Tần Hoài Nguyên cũng không được ông Tần tán thành, cuối cùng cha anh phải cưới một người phụ nữ có gia thế chính là mẹ của Tần Sở. Làm người mở rộng tầm mắt chính là, nhiều năm như vậy, Tần Hoài Nguyên cũng chưa chia tay một người vợ nào, ba người ngầm thừa nhận cũng bảo trì một sự cân bằng kỳ lạ. Trong phòng ăn còn có con trai con gái của Tần Hoài Nhiên, còn có con trai của cô anh, mọi người vây quanh ở ghế sofa không biết đang nói chuyện gì mà cười rất vui vẻ.

Sắc trời tối dần, quản gia nói chuyện điện thoại với Tần Sở, bên kia nói lập tức tới ngay, nên bắt đầu dọn thức ăn lên.

“Vốn chỉ là cả nhà đơn giản cùng nhau ăn một bữa cơm, nhưng Tần Sở nói nó rất thích người bạn này, cho nên hi vọng chúng ta cũng coi trọng một ít.” Ông Tần ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, tiếp nhận quản gia đưa tới bộ đồ ăn: “Không quản Tần Sở mang về con cái nhà ai, là tốt hay xấu đều là chị dâu của các con sau này, phải đối với người ta tốt một chút.”

Con trai của người cô không có việc gì, nói: “Anh hai nhà mình quan hệ với bạn bè không có kiêng kỵ, vạn nhất mang về một người bạn trai thì sao? Con vẫn gọi chị dâu?”

Mọi người trong nhà bàn tán, không quá hai phút Tần Sở từ bên ngoài đi vào, theo sau là một người thanh niên, vóc dáng không cao bằng Tần Sở nhưng đi cạnh Tần Sở thì cũng biết chân người kia rất dài, áo sơ mi màu lam đậm bỏ vào trong quần. Người này hơi gầy làm hiện ra chiếc cổ dài nhỏ, rất là đẹp.

Người kia hơi do dự, Tần Sở xoay người nắm tay của cậu, dẫn cậu đi. Đợi đến đi vào mọi người mới nhìn rõ tướng mạo người kia. Người kia tóc rất đen, màu da rất trắng, mặt mày diễm lệ lại cổ tình mang theo một chút hồ đồ ngây ngô, một hồi lâu mới cong đôi mắt nhìn mọi người chào hỏi.

“Là đứa trẻ tốt.” Ông Tần nói.

Mãi đến khi ngồi xuống, đôi mắt Tần Việt cũng không hề rời khỏi người kia. Đó là người anh đã chờ ba ngày không nhìn thấy, người không có về nhà lại xuất hiện ở nhà của anh, cùng anh trai không hợp với anh nắm tay, còn được ông nội nói là tới gặp gia trưởng.

Tần Việt cách bàn ăn nhìn Giang Yến, trong lòng ngũ vị tạp trần, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng, anh cảm thấy tim mình bị người gắt gao bóp chặt không chịu buông ra, khắp toàn thân trở nên đau đớn.

“Tần Việt, sững sờ làm gì? Gọi anh dâu đi.” Ông Tần gọi anh.

Anh dâu? Giang Yến rõ ràng là người của anh, người của mình khi nào lại trở thành anh dâu của mình. Không thể, tuyệt đối không thể, anh không cho phép! Anh không đồng ý!

Mọi người rõ ràng cảm giác được Tần Việt không đúng, lúc thường anh đối với mọi người đều nhàn nhạt, nhưng từ khi Giang Yến bước vào phòng, đôi mắt anh không hề rời khỏi người kia, không nói cũng không trả lời, cứ như vậy bình tĩnh nhìn, khắp toàn thân đều tỏa ra sát khí.

Tần Sở nhìn về phía Tần Việt nở nụ cười, đem tôm bỏ vào chén Giang Yến, còn nói: “Người em này của anh chắc cảm thấy gọi một người đàn ông là anh dâu không tốt, nó không chịu gọi, em theo anh gọi nó một tiếng em trai cũng thích hợp.”

Giang Yến cảm thấy Tần Việt tức giận. Mặc dù mình cũng không dễ chịu nhưng cũng không có ý định

đồng tình, cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt của anh, kêu một tiếng: “Em trai.”

“Giang Yến, em gọi ai là em trai! Em là anh của ai? Ai là em trai của em!” Tần Việt biết mình không nên ở trước mặt người nhà phát hỏa, nhưng anh không nhịn được, anh ở nhà đợi cậu ba ngày, không ăn không uống, không thể ngủ. Anh biết mình sai rồi, anh muốn bù đắp, nhưng Giang Yến lại làm gì ở đây, không trở về nhà lại còn cùng Tần Sở tên ngu ngốc kia ở cùng một chỗ, để cho mình gọi cậu anh dâu.

“Anh cho em biết, anh không đồng ý, em nhanh chóng về nhà với anh.” Tần Việt không quản ánh mắt người nhà nhìn mình, cũng không để ý tới ông Tần quát lớn, anh không nghe người khác nói chuyện, khẳng khái tóm tay Giang Yến: “Giang Yến, em nhanh chóng đi theo anh!”

Giang Yến tránh né ra phía sau Tần Sở.

“A Yến! Em trốn đi đâu! A? Em muốn trốn đi đâu!” Tần Việt bị động tác tránh né của Giang Yến kích thích liền rống cậu: “Em trốn anh? Con mẹ nó em trốn anh làm gì!”

Tần Sở đem Giang Yến che chở ở phía sau, nói: “Tần Việt, em làm như vậy là không được, dù sao em ấy cũng là anh dâu của em.”

Tần Việt quả thực vô cùng phẫn nộ: “Anh dâu, anh dâu ... Con mẹ nó! A Yến là người của em, lúc nào thành bạn trai của anh.”

“Chúng ta đã sớm không có quan hệ.” Giang Yến kinh ngạc nhìn anh: “Hứa Nhất còn ở trong bệnh viện chờ anh đấy, anh không phải rất yêu hắn sao?”

Câu nói này như một tảng đá rơi xuống mặt băng tạo thành một khe hở, lập tức núi lở đất nứt, thế giới bắt đầu sụp xuống. Tần Việt không biết mình phải nói với Hứa Nhất cái gì, anh giống như một con thú bị nhốt, lật ngược bàn, cùng Tần Sở đánh nhau.

Tưởng sẽ có một bữa ăn vui vẻ nhưng mọi người lại chứng kiến cảnh anh em ruột ra tay đánh nhau, ông Tần tức giận kêu ngừng lại mấy lần nhưng hai người giống như không nghe thấy, liều mạng không muốn sống đánh nhau, người chung quanh kéo cũng không ra.

Giang Yến cứ như vậy cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì, nửa ngày mới rống lên một câu: “Được rồi, đừng đánh!” Hai người vẫn

không ngừng tay.

Giang Yến không biết lấy sức lực từ nơi nào đem Tần Việt và Tần Sở tách ra, đứng giữa hai người. Tần Việt còn muốn lướt qua Giang Yến đánh nhau với Tần Sở lại bị người ở giữa đánh cho một bạt tay.

Tần Việt cúi đầu không thể tin tưởng nhìn Giang Yến, đến nửa ngày mới hỏi cậu: “A Yến, em đánh anh? Em vì người này lại đánh anh?”

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh. Tần Việt ở trước mặt tất cả mọi người đều là bộ dáng xa cách lễ phép xưa nay chưa từng thấy anh nổi giận, cũng chưa từng thấy anh mất phong độ. Nhưng lúc này ở trước mặt tất cả mọi người, Tần Việt không chỉ có vành mắt đỏ, lại còn rơi nước mắt, không tin mà hỏi Giang Yến, tại sao đánh mình.

Trong phòng cây kim rơi xuống đất có thể nghe, không một người nói chuyện, bình tĩnh nhìn ba nhân vật chính, hoặc là phần nộ, hoặc là hiếu kỳ. Giang Yến cảm thấy khổ sở trong lòng, rõ ràng là chính cậu khẳng khái trả thù Tần Việt, đến khi trả thù cậu lại cảm thấy khó chịu đòi mạng, cậu thật đúng là một kẻ bại hoại.

Cậu quay đầu, lùi ống tay áo Tần Sở, nhìn Tần Việt nói: “Hứa Nhất bị bệnh chữa khỏi không dễ dàng, anh không nên tiếp tục qua lại với tôi.”

44. Chương 44

Tần Việt gặp lại Giang Yến là một tuần sau đó.

Công ty Yến Hoa đưa ra một sản phẩm mới vừa nghiên cứu phát minh nên tổ chức hội nghị, tục truyền đây là sản phẩm suốt đời tâm huyết của chủ tịch trước công ty Yến Hoa. A Văn nói cho Tần Việt tin tức này, hạng mục lần này do Tần Sở chỉ đạo, một khi thành công có thể cùng Tần Việt tuyên chiến, mà phần thắng của anh không lớn.

Tần Việt từ ghế làm việc đứng lên, đi đến nhìn ra cửa sổ sát đất tầng hai mươi tám của văn phòng tập đoàn, đưa lưng về phía cửa phòng làm việc.

“A Văn, lúc trước tôi rất xem thường những người vì tình cảm từ bỏ sự nghiệp, tôi cho rằng những người đó đều ngu ngốc. Người nên học sát phạt quả quyết, tình cảm cần phải vứt bỏ ở bên ngoài sự nghiệp.” Anh quay người chăm chú nhìn A Văn bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu như lúc trước Tần Sở dám làm ra chuyện như vậy, tôi bóp chết y, dễ dàng hơn bóp chết một con kiến. Nhưng bây giờ một chút tức giận cũng không có, bỗng nhiên không biết từ nhỏ luôn phấn đấu rốt cuộc có ý nghĩa gì, lập tức cái gì cũng không muốn.”

“A Yến không tìm được, người cũng không thấy. Cậu nói sự nghiệp của tôi có nguy cơ, tôi cảm thấy thất bại thì thất bại đi, tôi không muốn gì nữa, chỉ cần đem A Yến trả lại cho tôi là tốt rồi.”

A Văn không đành lòng, do dự mãi mới mở miệng: “Tần tổng, Hứa Nhất ở trong bệnh viện náo loạn đã lâu, nói là muốn gặp ngài.”

Tần Việt đưa lưng về phía ánh sáng, khàn cổ họng nói: “Trước tiên cứ an ủi, chờ hần khỏi bệnh tôi sẽ tìm thời gian nói chia tay.”

Một tuần sau đó ở tầng 12, công ty Yến Hoa đúng hẹn triển khai hội nghị. Phòng hội nghị cũng không lớn, giống như công ty Yến Hoa ở trong chi nhánh của tập đoàn cũng không nổi bật.

Tần Sở ở trên đài chậm rãi nói, rất tường tận giới thiệu tính năng của dụng cụ chữa bệnh cùng lợi nhuận ở tương lai của công ty. Tần Việt nghe không lọt một chữ, mặt không hề cảm xúc, mãi đến khi Tần Sở phát ra nửa bản thiết kế anh mới hoảng sợ, đó là bản vẽ năm năm trước anh muốn Giang Sơn đưa nhưng Giang Sơn không có giao cho anh.

“Lần này người phụ trách hạng mục là tôi, mặt khác tôi còn có một trợ thủ, mọi người hoan nghênh đồng nghiệp mới.” Tần Sở rõ ràng là nói chuyện với tất cả mọi người nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Việt.

Tần Việt không rõ, một hồi lâu nhìn thấy người đẩy cửa phòng hội nghị đi vào, mới đổi sắc mặt.

Người đẩy cửa vào mặc âu phục được cắt may vừa vặn, trong tay ôm một cặp văn kiện, rất tự nhiên ở trên đài giới thiệu, vẻ mặt của cậu nhàn nhạt, mỗi một câu nói đều rất có khí phách. Vì không ít nguyên lão ở công ty đối với năng lực của Tần Sở có ít nhiều nghi vấn, nên Giang Yến rất bình tĩnh nói: “Tôi là con trai Giang Sơn, là người lúc trước kế nhiệm Yến Hoa, bản vẽ hoàn chỉnh ở trên tay tôi, bây giờ tôi nguyện ý giao cho “Bạn trai” xử lý.”

Một câu nói gây nên sóng lớn mệnh mông, ngược lại thông minh bỏ đi sự nghi ngờ của mọi người. Chỉ có Tần Việt cảm thấy vận mệnh như đùa giỡn với mình, chỉ mấy ngày không gặp mặt, Giang Yến lại thành anh dâu của mình, điều này làm cho anh khó thể tiếp thu.

Anh thấy người kia gầy đi không ít, nhớ không nổi lúc trước cậu trông như thế nào, anh nhớ cậu rất nhẹ dạ, rất dễ thỏa mãn, sống tiêu sái mà phóng túng, yêu thích liền yêu thích, chán ghét thì chán ghét, cười cũng đáng yêu. Chứ không phải như bây giờ bị âu phục giam cầm thân thể, biểu tình đều là lễ phép và khách sáo, đây không phải là Giang Yến.

“Xin chào, Tần tổng.” Giang Yến xuống đài theo Tần Sở lần lượt bắt tay từng người. Bàn tay đến trước mặt Tần Việt anh mới phản ứng.

Tần Việt cầm tay Giang Yến mới phát hiện cậu gầy đi rất nhiều, ngón tay nhỏ nhắn đến cộm người, Tần Việt cầm tay không chịu buông ra: “A Yến, em nhất định phải nói như vậy sao?”

Giang Yến rút tay hai lần không ra, chằm chọc nhìn anh nở nụ cười: “Vậy anh cảm thấy tôi nên xưng hô với anh như thế nào?”

“Để anh giam cầm tôi, ở trên cao nhìn xuống nói chuyện với tôi?”

Tay đột nhiên bị buông ra, Tần Việt hốt hoảng nói: “A Yến, anh không phải cố ý, anh không có...”

Người chung quanh không rõ, vì sao Tần Việt nói ra những lời này, Giang Yến nhìn về phía mọi người áy

náy nở nụ cười: “Xin lỗi các vị, có thể Tần Việt nghi ngờ quan hệ giữa tôi và anh hai của anh ta, nếu như mọi người bận rộn hội nghị trước hết đến đây thôi.”

Mọi người tỏ ra đã hiểu, cảm thấy Tần Việt tạm thời không chấp nhận chuyện chị dâu là nam nên nể đuôi nhau ra khỏi phòng hội nghị.

“Tần Việt, lúc trước tôi đã đáp ứng giúp anh cứu Hứa Nhất, hiện tại đã làm xong.” Giang Yến còn nói: “Quan hệ của chúng ta chấm dứt ở đây. Yến Hoa tôi sẽ lấy về, anh nợ tôi, tôi sẽ tự mình đòi lại.”

“Em muốn cái gì anh đều có thể cho em.” Tần Việt nói: “Nhưng em đừng vì trả thù anh, đi oan ức thương tổn chính mình.”

“Tần Việt anh không khỏi nghĩ quá nhiều, từ lúc tôi nhớ lại tất cả mọi chuyện, giữa hai chúng cái gì cũng không có.” Giang Yến không chịu nhìn anh, còn nói: “Ngay cả hận cũng không có, tôi làm chuyện này chỉ hi vọng còn có một chút mặt mũi đi gặp ba ba của tôi.”

“Không có yêu sao? Chỉ cần một chút, một chút cũng không có sao?”

“Không có.”

Tần Việt rất khó hình dung tâm tình bây giờ của mình, anh khó chịu muốn chết, anh muốn ôm lấy thiếu niên gầy gò này vào trong lồng ngực, nhưng anh không dám.

Trong phòng họp không còn người. Tần Việt gian nan nói: “Giang Yến, chuyện giữa hai chúng ta anh sẽ không để yên, sẽ không kết thúc như thế này.”

“Tần Sở đúng không, em nói cho y biết, nếu y dám đụng đến em một chút, anh giết chết y.” Tần Việt cười khê một tiếng: “Nhưng cho dù em không nói, y cũng không dám, y còn chưa có lá gan đó.”

“Chúng ta đi thôi.” Giang Yến không dự định ở thêm, ở chỗ có Tần Việt làm cho cậu ghẹt thở khó chịu.

“A Yến, anh nhớ em.” Giang Yến vừa đẩy cửa ra Tần Việt bỗng nhiên từ phía sau lao tới, hai tay ôm thật chặt eo cậu, đầu đặt ở trên cổ cậu hô hấp phun vào da thịt cậu: “Không phải em nói vĩnh viễn muốn ở cùng với anh sao? Anh đã đồng ý với em, em còn muốn thế nào?”

Giang Yến hơi ngưng lại, đẩy Tần Việt ra: “Đó không phải là tôi bây giờ nói, coi như tôi đã từng nói cũng không tính, bởi vì tôi hối hận rồi.”

“A Yến, em thật sự không cần anh nữa sao?” Tần Việt cúi thấp đầu, âm thanh mất mát: “Anh biết anh sai rồi, ngay cả cơ hội chuộc lỗi đều không có sao?”

Giang Yến cương bách mình không nên quay đầu, lời nói lạnh lẽo không mang theo một chút tình cảm: “Tần Việt, hãy làm một người đàn ông đi, đừng làm cho tôi buồn nôn anh, xem thường anh.”

Nói xong cũng không có lại quay đầu, đẩy cửa ra khỏi phòng hội nghị.

Tần Việt nhìn về phía Giang Yến, giọng nói trở nên nham hiểm: “Chúng ta sẽ không kết thúc như thế, em là của anh thì vĩnh viễn là của anh, ai dám đụng vào em anh sẽ giết chết người đó.”

Tần Việt không biết, chính câu nói này: “Ai dám đụng vào em anh giết chết người đó.” Lại là lý do để Giang Yến bắt đầu phóng đảng không để ý tất cả những gì xung quanh.

Tần Sở ở bên ngoài lâu lồng có tiếng, bây giờ lại mang theo Giang Yến. A Văn tìm người cùng chụp không ít hình ảnh. Cậu ở câu lạc bộ cao cấp nhất, quán bar tư mật nhất, Giang Yến như bùn nhão, cùng người hôn môi, nam nữ đều có, cũng thành thực hút thuốc, ở trong quán rượu nuốt mây nhả khói. Cậu càng ngày càng gầy, khuôn mặt cũng càng yếu dị, lúc trước cậu như là mặt trời nhưng bây giờ lại giống như một cái xác không hồn du hí nhân gian.

Tần Việt nhìn thấy những bức hình kia, tức giận một cước đá ngã lăn bàn làm việc, văn kiện thi nhau rớt xuống. Tâm anh đau đòi mạng, viên mắt đỏ chót, sắc mặt trở nên xám như tro tàn, anh yêu Giang Yến lại làm cho cậu khó chịu như vậy sao?

Tần Việt từ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc, ở trong bóng tối nhen lửa. Hai phút sau anh đem thuốc bỏ vào gạt tàn thuốc, ấn thang máy. Anh phải đi tìm Giang Yến, anh nhất định phải tìm Giang Yến.

45. Chương 45

Khi Tần Việt tìm tới chỗ Giang Yến quả thực bị cảnh tượng trước mắt kích thích đến mù quáng.

A Văn trước khi Tần Việt ra cửa đã đem vị trí của Giang Yến gửi cho Tần Việt. Trên đường từ công ty đến quán bar anh vượt qua ba chốt đèn đỏ. Xe vừa dừng lại anh chạy thẳng lên lầu, nhưng không tìm được Giang Yến, chỉ có thấy Tần Sở.

Quán bar ánh đèn khá tối, Tần Sở ôm trong lồng ngực một cậu nhóc khoảng 20 tuổi, cánh tay người đó trắng như tuyết vòng qua cổ Tần Sở, hôn Tần Sở cho hần uống rượu. Bởi vì ánh sáng không đủ, bóng lưng cậu trai kia khá giống Giang Yến nên Tần Việt bị kích thích mù mắt bước nhanh tới.

Chắc do khí tràng quanh thân Tần Việt quá mức mạnh mẽ, mấy người đang ngồi xung quanh cũng không dám nói chuyện. Lồng ngực Tần Việt nhú chặt, nắm cổ áo đứa nhóc trong lồng ngực Tần Sở lôi ra, khi nhìn rõ mặt người trong tay mới thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn may không phải là A Yến.

Tần Sở uống rượu quá nhiều, nói chuyện không lưu loát, mở miệng: “Tìm anh dâu của mày đúng không,

anh dẫu mày mới vừa cùng một người con trai xuống lầu.” Hấn ợ rượu: “Đi đâu... Anh không biết... Thế nhưng cậu ta có uống thuốc... Ở chỗ nào nuốt mây nhả khói, ngất ngất ngây ngây làm một pháo, phỏng chừng sẽ rất sáng khoái.”

Tần Sở nói xong ôm bình rượu, chỉ vào Tần Việt nói với những người bên cạnh: “Xem, em trai của tôi rất trâu bò người nào đụng cũng bị té nhào, tài cũng không nhỏ đâu.”

Tần Việt trừng mắt nhìn Tần Sở, lười biếng cùng con ma men tính toán, lập tức đi xuống lầu. Anh như một con ruồi không đầu ở trong quán bar tìm khắp nơi, phàm là nhìn thấy ai tương tự như Giang Yến sẽ đi lên trước nhìn kỹ xem có phải không.

Anh vẫn không tìm được Giang Yến, cuối cùng ngơ ngác ngác tiêu sái đến hẻm sau quán bar hút thuốc. Trong ngõ hẻm truyền đến âm thanh hai người đàn ông trêu đùa. Giọng nói kia anh rất là quen thuộc, mỗi một trận cười như đang đập ở trong lòng anh, làm cho anh sợ sệt.

Ánh đèn trong ngõ hẻm rất mờ, mọi vật đều như được bịt kín bởi mùi vị hormone dụ người, có người trêu đùa, có người kêu rên, ở trong bóng tối tùy ý làm chuyện cực lạc.

Tần Việt giống như một con sư tử lạnh lùng tức giận, từng bước từng bước đi sâu vào trong ngõ tối. Rốt cục nhìn thấy Giang Yến. Cậu dựa lưng vào tường, đôi mắt híp lại, ngẩng gương mặt sáng như ngọc thạch nhìn lên trời, ngón tay dài nhỏ luồn vào tóc người đang ôm eo cậu quỳ ở dưới đất, không ngừng thở gấp.

Tần Việt giận điên lên, đi tới bên cạnh hai người, lôi đầu người đang quỳ dưới đất vứt qua một bên. Người kia không phục, còn muốn nói chuyện, Tần Việt ở phía sau hẻm điên cuồng đánh hấn một trận, trong lòng anh khó chịu, không biết nên làm sao phát tiết, lửa giận như trút vào nắm đấm làm người ở dưới đất phải liên tục cầu xin.

Người bị đánh không chịu nổi, thừa dịp Tần Việt không chú ý, nhanh chóng tháo chạy.

Cái hẻm nhỏ liền khôi phục yên tĩnh, Giang Yến dựa vào tường, thất lưng không buộc lại, vẫn hút thuốc, không đếm xỉa đến trò khôi hài trước mắt, như không liên quan đến mình.

Tần Việt lấy thuốc trong miệng Giang Yến quẳng xuống đất rồi lấy chân phải dẫm mạnh. Lúc đó anh tức giận đến không nói nên lời, cả người run rẩy không ngừng, anh cưỡng bách mình bình tĩnh lại, ngồi xổm xuống tay run run cài nút cho Giang Yến, công việc tưởng chừng như đơn giản nhưng Tần Việt phải dùng năm phút đồng hồ mới làm xong.

Giang Yến bật cười không thềm để ý: “Anh đuổi người đi hết vậy tối nay làm sao bây giờ? Anh tới a?”

Nửa người Tần Việt biến mất trong ngõ hẻm tối tăm, không nói gì. Giang Yến bước chân loạng choạng dự định rời khỏi.

Tức giận không thể dẹp được, Tần Việt lôi Giang Yến kiên định đi ra ngõ hẻm, nỗ lực kéo Giang Yến vào xe của mình. Giang Yến lão đảo giấy dựa không chịu lên xe, Tần Việt muốn cho cậu một bạt tai, bàn tay sắp rơi xuống mặt Giang Yến anh lại không nổi, một quyền đánh vào ghế ngồi.

Tần Việt không tiếp tục nói nữa, đem dây an toàn buộc cho Giang Yến, nổ máy xe nhưng tay anh vẫn run, nhìn về phía trước với ánh mắt dị thường nham hiểm, chạy về hướng biệt thự nhà Giang Yến. Ảnh hưởng của men rượu và thuốc giảm đau làm Giang Yến uể oải như con mèo nằm ỏ nơi ghế dựa, nhìn cảnh vật ngoài cửa xe.

Mãi đến khi Tần Việt lái xe đến nhà cậu, cả người bị ném lên chiếc giường mà cậu đã ngủ từ nhỏ đến lớn Giang Yến mới bắt đầu liều mạng giấy dựa.

Tần Việt đè cả người cậu lên giường, cuồng loạn hỏi: “Giang Yến, em còn nhớ em là ai không? Em không phải muốn trả thù anh sao? Em xem em bây giờ có giống như đồng bần nhào không làm gì được không!”

Giang Yến rống lên: “Không muốn ở nhà của tôi! Anh dựa vào cái gì mang tôi về nhà!! Anh buông tôi ra!! Là anh trước tiên có lỗi với tôi!! Anh dựa vào cái gì giáo huấn tôi!”

Buổi tối hôm ấy, Tần Việt cảm thấy Giang Yến rất là mâu thuẫn, vừa đẩy anh ra muốn anh cút đi vừa khát vọng muốn anh ôm mình. Bọn họ ở trên giường dây dựa, Giang Yến ôm cổ anh nhỏ giọng nghẹn ngào gọi, lúc chìm đắm nước mắt giống như những hạt châu đứt đoạn hung hăng chảy xuống. Tần Việt nói, A Yến, nếu em khó chịu, em có thể đánh anh, mắng anh, đừng giận bản thân mình. Sau đó Giang Yến không khóc nữa, tròng mắt của cậu ẩm ướt, giống như trước, vô cùng sạch sẽ thuần túy.

Tần Việt không kìm lòng được dùng ngón tay cái vuốt ve đôi môi đỏ sẫm của Giang Yến. Giang Yến nhắm mắt, hé miệng ngậm ngón tay của anh, mở mắt nhìn Tần Việt bỗng nhiên lại hạ quyết tâm, cắn ngón tay của anh.

Ngón tay bị cắn chảy máu, Giang Yến lại cảm thấy đau lòng, lưỡi liếm máu chảy ra. Bọn họ ở trong căn phòng Giang Yến ngủ từ nhỏ đến lớn như hai con thú hoang phát tình giao phối. Giang Yến vừa yêu anh vừa hận anh, cậu muốn để cho anh chết, lại muốn cho anh thương cậu, cậu đắm chìm trong ái tình không có cách nào chống lại, không biết làm sao, chỉ có thể liều mạng cắn anh, dùng móng tay mạnh mẽ cào cấu sau lưng Tần Việt lưu lại những vết xước nhuộm máu.

“Chuyện này coi như không có gì.” Sáng sớm hôm sau Giang Yến ở trong phòng vệ sinh cài nút áo, nhìn vào gương chỉnh sửa lại bản thân, thấy Tần Việt hoang mang tìm người, mở miệng cười: “Đều là người trưởng thành rồi, say rượu ngủ một lần không tính là cái gì.”

Nói xong cũng không quản Tần Việt, bước ra khỏi phòng vệ sinh, rời nhà đi đến công ty.

Tần Việt cảm thấy hoảng hốt, rõ ràng tối hôm qua bọn họ còn làm chuyện thân mật, Giang Yến còn nhỏ

giọng kêu tên của anh, sáng sớm hôm sau lại nói với anh không tính cái gì. Bọn họ ở gần như vậy, Tần Việt lại không bắt được, thật giống như bay ở giữa không trung, không lên cũng không xuống được làm người ta hoảng hốt sợ sệt.

Công ty gần đây lời đồn đãi nổi lên bốn phía, chung quanh có người nghị luận tổng giám mới nhậm chức là một người có bản lĩnh, dựa vào gương mặt của mình nam nữ đều ăn hết, trong âm thầm tác phong đặc biệt hào phóng, ở bề ngoài là bạn trai của Tần Sở nhưng lại cùng em trai Tần Sở là Tần Việt có quan hệ mờ ám không rõ, đùa thật đủ lớn.

Ở trung tâm của những lời đồn đãi Giang Yến không hề để ý tới lời nói bóng nói gió, vẫn bình tĩnh như không, để lại một bầu không khí yên tĩnh chết chóc xung quanh mình.

Lời đồn đãi cũng không kéo dài quá lâu, ngày thứ hai buổi chiều không ai dám tiếp tục phân tán những lời liên quan đến Giang Yến nữa. Nguyên nhân là tổng giám bộ phận nhân sự bị Tần Việt tự mình bãi miễn giải trừ hợp đồng lao động. Từ đây sự tồn tại của Giang Yến ở văn phòng như không khí, đồng nghiệp không dám ở trong thời gian làm việc bàn tán những tin tức liên quan đến Giang Yến.

Mặc dù không có bạn nói chuyện Giang Yến có chút cô độc, nhưng cậu cũng không thêm để ý. Cậu chỉ muốn nhanh chóng lấy lại Yến Hoa đi gặp ba ba mà thôi.

Buổi chiều năm giờ, Tần Sở đến văn phòng đón cậu cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Giang Yến gần đây tinh thần không quá tốt, chỉ ngẫu nhiên tỉnh táo, phần lớn thời gian đều rất uể oải. Tần Sở đem xe dừng ở cửa nhà hàng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Giang Yến ngủ ở ghế phó lái. Tóc của cậu rất đen, da mặt trắng như tuyết, tuy rằng mặt mày diễm lệ nhưng mang một chút hồ đồ ngây thơ, đẹp dễ quá phận, một người tốt như vậy nhưng hắn không dám đụng vào. Cậu bướng bỉnh quá phận, một khi quyết định muốn làm chuyện gì ngay cả bản thân mình cũng không để ý cứ như người điên.

Tần Sở thở dài một hơi, cởi áo khoác âu phục ra, đắp cho Giang Yến, không có gọi cậu thức dậy.

Giang Yến nguyên lành ngủ nửa giờ, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn thấy những cảnh vật mờ ảo ngoài xe mới nhận ra mình ngủ quên, cậu lấy áo trên người mình xuống đưa cho Tần Sở: “Xin lỗi, tôi ngủ quên.”

Tần Sở tiếp nhận áo khoác mặc vào, sau đó mới nói: “Không có chuyện gì, tôi đói, chúng ta trước tiên đi ăn cơm đi.”

Hai người một trước một sau xuống xe, đi vào nhà hàng chọn vị trí gần cửa sổ, tùy tiện gọi vài món ăn, câu được câu không tán gẫu.

Tần Sở do dự mãi vẫn mở miệng: “Giang Yến, có một số việc đừng ép mình, thả lỏng một chút.”

“Anh Sở, anh không hiểu.” Giang Yến uống một hớp rượu nho trắng: “Có một số việc tôi nhất định phải đi

làm, không quản tôi có nguyện ý hay không, tôi cũng phải làm, đây là trách nhiệm của tôi. Tôi chỉ có thể cố gắng nên anh đừng khuyên, hiện giờ tôi đang căng thẳng như dây đàn, nhưng chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, chuyện của chúng ta thành, tôi có thể đi gặp ba ba.”

“Nếu như bỗng nhiên thả lỏng ra, chắc cả người tôi sẽ hỏng mất.” Giang Yến không hề chú ý đến Tần Sở đang ngồi đối diện, từ trong lọ đổ ra hai viên thuốc: “Anh Sở, tiến độ nhanh chút nữa đi, có thể tôi chống chọi không được, tôi thật sự muốn chống chọi không được.”

“Cậu muốn nhanh làm sao?”

Giang Yến đại ra, sau đó lấy ra một ổ cứng đẩy đến trước mặt Tần Sở: “Cho dù có chút bĩ ối, nhưng tôi không nghĩ ra biện pháp nào nhanh hơn biện pháp này.”

Tần Sở cầm lấy ổ cứng, nhìn chung quanh, biểu thị không rõ.

“Đây là tôi cùng Tần Việt tối hôm qua...” Giang Yến cảm thấy khó có thể mở miệng, điều chỉnh một phút, mới mở miệng.

“Ban giám đốc và cả cha mẹ anh đều biết tôi là bạn trai của anh.” Giang Yến chỉ vào ổ cứng trên tay Tần Sở: “Cái kia là đoạn phim tối hôm qua tôi và Tần Việt quan hệ. Tần Việt là em trai anh, một khi video này truyền đi, đối với tập đoàn ảnh hưởng khẳng định không tốt, ít nhất đối với hình tượng xí nghiệp có sự đả kích không nhỏ.”

Tần Sở người này đầu óc nhất thời không xoay chuyển được, lại hỏi Giang Yến cụ thể muốn làm sao thực thi.

“Trước hết anh để cho ông nội và người nhà biết có sự tồn tại của video này, dễ thực hiện nhất là cứ công khai trước mặt người nhà của anh.” Giang Yến ngáp một cái, hỏi nhân viên phục vụ muốn một ly cà phê: “Không phải mẹ anh rất hận mẹ Tần Việt sao, mẹ anh ta nhìn thấy loại video này, sợ là phải vĩnh viễn ở trước mặt mẹ anh thấp hơn một cái đầu.”

“Sau khi xem, Tần Sở anh liền nói với ông nội yêu cầu của mình, anh muốn Tần Việt tự động từ bỏ vị trí người thừa kế. Ông nội và cha của anh đều là người rất sĩ diện, xuất phát từ hình tượng xí nghiệp và địa vị trong giới, nhất định sẽ đồng ý bãi miễn vị trí của Tần Việt.”

“Nếu như Tần Việt không đồng ý bãi miễn thì sao?”

“Vậy thì tổ chức họp ban giám đốc, cho hết thảy cổ đông xem, công ty là tâm huyết của mọi người, không người nào muốn vì một đoạn video bê bối bị tung ra ngoài làm cho giá cổ phiếu đi xuống, hình tượng công ty hoàn toàn mất hết, vì lợi ích trước mắt, vị trí Tần Việt chắc chắn sẽ ngồi không vững.”

Giang Yến cúi thấp đầu, không thấy rõ biểu tình còn nói: “Anh không cần phải để ý đến tôi, tôi có gì cũng

không đáng kể, chỉ cần cho tôi Yến Hoa là được, bị người mắng cũng được, mất mặt cũng được, bị ổi cũng được, chỉ cần những gì Tần Việt phấn đấu bị tôi tự tay phá hủy, tôi sẽ vui vẻ muốn chết.”

Tần Sở cảm thấy dường như không quen biết với Giang Yến ở trước mặt mình, cậu quá độc ác, tàn nhẫn đến phá hủy mình cũng không chịu buông tha Tần Việt.

“Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

Giang Yến ngẩng mặt lên đau thương nhìn về phía Tần Sở nở nụ cười: “Một trăm phần trăm.”

Cậu uống hết ly rượu nho trắng để ly lên bàn: “Anh Sở, chờ anh đem Yến Hoa cho tôi, tôi sẽ đem phần bản vẽ còn lại cho anh.”

“Được.”

46. Chương 46

Hôm nay là ngày thứ bảy, Giang Yến đi sân bay tiễn đưa Tiểu Hạ.

Thời gian chuyến bay cất cánh còn rất dài, cậu và Tiểu Hạ tìm một tiệm cà phê ngồi. Tác dụng phụ của thuốc làm cho Giang Yến mất cảm xúc nhưng cậu vẫn cảm thấy khổ sở, Tiểu Hạ và cậu đều là hai kẻ rất đáng thương.

Tiểu Hạ không phải tên là Tiểu Hạ, tên đầy đủ của cậu ta là Hạ Thời, cậu ta nhỏ hơn Giang Yến năm tuổi. Cha của cậu ta là tài xế của Giang Sơn, lúc Giang Yến năm tuổi đã cùng với cha và đi giúp việc trong ở bệnh viện chờ Tiểu Hạ ra đời. Giang Sơn ôm cậu nhìn qua kính thủy tinh của phòng trẻ sơ sinh, chỉ vào Tiểu Hạ, nói cho cậu biết: “Đó là em trai.”

Bọn họ cùng lớn lên, cùng đi học. Năm Tiểu Hạ tám tuổi cả nhà chú Hạ đi ra ngoài thì bị tai nạn, cả chiếc xe rơi xuống vách núi, chỉ để lại Tiểu Hạ được mẹ che chở ở trong ngực. Tiểu Hạ gọi cậu là anh trai, ban đêm vụng trộm bò lên giường của cậu, chớp đôi mắt ngập nước hỏi: “Anh trai, em không có cha mẹ mọi người sẽ đưa em đến cô nhi viện phải không?”

“Sẽ không, em vẫn luôn là em trai của anh, em ở nhà của anh, anh trai sẽ chăm sóc em suốt đời.” Khi đó, Hạ Thời tám tuổi, Giang Yến mười ba tuổi, cậu nói với Tiểu Hạ, anh sẽ vĩnh viễn chăm sóc em. Buồn cười chính là, cậu mới là người được em trai chăm sóc nhiều nhất. Bây giờ cậu lại muốn cho Tiểu Hạ đi, đi Los Angeles thăm ba ba của mình.

“Xin lỗi.” Mắt Giang Yến long lanh nước: “Anh không thể nhớ sớm một chút để cho em lo lắng.”

Tiểu Hạ cũng là người ngớ ngẩn như cậu, cậu ta nhìn Giang Yến cười cười, liền quay đầu lau đi nước mắt: “Anh trai, chỉ cần anh sống vui vẻ thì em sẽ rất vui vẻ. Trước đây em cảm thấy bí mật quan trọng này một mình em công lấy là tốt rồi, em không muốn anh nhớ lại tất cả.”

“Nhưng mà anh vẫn nhớ lại.”

Giang Yến biết Tiểu Hạ khóc.

“Em không muốn anh nhớ lại, anh sẽ không vui.”

“Sẽ không.” Ngón tay Giang Yến gầy đi rất rõ ràng, cậu giống như trước vuốt tóc Tiểu Hạ: “Anh sẽ khá hơn, em và ba phải chờ anh, chờ anh mang Yến Hoa đi Los Angeles tìm hai người.”

Tiếng loa phát thanh vang lên thông tin chuyến bay của Tiểu Hạ. Giang Yến hoảng loạn móc tiền ra, đó là tiền cậu lấy từ Tần Sở, cậu đem tiền nhét vào tay Tiểu Hạ: “Em đến Los Angeles cùng ba sống cho tốt, tốt nhất tìm một trường học đăng kí đi học, nhớ ăn uống cho đầy đủ.”

Tiểu Hạ gật đầu, ôm cậu khóc một hồi lâu mới quay người rời đi.

Giang Yến đứng thẳng tắp, nhìn Tiểu Hạ cẩn thận bước đi, cuối cùng rồi biến mất ở cửa lên máy bay. Bên ngoài trời rất nắng, ánh nắng xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh chiếu vào gương mặt tái nhợt không huyết sắc của cậu. Cậu nhớ Lâm Nhuệ nói với cậu, Tiểu Hạ vì cậu ở góc tường trong văn phòng bệnh viện quỳ rất lâu, cậu ta nói anh của mình đã không nhớ rõ gì hết, thuốc có thể uống, nghiện cũng không có vấn đề, cậu ta chỉ cầu bác sĩ Lâm có thể trị liệu tác dụng phụ là suy gan cho Giang Yến. Lâm Nhuệ không nói lời nào cậu ta vẫn khóc, vẫn luôn khóc.

Cậu nhớ Tiểu Hạ hay ôm eo mình từ trong túi lấy ra lọ thuốc, bỏ thuốc vào miệng mình thường là những viên thuốc lớn, cậu nhớ khi còn bé Hạ Thời mềm mềm dẻo dẻo trốn ở trong lòng ngực của mình, nói với mình: “Anh ơi, trừ chú Giang ra em là thân nhân duy nhất của anh.”

Kỳ thực Giang Yến không nghĩ mình sẽ có một em trai như vậy, cậu ta còn nhỏ tuổi lại vì cậu giữ một bí mật khó khăn như vậy, chăm sóc cậu năm năm, bỏ phí một quãng thời gian rất dài, cậu vốn nên có một cuộc sống tốt đẹp hơn bây giờ.

Giang Yến không muốn để cho Tiểu Hạ ở lại trong nước, cậu không muốn chậm trễ Tiểu Hạ, cũng không muốn cậu ta nhìn thấy mình trở nên bất kham, cậu có lỗi với Tiểu Hạ đã quỳ gối ở văn phòng Lâm Nhuệ lâu như vậy, cậu không dám nói cho Tiểu Hạ, cậu không có uống thuốc trị liệu. Cậu cũng không dám nói, sau khi lấy lại Yến Hoa không biết mình còn có dũng khí đi gặp ba ba của mình không nữa.

Đi rất tốt.

Để lại cậu một mình rất tốt, như vậy cũng không sao cả, rốt cuộc không gì làm cậu lo lắng.

Hiếm thấy, đưa Hạ Thời đi, Giang Yến trở về nhà.

Tần Việt đang ở vườn hoa nhỏ tưới nước, Giang Yến mở cửa lớn đi vào, bước đến gần Tần Việt thì ngừng lại. Nhìn một hồi cậu chỉ một bụi cây mới được cắt sửa không bao lâu nói: “Nơi đó cũng cần tưới nước.”

Giữa hai người có ân oán quá lớn, huyền não quá mệt mỏi nên không ai nhắc đến, ngược lại bảo trì bình tĩnh lạ thường.

Tần Việt bảo A Văn tìm người dọn dẹp biệt thự của Giang Yến sáng sửa sạch sẽ, gia cụ đổi mới, mua một chiếc xe Porches 911 mới để ở ga ra, chiếc đàn dương cầm để ở lầu hai phòng ngủ cũng cho người đốc lòng sửa.

Giang Yến nhìn một hồi, nhấc chân đi vào trong nhà. Từ sân bay về đến nhà làm Giang Yến hao tổn hết thấy tinh lực. Nhưng lần này cậu không uống thuốc, mà lên thang lầu, đi vào phòng ngủ, từ trong tủ lấy ra một cái áo ngủ màu đen rồi chui vào chăn.

Có lẽ chăn đã được người phơi nắng nên vừa mềm mại vừa ấm áp, Giang Yến ngủ rất nhanh.

Tần Việt ở trong vườn hoa nhỏ tưới nước, giữa trưa mặt trời rất ấm, cây cối dưới ánh dương quang tỏa ra sức sống tràn trề, ngẫu nhiên còn có tiếng chim hoàng oanh hót. Anh dọn dẹp xong hoa viên, ở buồng tắm lầu một tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo, cất bước đi tới lầu hai.

Giường đệm nhẹ nhàng lún xuống, Giang Yến nhú lông mày, Tần Việt lấy tay vỗ sau lưng cậu, biểu tình trên mặt Giang Yến giãn ra, thuận thể cuộn mình tiến vào trong lồng ngực Tần Việt.

Đã rất nhiều ngày... đây là lúc hai người có một giấc ngủ hoàn chỉnh nhất.

Tần Việt mặc áo màu lam đậm cổ tròn, mặc quần dài màu nâu nhạt. Nghiêng người ngồi ở phía trước cửa sổ bàn học, đùi phải gác lên đầu gối chân trái, cúi thấp đầu viết một cái gì đó.

Rèm cửa sổ chỉ mở một bên, ánh trời chiều bao phủ toàn thân Tần Việt, tản ra không khí ấm áp nhu hòa.

Giang Yến mới vừa thức giấc, thần sắc còn mơ màng, cậu ngơ ngác nhìn một hồi, trừng mắt chống đỡ giường đệm ngồi xuống.

“Tỉnh rồi?”

Giang Yến gật gật đầu, còn nói: “Tần Việt, tôi muốn ăn táo anh có thể gọt cho tôi một trái không?”

Tần Việt để văn kiện xuống, tiếng bước chân xa dần, lập tức nghe tiếng mở tủ lạnh. Tần Việt ngồi ở cuối

giường, rất nghiêm túc lấy dao gọt táo, vỏ rất dài một vòng một vòng xoay tròn mà rút xuống, đến cuối cùng cắt một dao hoàn chỉnh thẳng thắn dứt khoát.

Giang Yến ăn rất kém, rất là gầy, Tần Việt đưa táo cho cậu, cậu chỉ ăn không tới nửa thì lắc đầu, biểu thị ăn không vô.

Tần Việt lấy nửa quả táo Giang Yến ăn không hết nhét vào miệng của mình, cắn mấy cái đã ăn xong, từ trên bàn lấy hai tờ giấy lau tay.

“Anh mua cho em xe mới, để ở trong nhà để xe, A Yến em muốn nhìn một chút không?”

“Được.”

Xe màu lam đậm, nước sơn rất sáng, giống y như chiếc xe trong trí nhớ lúc cậu mười tám tuổi.

“Kỳ thực, anh không cần thiết phải như vậy.” Giang Yến cúi thấp đầu đứng ở trước cửa ga ra, ảo não. Nhưng đến cùng vẫn còn tâm tính thiếu niên lại ngẩng đầu bật cười: “Ngược lại chúng ta có xe mới, thừa dịp thời gian còn sớm, đi ra ngoài đi dạo một vòng đi.”

Bọn họ đem xe ra sân, trải qua chính đốn đường phố, thuận lợi lái đến đường chính.

Tay Tần Việt đặt ở trên tay lái, đột nhiên hỏi: “A Yến, khi còn bé em học trường nào?”

Giang Yến suy nghĩ một chút, chỉ đường cho Tần Việt.

Chạng vạng sáu giờ, những đám mây trên bầu trời thành thị chuyển sang màu vỏ quýt, mặt trời lặn tia sáng cũng trở nên ôn nhu không ít.

Trường Tiểu học của Giang Yến đã chuyển đến nội thành, nên học khu cũng trở nên hoang phế. Bọn họ dừng xe ở cửa trường học, dọc theo con đường đá đi vào trường học, đi khoảng 200 mét thì Giang Yến không đi nữa.

“Đó là cửa tiệm kia.” Giang Yến chỉ chỉ một cửa hàng cũ kỹ đối diện trường học, trước cửa có một bà lão đang ngồi xem báo.

“Trước đây tôi và Tiểu Hạ thường lén người trong nhà đến chỗ đó mua kem đá đậu đỏ. Cha nói kem đá đậu đỏ không sạch sẽ, tôi không tin, sau đó quả nhiên bị đau bụng xin phép nghỉ học hai ngày, nhưng lần sau tôi và Tiểu Hạ vẫn vụng trộm mua.”

Giang Yến cười: “Bây giờ nghĩ lại đó chỉ là đường hoá học thêm vào một chút nước, làm sao lúc đó lại cảm

thấy ăn rất ngon.”

Tần Việt nhìn cửa hàng kia, không lên tiếng.

“Em chờ.” Tần Việt chạy xa: “Một lúc anh sẽ trở lại.”

“Được, vậy tôi ở trên thao trường chờ anh.”

Giang Yến đi dọc theo con đường đá xanh vào trường học, bức tường bên ngoài màu hồng ấm áp, xa xa có thể nhìn thấy tháp chuông cao vút, mơ hồ có thể nghe được tiếng chuông vào học.

Sân bóng rổ của trường không lớn, có lẽ thường có người đến chơi bóng, nhìn khá sạch sẽ. Giang Yến ngồi xuống lấy tay chống cằm, chờ Tần Việt tới tìm mình.

Trước đây cậu cũng như thế chờ Tần Việt tới, cậu ngồi xổm ở giáo đường Tinh Hà trấn chơi bắn bi, rốt cục ở cửa giáo đường xuất hiện một bóng người. Giang Yến nghe tiếng bước chân, quay đầu, cậu đã đợi được Tần Việt đến. Trong tay người kia còn cầm một cái túi của siêu thị, chắc là chạy vội nên hơi thở không đều, tóc tai không còn ngay ngắn, như một thiếu niên chơi chơi không hiểu chuyện.

Giang Yến có lúc nghĩ, nếu như Tần Việt không sinh ra ở Tần gia, hoặc là anh không phải con riêng, thì sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn hay không. Có thể anh sẽ giống như những người trẻ bình thường, cũng học đại học, có hai, ba bạn cùng phòng, buổi tối đi ra ngoài chơi game, ban ngày trốn tiết, sau đó tìm một người mình thích nói chuyện yêu đương. Sẽ không phải giống như bây giờ, cho anh một chút yêu thích anh liền vui vẻ y hệt một đứa trẻ.

Người khác đều cảm thấy Tần Việt luôn luôn sát phạt quả quyết là một người lạnh lùng, kỳ thực không phải. Thiếu hụt tình cảm lâu dài làm cho anh không biết nên ứng đối với tình cảm thế nào. Bởi vì từ xưa tới nay chưa có ai dạy anh, chính Tần Việt cũng chưa từng tiếp xúc tới. Mỗi một bước trong cuộc đời của anh đều được lập kế hoạch, không thể có một chút sai lệch.

“Anh hỏi thăm nhiều nơi đều nói không có kem đá đậu đỏ, em xem kem đậu đỏ này có được không?” Tần Việt đưa lưng về phía ánh nắng chiều, điều chỉnh hơi thở, đem kem đưa cho Giang Yến.

Giang Yến sừng sốt một chút, cong đôi mắt: “Có thể... cái này tôi đã ăn qua, mùi vị rất tốt.”

Tà dương đỏ au, bên ngoài sân luyện tập có đậu chiếc xe ô tô màu xanh lam. Hai người ngồi ở trên sân bóng rổ ăn kem đậu đỏ, hóng gió.

Giang Yến nói với Tần Việt, năm cậu học lớp ba lần đầu tiên cậu nhận được thư tình, là một tờ giấy nhỏ, phía trước viết câu: về nhà mới được đọc, phía sau viết câu: mình yêu bạn. Giang Yến lúc đó tương đối ngốc, chỉ nhìn phía trước, thông tin phía sau bị bạn học nhìn thấy, các bạn học cười phá lên. Giáo viên nói Giang Yến còn nhỏ không lo học liền lấy thước đánh vào bàn tay cậu, đánh cậu nhưng không hiểu sao giáo

viên lại khóc.

“Lúc học anh tiểu học, có chuyện gì vui không?” Giang Yến hỏi anh.

Tần Việt nuốt kem trong miệng xuống, suy tư rất lâu, cuối cùng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Hai người trầm mặc một hồi, Giang Yến còn nói: “Nếu như có thể bắt đầu lại từ lúc học tiểu học, anh sẽ làm gì điều gì?”

Tần Việt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chậm chậm nói:

“Muốn cùng một bạn không quen đánh một trận bóng rổ.”

“Không muốn học quá nhiều lớp bổ túc.”

“Không muốn du học, học ở quốc nội là tốt rồi.”

“Muốn đi cửa hàng Internet chơi game.”

“Muốn rời nhà trốn đi.”

“Nói cho mẹ biết không muốn về Tần gia.”

“Nói cho Tần Việt lúc 20 tuổi biết, phải luôn để ý đến em.”

Tần Việt phát hiện mình nói những câu nói này trong lòng không có chán ghét, chỉ là nói ra thì không dừng được. Anh là người sống nội tâm rất ít biểu đạt chính mình, nhưng khi ở cùng Giang Yến, không hiểu sao lại muốn nói tất cả suy nghĩ của mình, anh cũng không cảm thấy cuộc sống của mình không tốt, chỉ là không có tự do mà thôi.

“Tần Việt, đã đến lúc anh phải vì chính mình mà sống.” Giang Yến rất nghiêm túc nói.

Điện thoại Tần Việt chấn động, Giang Yến nhắc nhở anh nhận điện thoại.

Tần Việt nghiêng mặt lại nhìn Giang Yến hai giây đồng hồ, sau đó mới lấy điện thoại di động ra. Là mẹ Tần Việt, Hà Bích Vi gọi tới, bên kia chỉ nói nhất định anh phải về nhà ngay bây giờ.

“Anh phải trở về nhà một chuyến, mẹ anh nói có chuyện gấp.” Cúp điện thoại, Tần Việt nhìn Giang Yến áy

náy cười, lại duỗi tay ra để sau cổ Giang Yến hôn trên trán của cậu một cái.

Ngoài ý muốn, Giang Yến không có từ chối, cậu ngẩng đầu lên nhìn Tần Việt nháy mắt một cái: “Tôi đưa anh về nhà.”

Giang Yến như đưa ra quyết định, đứng lên.

“Được.”

Mặt trời rốt cục xuống núi, ánh sao rơi trên vai Tần Việt, anh đứng ở cửa lớn nói: “A Yến, anh đi vào.”

“Được.”

“Tần Việt, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

LEE: TRƯỚC CƠN BÃO TỔ THƯỜNG TRỜI YÊN BIỂN LẶNG

47. Chương 47

Bốn giờ sáng, Giang Yến ngủ ngơ ngơ ngác ngác, không nhận rõ hiện thực hay là mộng cảnh, chỉ nhớ mơ hồ nhận một cú điện thoại, đầu kia có người nói nhớ cậu, lại hỏi cậu đã được những gì bản thân muốn có vui vẻ hay không? Người kia nói: A Yến, anh đau quá.

Giang Yến nghe bên kia có tiếng hít thở, cùng với trong lòng mình bỗng nhiên dâng lên từng trận đau đớn, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tôi buồn ngủ, Tần Việt sau này anh đừng gọi điện thoại cho tôi, anh nợ tôi mãi mãi cũng trả không hết.”

Bốn giờ rưỡi thủ đô đổ một trận mưa giữa mùa hạ. Giang Yến đóng cửa cảm dù như một u hồn đi ra cửa. Đầu óc của cậu không tỉnh táo lắm, chỉ nhớ rõ Tần Việt nói anh đau, Tần Việt khỏe mạnh như vậy làm sao lại đau.

Chờ cậu lấy lại tinh thần có thể suy nghĩ bình thường thì đã cảm dù đứng ở cửa chính Tần gia. Cậu ngơ ngác đứng ở trong mưa che dù, nhìn chăm chăm lâu hai bên trái gian phòng thứ nhất. Cả người Giang Yến đều ướt đầm, mái tóc đen dán ở trên mặt, nước theo sợi tóc chảy xuống, áo ngủ bị nước mưa làm ướt dính trên người, cậu ngược đầu vẫn luôn nhìn về phía cửa sổ.

Trước cửa sổ tối đen, rèm cửa sổ vẫn khép kín, một chút động tĩnh cũng không có, Giang Yến nhìn một hồi

lâu mới kéo thân thể cứng nhắc trở về nhà.

Có lẽ do mắc mưa nên giấc ngủ Giang Yến rất kém, khi ngủ giật mình tỉnh lại hai lần, một lần bị nóng tỉnh, một lần bị lạnh tỉnh. Khi chân trời tảng sáng, Giang Yến mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lúc mở mắt ra đã đến giữa trưa.

Cậu ở trên giường hoảng hốt một hồi mới tỉnh táo, đầu rất đau, tay theo bản năng đưa về phía lọ thuốc. Giang Yến dừng lại một chút, rồi tự giận mình đổ ra hai viên, ném vào trong miệng dùng nước bọt nuốt xuống. Sau đó xuống giường, đem chân luồn vào dép lê, đi buồng tắm rửa ráy.

Bây giờ Giang Yến thật không dám soi gương. Người chung quy phải có một cách để phát tiết, không tìm được cách chỉ có thể lấy mình phát tiết. Cậu không chịu uống thuốc trị bệnh Lâm Nhuệ cho, cũng không sợ bị nghiện, trước đây mỗi ngày uống một viên, miễn cưỡng vượt qua giai đoạn trả thù, sau đó một viên rồi lại tiếp tục một viên, cậu có thể nhận biết cơ năng thân thể dần mất đi, từng chút từng chút trôi đi. Cái ngày cậu nói chuyện với Tần Sở ở đã ở trong phòng vệ sinh ối ra một ngụm máu đầu tiên. Lúc đó Giang Yến vẫn chưa sợ sệt, cậu bình tĩnh liếc mắt nhìn, lau vết máu, rửa tay rồi đi.

Trong gương đứng một người sắc mặt trắng bệch, hình dung bệnh trạng, Giang Yến hoảng hốt hỏi mình: “Thành công trả thù Tần Việt, mày có vui vẻ một chút hay không?”

Không có người trả lời cậu, Giang Yến nhìn vào gương cười khúc khích, rất giống người bị bệnh thần kinh: “Vậy chúng ta trước khi đi đưa Tần Việt một lễ vật lớn.”

Giang Yến sửa soạn bản thân tử tế, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển vở, trên bìa có hình hoa hướng dương, đó là tất cả ký ức mà cậu không dám mở ra khi cùng Tần Việt lái xe đến Tỉnh Hà trấn.

Quyển vở lạnh lẽo, tuy rằng quyển bút ký là vật chết không biết nói chuyện, nhưng đã ghi lại mỗi một khắc vui thích và bữa bãi trên đường đi.

Viện điều dưỡng rất yên tĩnh, Giang Yến đẩy cửa phòng bệnh lầu bốn. Hứa Nhất đang dựa vào giường bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người. Giang Yến và Hứa Nhất giống nhau bảy tám phần, mặt mày tương tự, nhưng tính cách lại khác nhau rất nhiều.

Nghe động tĩnh, Hứa Nhất nhìn ra cửa. Chắc vừa mới khóc cho nên vành mắt hấn có chút hồng. Giang Yến ở dưới giường kéo ra một cái ghế, ngồi đối diện với Hứa Nhất.

“Anh đến tìm em làm gì?”

“Muốn đến nói cho cậu chuyện của Tần Việt.” Giang Yến sờ sờ tay Hứa Nhất, có thể do bệnh tình trở nên khá hơn không ít, Hứa Nhất tuy rằng vẫn gầy, nhưng trên người lại tản ra sinh cơ: “Thoạt nhìn cậu có thể sống đến một trăm tuổi.”

Hứa Nhất cũng không nói gì, ngược lại mu bàn tay cảm thụ được nhiệt độ lòng bàn tay Giang Yến, cảm giác đó làm cho hắn rất yên lòng nhẹ nhõm, nhưng chưa đến hai giây đồng hồ, Giang Yến liền thu tay về.

“Tôi tới tìm cậu là muốn cho cậu một cơ hội, một cơ hội thực sự trở thành tôi.”

“Kỳ thực suy nghĩ kỹ thời gian tôi và Tần Việt chung đụng cũng không dài. Một quãng thời gian khi tôi 15 tuổi...” Giang Yến giương mắt nhìn Hứa Nhất: “Ồ Tỉnh Hà trấn, chuyện phát sinh cậu nên biết rõ ràng, bằng không lời của cậu nói Tần Việt chưa chắc sẽ tin.”

Cậu để quyển sổ có hình hoa hướng dương nở rộ trước mặt Hứa Nhất: “Còn có tất cả những ký ức của chúng tôi trên đường đến Tỉnh Hà trấn.”

“Tại sao phải cho em?” Hứa Nhất nhìn quyển sổ trong tay lúng ta lúng túng hỏi.

“Bởi vì cậu thoát nhìn có thể sống đến một trăm tuổi.” Giang Yến nở nụ cười, còn nói: “Tôi đùa thôi.”

“Không phải cậu luôn ham muốn biến thành tôi sao? Cậu xem hiện tại trong thân thể của cậu chảy dòng máu của tôi, ký ức của tôi lúc 15 tuổi cậu cũng có, quyển nhật ký này là ký ức của tôi lúc 25 tuổi.”

“Cậu xem càng nhiều thì có thể lừa gạt Tần Việt tin tưởng cậu càng nhiều, tốt nhất cả đời đều không phát hiện được.”

Giang Yến ngồi một hồi, điện thoại di động chấn động, cậu từ đâu đó lấy điện thoại di động ra, người điện thoại tới chính là Tần Việt. Giang Yến ấn tắt, ánh mắt Hứa Nhất lại mờ đi.

“Anh ta chỉ cảm thấy lương tâm thẹn với tôi mà thôi.” Giang Yến an ủi Hứa Nhất: “Thời gian tôi ở chung với anh ta so với năm năm của hai người thật sự không đáng chú ý. Anh ta vì cứu cậu, đem tôi nhốt ở bệnh viện, tôi nói tôi không chịu anh ta lại tự đâm mình một dao, cậu xem, anh ta yêu cậu biết bao nhiêu.”

“Cậu muốn lừa gạt thì phải lừa gạt anh ta cả đời.” Trước khi đi Giang Yến còn nói: “Tôi đem chìa khóa nhà của mình kẹp ở trong quyển sổ, cậu chuộc tội xong không chỗ đi có thể trở về nhà ở.”

Giang Yến vốn gầy, thời gian dài không gặp càng gầy hơn, cái cổ trắng như tuyết cổ lộ ra một đoạn dài, quần áo rộng thùng thình. Hứa Nhất nhìn chằm chằm bóng lưng Giang Yến, lần thứ nhất sinh ra một cảm giác đau lòng cho Giang Yến, hắn phát hiện cậu là kẻ địch mà mình mãi mãi không thể đánh bại, nhưng cậu cũng là một người nguyên ý che chở hắn bảo vệ hắn, một người dường như không có gì xuyên thấu, nhưng bây giờ lại yếu đuối một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Hứa Nhất kêu khẽ một tiếng: “Anh trai.”

Giang Yến ở trên văn bản chuyển nhượng cổ phần ký tên, kết thúc giai đoạn Yến Hoa là chi nhánh phải lệ

thuộc vào một tập đoàn khác.

Văn kiện có ba phần, Tần Sở lấy đi hai phần văn kiện. Bỗng nhiên nói: “Cậu không hỏi Tần Việt như thế nào rồi sao?”

“Anh ta như thế nào cũng không liên quan đến chuyện của tôi, tôi chỉ lấy lại những thứ thuộc về tôi.”

Tần Sở còn muốn nói cái gì, Giang Yến bỗng đưa tay ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Tần Sở chỉ có thể đưa tay ra, nắm chặt tay Giang Yến, khô cần nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Giang Yến đi thang máy xuống lầu, từ văn phòng tầng một ra đại sảnh rồi đi.

Một đoạn video được phát trên TV treo tường ở đại sảnh. Nội dung tin tức liên quan đến Tổng Giám đốc tập đoàn Tần thị buổi sáng hôm nay vừa từ chức, ban giám đốc tổ chức hội nghị chọn Tần Sở đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc. Hội nghị cùng ngày, Tần Việt vẫn chưa có mặt, văn kiện khởi thảo cùng với bỏ phiếu do trợ lý thay quyền quyết định. Mọi người cấp dưới nói Tần Việt không tham dự hội nghị vì sức khỏe không tốt, không thể gánh vác cường độ công việc. Còn có người nặc danh đồn đoán việc Tần Việt nghỉ làm có liên quan đến sinh hoạt cá nhân.

Giang Yến mở chìa khóa xe nghe xong phát thanh, người đại ra. Điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Giang Yến lấy lại tinh thần, mở màn hình.

Trên màn ảnh có hai tin nhắn, một tin là bức ảnh, một tin khác là Tần Việt nói xin lỗi. Giang Yến rất bình tĩnh mở bức ảnh kia, đó là hình ảnh Giang Sơn và Tần Việt, khung vuông nhỏ màu xanh lam ở phía dưới thể hiện thời gian 2 phút 37 giây. Giang Yến rất rõ ràng đó là cái gì, đây là video cậu lên giường với Tần Việt, chính tay cậu làm ra.

Tầm mắt Giang Yến dừng lại trên bức ảnh hai phút, điện thoại di động trở tối, Giang Yến khóa màn hình. Tần Việt nhất định muốn dùng loại phương thức tàn nhẫn này để giữ cậu lại sao?

Ngày đó Giang Yến mặc một cái áo gió màu nâu nhạt, Tiểu Hạ nói gần đây Los Angeles gió lớn, Giang Yến biết mình rất gầy cố ý chọn áo khoác có màu ấm áp, như vậy thoát nhìn tinh thần khá hơn một chút. Cậu ở trong xe ngồi một hồi lâu, nhắm mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Đến nửa ngày Giang Yến nhẹ nhàng nở nụ cười, từ đâu đó lấy ra vé máy bay đi Los Angeles xé nát tan.

Trời xế chiều hôm đó Tiểu Hạ không đợi được người, Giang Yến triệt để mất liên lạc.

Nửa tháng sau Tiểu Hạ nhận được một phần văn kiện công ty Yến Hoa cùng với một phong thư. Trên đó viết: xin lỗi, anh không có mặt mũi gặp lại ba ba.

Kinh thành sắp bắt đầu bước vào mùa đông, nhà hơi lạnh, Giang Yến không có mở máy điều hòa, thần sắc bình tĩnh thu dọn đồ đạc, trong tay là một tờ đơn xét nghiệm của bệnh viện, bị cậu vò nát ném vào trong thùng rác.

“Trương Giả Chi, đi.”

“Ồ.” Trương Giả Chi từ trong tay Giang Yến nhận lấy đồ đạc, lại nhìn bốn phía: “Em thật sự phải cùng anh đi sao?”

“Ừ, đi đâu cũng được.”

“Nhưng chúng ta mới quen biết có một ngày, cũng chỉ ở trong bệnh viện nói với nhau một chút tâm sự, em liền muốn đi theo anh.”

“Anh không phải bệnh trầm cảm nghiêm trọng muốn tự sát sao?” Giang Yến đem cửa khóa lại: “Tôi cũng cảm thấy sinh hoạt không có gì hay, anh dẫn theo tôi, chúng ta làm bạn cùng nhau đi tìm đường chết.”

Đi xuống lầu, Trương Giả Chi vây quanh chiếc xe porches hưng phấn xoay chuyển vài vòng, hỏi cậu: “Muốn lái xe đi sao?”

“Không được.” Giang Yến lấy tay xiết chặt khăn quàng cổ: “Đây không phải là xe của tôi, xe của tôi đã sớm bị đâm cháy.”

“Há, vậy cũng thật là đáng tiếc.” Trương Giả Chi đi theo sau Giang Yến, âm thanh lộ ra một chút thất vọng.

48. Chương 48

Hà Bích Vi ngồi ngay ngắn ở trong bóng tối, mỗi một hỏi: “Tần Việt, con có thể thay đổi không?”

Tần Việt trở mình, đưa lưng về phía Hà Bích Vi, bật cười một tiếng: “Thay đổi cái gì?”

“Tần Việt, sao con lại biến thành như vậy! Con làm cho mẹ ở Tần gia không góc đầu lên được, sao mẹ lại sinh một đứa con như thế chứ!” Trần Bích Vi cuồng loạn nhìn Tần Việt hét to: “Con có chịu thay đổi hay không, không thay đổi mẹ sẽ nhốt con cả đời, con còn muốn đi tìm Giang Yến? Mẹ cho con biết không thể, con làm cho mẹ mất mặt một ngày, mẹ sẽ nhốt con một ngày, đến khi nào con nghĩ xong, mẹ sẽ cho con đi ra ngoài.”

Bốn người bảo vệ đứng ở cửa mặt không cảm xúc, như đối với chuyện xảy ra bên trong tập mãi thành quen.

“Tần Việt, mẹ con chúng ta đi tới hôm nay không dễ dàng, con muốn vì một người không tiếc tất cả thủ đoạn kéo con xuống dưới, mà không muốn mẹ sao?” Lời nói của Hà Bích Vi đã khôi phục bình tĩnh, bà không tức giận, nhìn bộ dạng Tần Việt bướng bỉnh nằm trên giường tâm ngội lạnh.

“Con mấy tuổi rồi Tần Việt?” Hà Bích Vi nói: “Cái gì quan trọng cái gì không quan trọng còn để cho mẹ nói cho con biết sao? Con bao nhiêu tuổi? Hả?”

“Mẹ, con năm nay 26 tuổi.” Giọng nói Tần Việt mang theo cười nhạo, trào phúng: “Con đã hai mươi sáu tuổi, con không thể có cuộc đời của mình sao?”

“Bởi vì mẹ là mẹ của con, con không đành lòng để mẹ chịu ủy khuất, từ nhỏ mẹ bảo con phải học tập, con đi học tập, bảo con đoạt quyền con liền đoạt quyền.” Tần Việt còn nói: “Không phải con không thể hóa giải nguy cơ lần này, không phải không thể đánh bại Tần Sở, nhưng mẹ... Con mệt mỏi thật sự. Con cảm thấy không còn ý nghĩa, con chỉ muốn bên cạnh người con yêu cũng không được sao?”

Hà Bích Vi ngồi qua một bên, che mặt: “Mẹ cũng chỉ có một mình con là con trai, sau này con có thể tìm rất nhiều bạn trai, bạn gái, tại sao phải nhất định là Giang Yến chứ?”

Thể lực Tần Việt không chống đỡ nổi, anh mới từ nhà cũ đi ra, đồ đạc còn chưa thu dọn xong đã bị người của Hà Bích Vi bắt lại. Trong lòng anh lo lắng cho Giang Yến, ban đêm thường mơ thấy Giang Yến khóc, cửa chính không ra được, Tần Việt một lần lại một lần gọi điện thoại cho Giang Yến. Giang Yến không chịu nhận điện thoại, anh chỉ muốn nói lời xin lỗi, nhưng điện thoại cũng gọi không được.

Hừng đông là lúc lòng người yếu ớt nhất, lòng Tần Việt cũng sinh ra sợ hãi vô ngần, Giang Yến đã lấy được vật mình muốn, nếu như cậu bỏ đi, thì anh phải đi đâu tìm cậu? Trong lòng anh rất gấp, chỉ muốn đi tìm Giang Yến, vì thế anh từ trên lầu nhảy xuống. Nhưng Hà Bích Vi như trước không chịu buông tha, ở dưới lầu cũng bố trí người, Tần Việt nhảy lầu chân bị thương, anh rất đau mất công tốn sức lấy điện thoại di động ra gọi cho Giang Yến, ngoài ý muốn lại gọi được, nhưng còn chưa kịp vui vẻ, điện thoại đã bị Hà Bích Vi cướp đi cũng cho người nhốt anh lại.

Tần Việt tuyệt vọng: “Mẹ hỏi con tại sao phải là Giang Yến? Sao mẹ không tự hỏi bản thân mình, tại sao phải là Tần Hoài Nguyên?”

“Mẹ, cha là người mẹ yêu, nhưng mẹ lại muốn nhiều hơn. Mẹ con Tần Sở chỉ chiếm được danh phận, còn cha cái gì cũng cho mẹ, di chúc đều để lại cho mẹ, nhưng mẹ vẫn không vừa lòng.” Giọng nói Tần Việt mang theo trào phúng: “Con muốn Giang Yến sao mẹ nhất định ngăn cản con? Một người hai mươi mấy tuổi mà ngay cả cuộc đời của mình cũng không làm chủ được, thật sự rất thất bại.”

“Cao cao tại thượng, có tiền có thế, người người kính trọng con ba phần không tốt sao?” Hà Bích Vi kinh ngạc hỏi anh.

“Không có Giang Yến, không có ý nghĩa gì.”

“Mẹ không quản được con, sẽ có người quản được con.” Hà Bích Vi vuốt mặt, không nói chuyện, quay người đi ra ngoài.

Thư phòng Tần Hoài Nguyên không lớn, khoảng bảy mươi mét vuông, thảm trải nền màu tối, một giá sách khá lớn bằng gỗ tử đàn dựa vào tường.

“Tần Việt.” Tần Hoài Nguyên nghiêm khắc nhìn anh: “Mẹ của con rất thương tâm.”

“Vậy thì thế nào?” Tần Việt bị nhốt ở trong nhà nửa tháng, thương tổn khi nhẩy lầu còn chưa chuyển biến tốt, người suy yếu: “Con là người thế nào, đến bây giờ mẹ mới thương tâm nói rõ con đối với mẹ đầy đủ hiếu thuận.”

“Con nhất định phải nói như vậy sao?” Tần Hoài Nguyên ném văn kiện trên tay lên mặt bàn: “Nhà chúng ta phát triển đến bây giờ có bao nhiêu người chờ xem chuyện cười của chúng ta? Con bây giờ giỏi rồi, bởi vì một người không liên quan, mâu thuẫn với anh của con thành dạng gì. Còn chủ động từ bỏ chức vị của mình, nói không cần là không cần.”

“Tần Sở có đức hạnh gì, nó không phải là người biết làm ăn. Con vì một Giang Yến, con thật đúng là cha quá thất vọng rồi.”

“Em ấy không phải là người không liên quan, con yêu em ấy.”

“Con còn dám mạnh miệng đúng không?” Tần Hoài Nguyên tiện tay lấy quyển tạp chí thương mại trên bàn ném mạnh vào người Tần Việt, giận không chỗ phát tiết: “Trong nhà dốc lòng bồi dưỡng con, con báo đáp với ba như thế nào. Ba cho con biết, Tần Việt, muốn đi tìm Giang Yến không có cửa, chờ qua một thời gian ngắn, phong ba bình tĩnh con trở về đi làm cho ba, không có thương lượng.”

“Không thể, bảo con từ bỏ Giang Yến không có khả năng, trừ phi ba nhốt con cả đời.”

Tần Hoài Nguyên trào phúng nhìn Tần Việt: “Bản lãnh rất lớn đúng không, được, con muốn đi cũng được, ngày hôm nay con bước ra, đời này cũng đừng trở lại, cái nhà này không có một chút quan hệ với con, con cũng không cần trở về.”

“Cầu còn không được.” Tần Việt không hề nghĩ ngợi, đi về phòng của mình, đi lấy hành lý ra ngoài.

“Lấy đồ đạc cái gì, nếu quyết định đi thì đồ trong nhà, một cây kim cũng không thể mang đi.” Giọng nói của Tần Hoài Nguyên từ trong hàm răng phát ra: “Ngày hôm nay con vì Giang Yến đi ra khỏi nhà, sau này Tần gia với con một đao cắt đứt, không một chút quan hệ.”

“Chăm sóc thật tốt mẹ của con.”

Tần Việt đóng cửa lại, không mang theo cái gì, cứ như vậy mà đi, không một chút do dự.

Khi thân ảnh Tần Việt hoàn toàn biến mất ở cửa lớn, Tần Hoài Nguyên từ cửa sổ quay người trở về ngồi trên ghế.

Trong ấn tượng của Tần Hoài Nguyên thì Tần Việt là người thông minh, sát phạt quả quyết, là một người rất có thiên phú. Nhưng ông ít khi nhìn thấy Tần Việt có tâm tình gì, từ nhỏ đã là đứa con đảng hoàng chân thật. Ở nhà cũ vì Giang Yến mà Tần Việt đánh nhau với Tần Sở, đó là lần thứ nhất ông cảm nhận được trong lòng Tần Việt cũng có khát cầu, con trai không nên ép bản thân mình sống thành công cụ của Hà Bích Vi.

Ông thở dài, một mặt vì mình phải cực khổ một lần nữa về công ty giúp Tần Sở nắm giữ công việc, một mặt vừa hy vọng Tần Việt có thể tìm được Giang Yến kia, còn phải đi ứng phó cha mình và Hà Bích Vi, làm một người cha thật quá khó khăn.

Tần Việt ra khỏi nhà đi thẳng đến nhà Giang Yến, anh muốn nói với Giang Yến: Anh sẽ cùng Hứa Nhất nói rõ ràng, Giang Yến chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được hay không, lại như lúc đi đến Tinh Hà trấn vậy.

Cửa lớn mở, Tần Việt yên lòng. Lúc đẩy cửa ra Tần Việt cảm thấy tất cả có gì đó không đúng, trong nhà quá mức ẩm áp, chung quanh sạch sẽ có người quét tước qua, còn có hơi người ẩm áp.

Anh bước vào trong nhà, lên tiếng gọi: “A Yến.”

Lầu hai, phòng thứ hai có động tĩnh. Một người đẩy cửa ra, cầm trong tay một quyển sổ ghi chép.

Sổ ghi chép kia Tần Việt nhận ra, là quyển bút kí Giang Yến ở trên đường viết viết vẽ vời.

Mà người cầm quyển sổ không phải là Giang Yến.

Hứa Nhất ở trên lầu nhìn anh cười: “Tần Việt, anh trở lại.”

“Giang Yến đâu?” Tần Việt hỏi Hứa Nhất.

Vui cười trong mắt Hứa Nhất còn chưa biến mất, thì nghe thấy Tần Việt hỏi hần, Giang Yến đâu?

“Từ lúc em làm phẫu thuật đến bây giờ chúng ta mới gặp mặt, anh không hỏi em gần đây có khỏe không?” Hứa Nhất miễn cưỡng duy trì nụ cười.

Tần Việt bước lên lầu hai rồi ngưng lại, ngược đầu rất nghiêm túc nói với hần: “Hứa Nhất.” Anh nói rất thẳng thắn: “Kỳ thực anh không hiểu ái tình là cái gì, cũng không biết làm sao đi yêu một người. Anh tốt

với em là dựa vào độ ấm áp của tình cảm thời niên thiếu duy trì được.”

Hứa Nhất lẳng lặng nhìn Tần Việt không nói.

“Thời gian trôi qua anh chỉ có thể yêu em lúc 15 tuổi trong trí nhớ.” Tần Việt nghi hoặc: “Nhưng tiếp xúc với em càng nhiều, anh càng không hiểu yêu một người là như thế nào, chỉ có thể dựa vào ký ức khô cằn mà tốt với em.”

“Không phải, Tần Việt không phải, anh chỉ nhất thời bị Giang Yến đầu độc mà thôi, chúng ta không phải ở cùng nhau năm năm sao?” Hứa Nhất đi về phía trước đi hai bước, vội vàng tranh luận.

Tần Việt đứng cuối thang lầu ở lầu hai, nhìn hư không, đến nửa ngày nói một câu: “Xin lỗi.” Còn nói: “Anh sẽ bồi thường cho em, em muốn cái gì anh cũng cho em.”

Hứa Nhất giống như mất hồn, sổ ghi chép từ trong tay rơi xuống đất, kinh ngạc hỏi anh: “Tại sao? Rõ ràng em yêu anh như vậy, so với Giang Yến tốt hơn nhiều, Tần Việt, anh không nhìn thấy sao?”

Hứa Nhất khóc dữ dội, thân thể run rẩy rẩy, nước mắt thuận theo khóe mắt chảy xuống, mắt không chế, hấn siết cánh tay Tần Việt: “Anh đã nói sẽ chăm sóc em cả đời, anh chẳng qua là cảm thấy có lỗi với Giang Yến mà thôi, đây không phải là yêu, là hổ thẹn. Công ty Yến Hoa, Giang Yến cũng đã lấy lại, anh ấy vẫn là một thiếu gia kiêu ngạo như trước kia hô mưa gọi gió, Tần Việt, em cái gì cũng không có, em cũng chỉ còn lại mình anh.”

Hứa Nhất giống như muốn chứng minh cái gì nhón chân đi ôm cổ Tần Việt: “Tần Việt, anh đừng bỏ lại em, em chỉ có anh, có anh là đủ rồi, không có anh, em sống còn có ý nghĩa gì.”

“Xin lỗi.” Tần Việt đẩy Hứa Nhất ra, lấy tay giúp hắn lau nước mắt: “Sức khỏe em tốt rồi có thể làm rất nhiều chuyện, tốt nhất làm chuyện vì mình. Giang Yến nói qua, người phải sống vì mình, từ bây giờ chúng ta nên bắt đầu vì mình mà sống. Không có anh thì em cũng có thể sống rất tốt.”

Tần Việt cúi người xuống, rất quý trọng nhặt quyển sổ dưới đất lên, anh không cam lòng vào từng căn phòng tìm hình bóng Giang Yến. Anh ôm một chút hi vọng, Giang Yến không đi, chỉ là trốn ở trong một căn phòng nào đó không chịu gặp anh.

Đến khi đẩy cửa thư phòng ra, lập tức Tần Việt dừng bước chân.

“Tôi đã biết.” Tần Việt cười tự lảm bảm: “Tôi sớm nên đoán được, là tôi nhát gan không dám thừa nhận, nhóc nói nhiều của tôi tốt như vậy, lạc quan như vậy, giống như một chú sư tử con, làm sao lại nói xấu người khác, lại làm cho tôi lo lắng chứ?”

Đối diện với anh là một bức tường, chính giữa bức tường treo một tấm ảnh. Giang Yến kéo cánh tay cha mình cười long lanh, ở phía sau cậu là chiếc xe Porches mà Giang Sơn tặng cậu nhân dịp sinh nhật mười

tám tuổi, trên người cậu mặc một chiếc áo sơ mi mà Tần Việt rất quen thuộc, bởi vì đó là áo của anh.

15 tuổi Giang Yến chưa đủ cao mặc áo của anh không vừa, nhưng cậu vẫn mặc áo sơ mi Tần Việt ăn dưa hấu, ở cổng vòm hôn môi với anh. 18 tuổi rồi cuộc Giang Yến đã cao hơn nhiều, cao đến có thể mặc vừa áo của anh trải qua nghi thức trưởng thành.

Tần Việt ngốc trệ một phút, mới nhấc bước chân nặng nề đi về phía bức ảnh sờ vào mặt Giang Yến: “Anh sớm phải biết.”

Trương Lan Chi nghe ồn ào mới từ phòng ngủ chính cầm một tờ đơn xét nghiệm vội vàng đi ra. Nhìn thấy Hứa Nhất ở cửa thư phòng đại ra, hốt hoảng nói: “Hứa Nhất, con xem Yến Yến đây là thế nào, tờ xét nghiệm viết là cái gì? Nó không có...”

“Anh ấy đã biết.” Hứa Nhất nhìn Trương Lan Chi sắc mặt xám xịt, kinh ngạc nói: “Không đối gạt được... Tần Việt đều biết.”

Trương Lan Chi đứng ở hành lang, mắt không nhìn thấy thư phòng, hỏi hẩn: “Tần Việt biết cái gì?”

Hứa Nhất lùi tới góc tường, thân ảnh Tần Việt xuất hiện ở hành lang, anh nhìn Hứa Nhất, liền quay đầu nhìn về phía Trương Lan Chi, bình tĩnh hỏi: “Dì, dì cũng biết?”

Tần Việt đi đến hai bước, lấy tờ xét nghiệm trong tay bà, chỉ liếc mắt nhìn rồi nghiêng mặt đi, trong mắt dần dần đầy hơi nước, rồi từng giọt nước mắt lớn chảy ra.

Tay anh gắt gao nắm lấy tờ xét nghiệm, đỏ mắt nhìn chằm chằm Hứa Nhất, trong mắt tràn đầy hận ý. Một hồi lâu như nghĩ tới điều gì tốt đẹp, âm thanh mềm nhẹ đi, nhưng nước mắt không ngừng rơi, anh nghiêng mặt hỏi Trương Lan Chi: “Dì, dì có nghĩ tới hay không, nếu như Hứa Nhất không có gạt tôi, tôi và nhóc nói nhiều bên nhau nhiều năm như vậy, sẽ sống như thế nào?”

49. Chương 49

“Chậm.” Hứa Nhất cười đáng thương: “Tần Việt, bây giờ anh biết cũng đã chậm, Giang Yến đã đi rồi.”

“Cái người kia không hề có lỗi với anh ấy, sẽ đối với anh ấy rất tốt, so với anh thì người đó có tư cách làm bạn với Giang Yến hơn anh.”

“Không quan trọng.”

“Cái gì không?” Hứa Nhất hỏi.

“A Yến yêu tôi, em ấy chỉ là... chỉ là không thể tha thứ cho tôi.” Tần Việt suy tư gian nan nói.

Hứa Nhất rút sổ ghi chép trong tay anh ra, lật hai trang, giọng nói mang theo vẻ châm biếm: “Anh biết tại sao anh của em đồng ý đem quyền nhất ký cho em không? Anh ấy hận anh, rất hận anh, anh ấy muốn đem hồi ức lúc trước của hai người cho em toàn bộ, bảo em lừa anh cả đời. Không chỉ có anh còn có em, hai người chúng ta đều thống khổ cả đời.”

“Anh ấy nói muốn đưa cho anh một món quà lớn, đây chính là món quà đó.”

“Chúng ta làm sai nhiều chuyện như vậy, anh của em mãi mãi cũng sẽ không tha thứ. Anh ấy hận không thể để hai người dè hèn như chúng ta vĩnh viễn quấn lấy nhau, dằn vặt nhau cả đời.”

“Đó cũng là chuyện giữa tôi và A Yến không quan hệ đến em.” Tần Việt cực lực khống chế tâm tình của mình, lấy sổ ghi chép và giấy khám bệnh đi, không có nói chuyện với hắn nữa, hồn bay phách lạc đi xuống lầu.

“Tần Việt!” Hứa Nhất chưa từ bỏ ý định gọi: “Không có Giang Yến mười lăm tuổi, anh thật không có một chút yêu em sao?”

Hứa Nhất ghen ngào, thống khổ mà nở nụ cười: “Dù cho một chút cũng không có sao?”

Tần Việt lạnh lùng quay đầu lại: “Không có, một chút cũng không có.”

Tần Việt siết chặt giấy khám bệnh của Giang Yến trong tay, ngồi xổm ở góc đường, một lần lại một lần xoa tóc và mặt của mình như là vò một tờ báo bị vứt bỏ. Mỗi một từ trên giấy khám bệnh như một lưỡi dao sắc bén nhất đâm vào trái tim của anh làm cho máu me đầm đìa. Tần Việt viền mắt hồng hồng, thần sắc hoảng hốt đứng lên, sửa sang lại tâm tình, đi vào một tiệm cơm Tây bên kia đường.

Đường Vũ Trình và Lâm Nhuệ trách Tần Việt chọn vị trí không tốt, không phải tầm nhìn tốt nhất, mà là một góc không ai nhìn thấy. Lúc đầu Đường Vũ Trình còn phàn nàn chỗ ngồi có vấn đề, sau khi nhìn thấy Tần Việt rớt cuộc không còn oán giận, bởi vì bộ dạng Tần Việt thể này thật sự không thích hợp để người nhìn thấy.

Anh luôn cúi đầu, mắt đầy tơ máu, hai má càng thêm gầy gò, cả người như lạnh lùng và táo bạo hợp thể.

“Đây là những gì cậu muốn.” Đường Vũ Trình đem tiền và điện thoại di động mới đưa cho Tần Việt, suy nghĩ hồi lâu do dự nói: “Tôi xem không thể như chúng ta tính được đâu.”

“Tôi tìm A Văn, bọn họ đã điều tra. Giang Yến hiện giờ sinh hoạt rất tốt.”

Tần Việt ngẩn người, lại nghe Đường Vũ Trình nói: “Trương Giả Chi mặc dù có bệnh trầm cảm, thể nhưng

y đối với Giang Yến rất tốt. Người như Giang Yến, cậu cũng biết đó, âm áp như mặt trời. Trương Giả Chi không phải đầu gỗ tất nhiên sẽ động tâm. Tuần trước Trương Giả Chi mua cho Giang Yến một bó hoa hồng thật to, hai người ở nhà hàng ăn cơm xong nắm tay đi ra.”

Đường Vũ Trình liếc nhìn Tần Việt, gập ghềnh trặc trở nói: “Tôi cảm thấy Giang Yến đã buông xuống, nếu không cậu...”

Tần Việt cúi đầu, hô hấp trở nên khó khăn, sắc mặt tái nhợt, không nói một lời.

“Cậu nghĩ như thế nào?” Lâm Nhuệ bỗng nhiên lên tiếng hỏi anh.

Tần Việt ngẩng đầu lên, bộ dáng có chút chật vật: “Tôi không nghĩ gì, tôi biết mình không có tư cách quấy rối em ấy, nhưng tôi muốn đi gặp em ấy nói lời xin lỗi, hoặc là làm cho sức khỏe em ấy tốt lên... Lâm Nhuệ... Cậu biết không, So với làm cho em ấy tha thứ...” Mắt Tần Việt ngập nước, đem tờ xét nghiệm nhiều nếp nhăn đưa cho y: “Tôi cho là Giang Yến đã cai được thuốc kia, hoặc là uống thuốc lúc trước cậu cho em ấy, tôi cho là không có vấn đề... Không hiểu em ấy từ nơi nào kiếm được thuốc, còn uống nhiều như vậy?”

“Ông trời đang trừng phạt tôi sao? Rõ ràng tôi đã cố gắng giúp em ấy cai thuốc... Rõ ràng...”

“Tôi cảm thấy rất khó chịu.” Tần Việt nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lâm Nhuệ cầm tờ xét nghiệm, tay run lợi hại.

Đường Vũ Trình không biết chuyện gì nên hết nhìn Lâm Nhuệ rồi nhìn Tần Việt: “Đến cùng làm sao vậy?”

“Bị suy thận.” Lâm Nhuệ dùng ngữ khí rất nhẹ nói ra mấy chữ rất trầm trọng này.

Ba người không nói nữa, nhà hàng trở nên yên tĩnh cực kỳ, có thể nghe rõ tiếng người nói chuyện và âm thanh bát đĩa va chạm.

Đến nửa ngày Tần Việt im lặng cầm lấy tiền và điện thoại trên bàn, khàn cổ họng nói: “Tôi sẽ không để cho A Yến có chuyện, tôi biết mình rất ích kỷ, rõ ràng em ấy đã chạy rất xa, tôi lại muốn quấy rối em ấy, tôi chỉ muốn em ấy tốt hơn, không tha thứ cũng được, tôi cũng không mặt mũi cầu em ấy tha thứ.”

“Tôi chỉ muốn trông coi em ấy, nhìn em ấy tốt lên, nghiêm túc sinh hoạt, vui vẻ giống như trước.” Tần Việt suy yếu nở nụ cười, như là nghĩ đến chuyện tốt đẹp: “Nhìn thấy tôi đừng tiếp tục trốn tôi, thỉnh thoảng sẽ vẫy tay với tôi, cười nói: Tần Việt anh khỏe không.”

“A Yến là mạng sống của tôi, em ấy không thể có chuyện.” Đó là câu nói sau cùng của Tần Việt trước khi rời khỏi nhà hàng.

50. Chương 50

Trương Giả Chi và Giang Yến đối với cuộc sống không quá hi vọng. Ngày rời khỏi thủ đô đến nhà ga mới tùy ý chọn chuyến tàu khởi hành gần nhất. Tàu cao tốc chạy đến nửa đường Giang Yến nói đau lưng, muốn xuống xe nghỉ một chút. Trương Giả Chi và cậu xuống xe rồi tùy tiện chọn sống ở thành phố này.

Trương Giả Chi hỏi Giang Yến: “Muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

“Muốn một chỗ có thể nhìn thấy biển?” Giang Yến dò hỏi ý của y.

Trương Giả Chi tán đồng gật đầu. Hiệu suất của y rất cao, buổi chiều đã thuê được một căn biệt thự nhìn ra biển. Biệt thự đã được thu dọn chỉnh tề, đồ dùng hàng ngày cũng mua thêm đầy đủ. Hai người đem đồ đạc vào nhà, đi vào phòng ngủ ngủ ở trên giường bắt đầu ngủ. Họ là người đối với cuộc sống không có mong đợi, ngơ ngác ngác sinh sống cũng không tồi.

Trương Giả Chi ngủ khoảng nửa giờ, bị nóng tỉnh giấc. Nhiệt độ máy điều hòa quá cao, y rời giường tìm điều khiển từ xa hạ nhiệt độ thấp xuống, bỏ lại giường bên trái tiếp tục ngủ. Giang Yến trở mình, lăn vào lồng ngực Trương Giả Chi.

Buổi chiều tà dương soi rọi qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào gương mặt tái nhợt của Giang Yến, gò má cậu được dát lên một lớp viền vàng. Lúc này Trương Giả Chi mới phát hiện, cái người cùng mình đi ra ngoài tìm đường chết, trưởng thành rất là đẹp mắt.

Giang Yến cả người mềm nhũn, như động vật nhỏ núp ở trong lồng ngực của y, có thể sức khỏe không tốt nên thân nhiệt của cậu thấp hơn Trương Giả Chi rất nhiều.

Trương Giả Chi dùng chân kéo chăn, cẩn thận tung ra đắp cho hai người. Trước khi ngủ y cũng nghĩ, nếu như mình còn có năng lực kiện toàn có thể chăm sóc người yêu thì tốt biết bao.

Mỗi ngày vẫn như thường lệ trôi qua. Trương Giả Chi chậm rãi phát hiện kỳ thực Giang Yến rất thích cười, nhưng y luôn cảm thấy Giang Yến không vui. Có lúc hai người cảm thấy sinh hoạt vô vị, ra ngoài đi chợ mua đồ ăn, muốn nấu một bữa cơm giết thời gian. Sau khi mua về rửa sạch sẽ mọi thứ chưa bỏ vào nồi thì đã mất hứng thú, bỏ lại mọi thứ lộn xộn đi ra ngoài uống rượu.

Lúc Trương Giả Chi bệnh trầm cảm nghiêm trọng, Giang Yến vẫn ở bên cạnh y, rất nghe lời, y nói cái gì Giang Yến cũng nghe, không ghét bỏ y, cũng không an ủi y, mà nhẹ nhàng vỗ sau lưng y.

Có lúc y khó chịu tìm đường chết, thường hừng đông ba, bốn giờ kêu Giang Yến thức dậy.

Giang Yến cũng không tức giận, gọi cậu dậy thì cậu dậy, ngơ ngác ngác ánh mắt không có tiêu điểm. Trương Giả Chi tự tay mặc áo ngủ cho Giang Yến, áo ngủ màu đỏ tươi càng làm cho khí sắc người mặc tái

nhột. Giang Yến ngồi yên trên giường như một con rối không có linh hồn, Trương Giả Chi bảo cậu nhấc tay cậu lên giờ tay, bảo cậu xuống giường cậu liền xuống giường.

Mặc quần áo tử tế, Trương Giả Chi cầm lấy tay Giang Yến đi ra khỏi nhà. Không có mục đích khắp nơi lắc lư, hừng đông trên phố lớn hầu như không có xe, chỉ có vài ánh đèn ở trong đêm trường thỉnh thoảng chợt lóe lên.

Trương Giả Chi ở trên cầu vượt phát rồ gọi tên bạn trai cũ. Giang Yến ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy tay viết trên đất tên Tần Việt, viết xong mới nói: Chắc tôi sống không lâu, những ngày còn lại nên làm cái gì bây giờ?

Áo choàng màu đỏ rơi xuống mặt đất, tình cờ bị gió thổi tung bay, trong đêm tối như quỷ mị không có linh hồn.

Nếu như không phải Tần Việt gọi điện thoại đến, Trương Giả Chi vĩnh viễn không biết bí mật của Giang Yến.

Giọng nói người kia trầm thấp mang chút cảm giác mát mẻ, nghe như là một người quý khí uy nghiêm, nhưng lúc nói chuyện với y giọng nói đầy chân thành khẩn cầu, người đó nói mình tên là Tần Việt, cũng cầu y đừng nói cho A Yến.

Trương Giả Chi cười nhạo: “Giữa tôi và bạn trai tại sao phải có bí mật?”

Đầu bên kia điện thoại dừng lại hai giây đồng hồ, khó khăn nói: “Coi như tôi cầu xin anh.”

Trương Giả Chi không thích làm khó dễ người khác, xem như là ngầm đồng ý Tần Việt gọi điện thoại cho mình. Thường là Tần Việt nói, Trương Giả Chi nghe, y rất ít nói chuyện trao đổi với Tần Việt, chỉ xem như chuyện cười mà đoán Tần Việt sẽ nói cái gì. Cuộc sống đã rất vô vị, nghe kẻ ngu này nói lời ngu si cũng không tệ lắm.

Nếu như dự báo thời tiết có mưa, Tần Việt sẽ gửi nhắn tin, ra ngoài nhớ mang dù.

Tần Việt ở trong điện thoại nói với Trương Giả Chi: “Cám ơn anh chăm sóc Giang Yến.”

Tần Việt nói: “Anh có thể mua kẹo cho em ấy hay không, tốt nhất là kẹo đựng trong lọ thủy tinh, loại có đầy đủ mùi vị. ”

Tần Việt nói: “Trương Giả Chi, anh phải nhắc nhở Giang Yến ăn cơm, em ấy không chú ý đến bản thân mình.”

Tần Việt nói: “A Yến thường uống thuốc bảy bảy, anh có thể vứt bỏ thuốc đó hay không, coi như tôi cầu

xin anh.”

Tần Việt nói: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, A Yến rất sợ lạnh, anh có thể để nhiệt độ máy điều hòa cao một chút được không?”

Người đàn ông cao to quý khí một tiếng lại một tiếng tha thiết nhất thiết kêu tên A Yến, âm thanh nghẹn ngào, vô hạn thần thờ.

“A Yến, A Yến, A Yến, bây giờ em ấy là bạn trai của tôi.” Thời gian lâu dài, Trương Giả Chi rốt cục bạo phát: “Tần Việt, anh dựa vào cái gì tới hỏi tôi.”

Đầu kia hiển nhiên hốt hoảng, chật vật luống cuống nói: “Tôi, tôi, là tôi không đúng, tôi chỉ hi vọng em ấy sống tốt hơn một chút.” Qua mấy giây lại cẩn thận hỏi y: “Sau này tôi còn có thể gọi điện thoại cho anh không?”

Trương Giả Chi tắt điện thoại không trả lời anh.

Bốn phía yên tĩnh, Trương Giả Chi cảm thấy mình không thể trốn tránh, y muốn có năng lực bảo vệ người yêu, y muốn người yêu ngủ ngon trên chiếc giường này, y phải yêu thương người thanh niên gầy yếu bất kham này hơn người thường gọi điện thoại cho y.

Tần Việt nói cậu bệnh rất nghiêm trọng, không thể ăn bậy bạ, cầu y nấu cho cậu hai bữa cơm, bỏ ít dầu và muối, nấu canh thanh đạm một chút, đúng giờ dẫn cậu đi bệnh viện, Trương Giả Chi tôi cầu anh.

Giọng nói Tần Việt mang bi thương: “Trương Giả Chi, nếu như có thể, anh có thể ... Có thể đừng đụng vào em ấy hay không, đó là “Nhóc nói nhiều” của tôi.”

“Giang Yến, tôi muốn phấn đấu để tốt hơn.” Trương Giả Chi nói.

Giang Yến còn buồn ngủ liếc y một cái, đến nửa ngày trả lời một câu: “Ồ” rồi chui vào ổ trong chăn tiếp tục ngủ.

Trương Giả Chi cười xùy một hồi, kỳ thực còn nửa câu sau y chưa nói, y muốn nói với Giang Yến: Anh muốn phấn đấu để trở nên tốt hơn, chờ anh xử lý tốt chuyện của mình, anh sẽ trở về đảng hoàng mà yêu em.

Nhưng có lẽ không cần nói, ở trong lòng Giang Yến y chỉ là người bạn cùng cậu tìm đường chết mà thôi.

Tần Việt mượn một căn nhà cách vách hai người, một đường nhìn cậu và Trương Giả Chi ngơ ngác ngạc sinh sống. Hai người không phải ngủ thì uống rượu, Giang Yến càng ngày càng gầy, người cũng trở nên tiều tụy.

Anh không dám tới gần Giang Yến. Tần Việt sống đáng thương như một con trùng không thấy được ánh sáng, rất xa nhìn Giang Yến. Nhưng chỉ một thời gian anh lại lên tinh thần nhờ người tìm căn nguyên chữa bệnh suy thận.

Ngày đó anh đang gọi điện thoại, đột nhiên nhìn thấy Giang Yến đứng ở trên lầu muốn nhảy xuống. Trái tim Tần Việt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hoàn hảo cuối cùng Giang Yến đi xuống.

Người làm sai rõ ràng là mình, tại sao ông trời lại trừng phạt Giang Yến.

Tần Việt ở khách sạn đánh Giang Yến hai bạt tay, không nặng, nhưng anh vẫn rất hối hận, anh không chịu nổi Giang Yến bất cần, tùy tiện thương tổn mình.

Đánh xong Tần Việt khóc, bởi vì Giang Yến nói: “Giang Yến đi đâu, tôi cũng không biết, không phải bị chính anh tự tay giết chết sao?”

“Giang Yến, em cứ như vậy yêu Trương Giả Chi, yêu đến chia tay hận không thể đi chết?”

Giang Yến không nghĩ tới có một ngày Tần Việt sẽ hỏi cậu, tại sao yêu người khác? Cậu cảm thấy buồn cười, nếu có thể yêu Trương Giả Chi, cậu nằm mơ đều sẽ vui mà tỉnh, sao lại phải đau khổ thế này? Cũng bởi vì không có cách nào thích người khác sao?

“Tôi chính là yêu anh ấy.” Giang Yến từng chữ từng câu rõ ràng nói: “Tôi yêu anh ấy, anh ấy bỏ đi tôi liền hận không thể đi chết.”

Giang Yến nhìn biểu tình Tần Việt như hoá đá, đáy lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, cậu chỉ muốn thương tổn Tần Việt.

Cậu ở trên giường tìm vị trí thoải mái ngẩng đầu nhìn người đàn ông tội nghiệp kia, hỏi anh: “Lúc tôi ra đi có tặng lễ vật cho anh, anh thích không?”

“Không thích.” Tần Việt trừng mắt nhìn, viền mắt rất cay, rất nhanh liền nổi lên một tầng hơi nước: “A Yến, anh... Anh chỉ muốn có em, em đừng đẩy anh ra có được không?”

“Chúng ta ở Tinh Hà trấn đã từng ước nguyện, muốn cùng ở bên nhau cả đời, A Yến, em nói thế nào sao lại quên cơ chứ?”

“Tôi đã sớm không nhớ rõ.” Giang Yến cũng không rõ ràng trong lòng mình là tư vị gì, không nghĩ sẽ cùng anh dây dưa, bước xuống giường: “Tần Việt, coi như tôi đã chết.” Giang Yến cúi người đi giày: “Có thể xem tôi là người đã chết sẽ làm lòng anh dễ chịu hơn, coi như là tôi đã chết đi, mười lăm tuổi, hai mươi lăm tuổi đều được, anh tùy ý chọn một năm đi.”

“Tôi phải về nhà.” Giang Yến kéo dây kéo áo khoác đến cằm, mở cửa.

Tần Việt lại hốt hoảng từ phía sau ôm lấy cậu, cánh tay dùng sức rất mạnh, làm cậu đau đớn.

Giang Yến không biết từ nơi nào sinh ra khí lực, đẩy Tần Việt ra một bên, nói với anh: “Tần Việt, anh rút xa một chút không được sao! Anh rất độc ác, anh biết hay không! Anh tìm tôi làm gì! Cả đời tôi cũng không thể tha thứ cho anh! Anh rút đi!”

“Anh rút! Anh có nghe thấy không!” Giang Yến dùng sức rất lớn đẩy Tần Việt ra.

“Tôi sắp phải chết, anh không thể... Không thể để tôi tìm một nơi không có anh... Lặng lặng mà chết sao! Tôi..... con mẹ nó van cầu anh, cách xa tôi một chút! Đừng như keo con chó dán vào tôi, tôi không ưa anh, nhìn thấy anh là tôi buồn nôn, anh có biết hay không!”

“Anh còn ngại không đủ, các người dằn vặt tôi lâu như vậy, tôi cho anh dằn vặt, dằn vặt xong rồi, tôi nói tôi muốn đi anh không nên gửi cho ba ba video tôi lên giường với anh. 20 tuổi tôi không nhà, hai mươi lăm tuổi tôi thật vất vả tìm được nhà, anh lại không cho tôi trở về. Tần Việt, tôi không nhà... Anh muốn tôi đi đâu...”

“Tôi chết ở bên ngoài ba ba tôi phải làm gì?” Giang Yến kéo cổ áo Tần Việt tay đang run lên, trán dè ở lồng ngực Tần Việt: “Tôi nên làm gì? Ba ba tôi nên làm gì? Tiểu Hạ nên làm gì? Tôi sắp chết anh còn không chịu buông tha cho tôi... Tại sao, chúng ta mười lăm tuổi phải gặp nhau... Tại sao để tôi một lần lại một lần yêu anh ... Thật là độc ác... Thật sự rất độc ác...”

Giang Yến tiêu hao tâm lực nói xong một hơi, đầu óc trống rỗng, trước mắt cũng biến thành màu đen, bước chân cậu bất ổn, dựa vào ngực Tần Việt mới không ngã sấp xuống.

Dừng lại hai phút, Giang Yến giơ cánh tay lau đôi mắt, không nhìn Tần Việt, không nói một lời từ từ đi ra cửa.

Tần Việt không biết mình làm sao sống nổi khi nghe Giang Yến nói mấy câu đó. Cho tới nay Tần Việt sợ hãi nhất chân tướng cứ như vậy bị Giang Yến phơi bày ra ánh sáng. Chỉ mấy phút mà mỗi một lời của Giang Yến giống như từng dao từng dao cắt thịt anh, giống như bị lăng trì, không chết được, chỉ hận mình không thể lập tức chết đi.

Giang Yến đi xuống thang máy, Tần Việt mới lấy lại tinh thần, lao đảo đuổi theo.

Ra khỏi khách sạn là một con đường thẳng tắp, cứ đi dọc theo đường bờ biển có thể nhìn thấy nhà Giang Yến. Bây giờ là mười một giờ đêm, vị trí của khách sạn khá xa, chung quanh trống trải, tình cờ mới có mấy chiếc xe chạy qua.

Giang Yến đi không nhanh, như con rối không cảm giác máy móc đi về phía trước, đèn đường kéo cái bóng

của cậu thật dài, thoát nhìn đơn bạc đáng thương. Tần Việt đi cách Giang Yến hai mét, anh không dám đi quá gần, sợ Giang Yến ghét mình, cũng không dám đi quá xa, sợ thất lạc Giang Yến.

Anh thăm dò kêu một tiếng: “A Yến.”

Giang Yến không có phản ứng, càng đi càng xa, giống như muốn đi tìm đường chết. Một chiếc xe chạy qua, Tần Việt bỗng nhiên không kèm được bi thương trong nháy mắt tập kích trái tim của anh, anh bước nhanh vài bước, để hai cái bóng trùng lên nhau, nhìn giống như anh ôm A Yến, không còn cô đơn nữa.

Âm thanh Tần Việt nghẹn ngào lộ ra tuyệt vọng, anh nhìn bóng lưng Giang Yến gập ghềnh trắc trở mà nói: “Nhóc nói nhiều, anh sai rồi, em không thể chết, anh không muốn thấy em như vậy, em muốn đi thì cho anh cùng đi, em không có nhà, anh cũng không có. Video không phải anh gửi, anh biết thì quá muộn, nhưng em đừng không chờ anh, đừng bỏ lại anh.”

Bọn họ một trước một sau dọc theo đường cái đi rất lâu, một người đi về phía trước không chịu quay đầu lại, một người khác bướng bỉnh muốn hai cái bóng nối liền với nhau.

Cuối cùng đã tới nhà, Giang Yến đẩy cửa vào, đem giày vút qua một bên, đi vào phòng ngủ. Trong phòng không bật đèn, Giang Yến ngã xuống giường nằm nghiêng, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy Tần Việt. Anh đứng ở trong sân, hai tay bịt mắt, chắc là khóc, khóc giống một đứa trẻ, cũng rất đơn thuần như Tần Việt lúc 16 tuổi.

Giang Yến ở trong hư không giơ tay lên, cách cửa thủy tinh vuốt ve tóc Tần Việt, nhỏ giọng nói: “Vợ nhỏ, sao anh lại khóc vậy?”

51. Chương 51

Trương Giả Chi quyết định tốt lên, vì vậy kéo valy bước ra cửa, chia tay Giang Yến.

Sau khi y đi cuộc sống của Giang Yến trở nên ngơ ngẩn, căn phòng cũng càng trống trải. Lúc trước còn Trương Giả Chi dù không nói chuyện, Giang Yến cũng không cảm thấy thất lạc. Sau khi Trương Giả Chi đi, Giang Yến mới phát giác cảm giác cô tịch như không khí xâm nhập khắp ngũ tạng lục phủ, máy điều hòa mở ba mươi lăm độ cũng không đuổi được cái lạnh.

Tần Việt ở cách vách, hình như cũng sợ cậu không dám gần cậu cũng không nỡ cách cậu quá xa. Giang Yến đoán anh sợ tâm tình mình kích động làm những việc ngốc, cho nên chăm sóc cậu cũng cẩn thận từng li từng tí một.

Giang Yến ôm chân ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chú chó con xoay quanh trên thảm trải sàn, vì chân nó ngắn leo lên ghế sofa không được. Con chó này là Tần Việt mua, tên gọi Tân Ba, nghe cái tên rất uy phong nhưng thực tế lại là một con vật rất bám người.

Giang Yến duỗi chân, dùng đầu ngón chân gãi gãi bụng Tân Ba, chó con vui chơi xoay chuyển hai vòng, còn lê lưỡi liếm chân của cậu. Giang Yến cảm thấy lạnh “Vào” một cái, rút chân về.

Nhà bếp của biệt thự xây dựng theo kiểu mở, Giang Yến nghiêng người một chút là có thể nhìn thấy nhà bếp. Tần Việt buộc tạp dề, đem rau dưa bỏ vào nước đang đun sôi, anh khuấy vài vòng sau đó bắt đầu nêm gia vị, anh nhú mày cúi người xem thực đơn trên Ipad, vài giây sau đem muỗng muối trả về chỗ cũ.

“Tần Việt, tôi đã nói tôi rất mệt mỏi, anh ở nơi này cũng không được đáp lại cái gì đâu.” Giang Yến đứng ở cửa phòng bếp, cúi đầu thấp xuống, còn nói: “Anh đi đi, thế giới bên ngoài thật tốt, tội gì phải bám lấy tôi ở đây, anh có thể đi bên ngoài làm nhiều việc lợi hại, hăng hái, cầm cương giục ngựa, đừng ở cái ổ này của tôi.”

Tay của Tần Việt cầm muối súp hơi ngưng lại, đẩy nắp nồi, vặn nhỏ lửa, mới nói: “Anh không đi.”

Anh xoay người nhìn Giang Yến, thần sắc nghiêm túc: “Được câu trả lời hay không cũng không sao, chỉ cần có thể chăm sóc em là tốt rồi.”

Tân Ba chạy quanh chân Giang Yến, xúc cảm lông bù xù làm Giang Yến nhin không được vẫn bế Tân Ba lên: “Vây tùy anh.” Người mua chó không tốt lành gì, nhưng Tân Ba vô tội.

Ngoại trừ không am hiểu tình cảm, ở những phương diện khác Tần Việt là người rất thông minh, anh có thể học nấu cơm rất nhanh, còn có thể chuẩn xác tìm thấy thuốc cậu giấu ở tủ đầu giường, một hộp không để lại vết toàn bộ, ngay cả rượu Trương Giả Chi để lại trong tủ lạnh cũng ném ra ngoài cửa.

Thời tiết trở lạnh, trong nhà mở lò sưởi. Tần Việt để cháo lên một cái bàn thấp, Giang Yến ngồi ở trên thảm trải sàn, yên tĩnh múc cháo. Cháo nấu rất lâu, Tần Việt thả không ít tôm bóc vỏ, bỏ ra rất nhiều tâm tư. Nhưng Giang Yến ăn vẫn không có mùi vị gì, thật sự là quá nhạt.

Tần Việt ngồi đối diện cậu, thần sắc tự nhiên ăn những món ăn nhạt nhẽo vô vị giống như cậu.

“Anh không bị bệnh, làm gì phải ăn giống như tôi?”

Giang Yến phát hiện chỉ cần vừa nhắc tới chữ “Bệnh” thì Tần Việt sẽ rưng rưng muốn khóc.

Cậu cảm thấy buồn cười, còn nói: “Anh muốn ăn thì cứ ăn, chờ tôi chết, anh cũng không cần ăn.”

“Em nhất định phải nói như vậy sao?” Giọng nói của Tần Việt đáng thương, một hớp ăn hết cháo: “Anh sẽ không để cho em chết, dù cho dùng mạng của anh đổi.”

“Anh không biết làm như thế nào em mới không hận anh, anh chỉ muốn em sống khá hơn một chút, sống lâu trăm tuổi, ít nhất sống lâu hơn anh. Anh cũng không hy vọng xa vời em tha thứ cho anh, bởi vì anh

không tư cách cầu xin tha thứ, chỉ cần em sống tốt anh sẽ rất vui vẻ.”

Cơm tối vốn ăn không ngon, không dầu không muối lại không có rượu, hơn nữa Tần Việt không khuyên nổi nhất định phải bám lấy cậu, không có cách nào nói cho anh thông, quét sạch hết tâm tư ác liệt lẫn cảm giác muốn ăn của Giang Yến.

“Anh thật là đáng ghét.” Giang Yến ôm Tân Ba ở bên chân vào trong lồng ngực, trở về phòng ngủ.

Phòng khách lần thứ hai yên tĩnh lại, Tần Việt không cảm thấy khó chịu. Anh biết cách một bức tường Giang Yến ôm Tân Ba mình mua, có thể ngủ an ổn một chút. Tính tình Giang Yến vốn trẻ con hoạt bát, có một con chó ở bên cạnh ít nhất sẽ không cảm thấy gian phòng trống trải, trước sau Giang Yến chắc chắn sẽ không để cho anh tới gần.

Anh ngơ ngơ ngác ngác không biết ngồi trên thảm trải sàn bao lâu, mãi đến khi trời tối mới đứng dậy dọn dẹp chén đĩa, đi ra cửa gọi điện thoại.

Điện thoại di động rất nhanh được kết nối, là giọng nói của Lâm Nhuệ truyền tới, y nói: “Hứa Nhất và A Yến hoàn toàn có nhóm máu phù hợp.” Một hồi lâu lại do dự: “Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu, tôi còn chưa có đi tìm hân, Hứa Nhất lại chủ động tới tìm tôi, tôi cảm thấy rất kỳ quái.”

Xa xa truyền đến từng trận tiếng sóng biển, Tần Việt nhìn về phía mặt biển tối đen như mực: “Kỳ quái cái gì?”

“Hân giống như đã sớm biết chuyện này trước mình, hơn nữa hân có báo cáo hân và A Yến có nhóm máu giống nhau, giấy chẩn bệnh là cùng một người viết.”

Tay Lâm Nhuệ cầm điện thoại chặt hơn, nói hơi ngập ngừng: “Còn có... Hứa Nhất hân... Hân bảo tôi nói cho cậu biết, hân nói hân không nhẹ dạ như Giang Yến, khó chịu thì thích đâm vật chính mình, hân muốn phải sống cho tốt, nếu như cậu muốn Giang Yến sống sót, tự mình đi tìm hân.”

“Ừm.” Tần Việt mỗi một gật đầu.

“Chừng nào thì cậu nghĩ biện pháp mang Giang Yến đến bệnh viện một chuyến, một lần nữa kiểm tra lại, ít nhất phải khám bệnh cho cậu ấy trước, chúng ta mới tính bước kế tiếp phải làm thế nào.”

Phía trước tối đen giống như bầu trời đêm, bờ biển không ngừng nghe tiếng sóng biển rì rào, Tần Việt dụi tắt thuốc đưa tay về phía ổ bụng, nơi đó có hai quả thận.

Tần Việt suy nghĩ mình có thể đem một trong hai quả thận cho “Nhóc nói nhiều”, như vậy không quản Giang Yến đi tới chỗ nào anh sẽ vĩnh viễn ở cùng với cậu, cho dù cậu rời khỏi anh, không muốn anh, Tần Việt cũng có thể cùng với cậu cả đời.

“Được rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa Giang Yến đi bệnh viện làm kiểm tra.” Nói xong cúp điện thoại.

Giang Yến thường ăn cơm xong ôm Tân Ba trở về phòng ngủ, từ chối cùng Tần Việt giao lưu. Tần Việt một mặt chăm sóc Giang Yến, một mặt sai người điều tra phương thức liên lạc và với địa chỉ của Giang Sơn và Tiểu Hạ. Tần Việt có được tin tức tốt, sức khỏe Giang Sơn gần như khôi phục, có thể xuống giường đi lại.

Ở trong lòng Hứa Nhất thì Giang Sơn là ba ba của một mình hắn, không chia sẻ cho một người nào, cho nên hắn gần như giam cầm Giang Sơn trong một viện điều dưỡng ở Los Angeles không cho người nào gặp mặt, chỉ có mình hắn mới có thể đến xem. Giang Sơn bị bệnh liệt giường năm năm, trong lòng biết Yến Yến xảy ra chuyện, sau đó Tiểu Hạ tới tìm ông, ông mới biết sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

Đêm đó ông vừa khôi phục sức khỏe thì điện thoại di động nhận được một video Giang Yến lên giường với một người đàn ông. Lúc đó Giang Sơn rất lo lắng, một người năm mươi mấy tuổi sững sờ nhìn vách tường chảy nước mắt suốt một buổi tối. Ông hiểu rõ con trai của mình nhất, Giang Yến chắc sẽ ẩn trốn, cảm thấy không có mặt mũi gặp ba ba.

Bắc Kinh lúc hai mươi giờ, Giang Sơn nhận được điện thoại của Tần Việt. Tiểu Hạ đã nói với ông gút mắc giữa Tần Việt và A Yến. Cậu trai kia xác thực rất yêu A Yến, Giang Sơn cũng cảm nhận được Tần Việt hối hận, nhưng quả thật cũng không có cách nào bù đắp lỗi lầm.

Ông rất bình tĩnh nghe xong tình trạng gần đây của A Yến, cùng với chẩn đoán bệnh chưa chính xác, chậm rãi mở miệng: “Khoảng thời gian này tôi cảm kích cậu đã chăm sóc cho con trai tôi, nhưng là một người cha.” Giang Sơn dừng lại vài giây: “Tôi tuyệt đối không đồng ý Yến Yến cùng với cậu.”

Tần Việt thẩn thờ, khóe miệng cong lên một nụ cười đắng chát: “Con biết.”

Giọng nói của Giang Sơn nghẹn ngào, nghe như là một người cha trong nháy mắt trở nên già nua: “Tần Việt, cậu thay tôi nói với A Yến, ba ba không cảm thấy bị nó làm cho mất mặt, bảo nó phải sống tốt, có bệnh phải chữa bệnh, ba ba lập tức sẽ trở lại tìm nó.”

Cúp điện thoại, Tần Việt ngồi yên ở trong bóng tối một hồi xoa mặt, từ trên ghế sa lông đứng dậy đi mở đèn.

Bỗng nhiên cách vách Tân Ba từ trong phòng Giang Yến chạy vọt ra, điên cuồng găm rú cào cửa phòng Tần Việt. Anh trực giác biết Giang Yến xảy ra chuyện nhanh chóng chạy ra ngoài, tới gần cửa bị ngã một cái, anh không để ý tới đau đớn, chỉ biết gọi: “A Yến.”

Cửa phòng ngủ của Giang Yến mở ra, đen kịt một màu, không có mở đèn, Tân Ba chạy vào phòng sửa không ngừng. Tần Việt ở cửa phòng ngủ bên trái tìm được công tắc, mở đèn. Trong nháy mắt, anh mới biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Trán Giang Yến đang chảy máu, ngửa mặt nằm dưới đất kinh ngạc nhìn trần nhà, trên mặt đỏ đầy mồ hôi, mồ hôi làm ướt tóc, miệng thì thở không ra hơi.

“A Yến.” Tần Việt gọi cậu, rõ ràng không biết làm sao: “Em cảm thấy như thế nào?”

Giang Yến nghe thấy âm thanh khôi phục một chút tri giác, chậm rãi quay đầu, đôi mắt long lanh nhìn Tần Việt nở nụ cười, rồi khóc nói: “Tần Việt, em đau quá a.”

Trong nháy mắt nước mắt Tần Việt chảy ra, hốt hoảng cúi người xuống. Tay trái đặt ở dưới cổ Giang Yến, tay phải xuyên qua chân Giang Yến cẩn thận đặt cậu lên giường.

Đối diện Tần Việt là vách tường màu trắng còn có những vết máu, là Giang Yến dùng trán đập vào. Trên tủ đầu giường có hai viên thuốc giảm đau Giang Yến quên dùng, trùng hợp anh đang gọi điện thoại, nhất thời không quan sát. Lạm dụng thuốc thành nghiện nên khi cai nghiện rất khó chịu, có thể A Yến quá khó chịu, nên đập đầu mình vào tường.

Tần Việt đau lòng hối hận không lời nào có thể diễn tả được, giơ tay lên hết sức đánh mình một bạt tay. Sau đó anh đi nhanh vào nhà bếp rót một ly nước, ở phòng vệ sinh dùng nước nóng giặt một cái khăn lông, mới đi vào phòng ngủ Giang Yến.

“A Yến, uống thuốc đi.” Tần Việt cúi người xuống đem thuốc đút vào miệng Giang Yến. Đưa tay nâng đầu cậu dậy, đem nước đưa tới miệng của cậu, nhìn Giang Yến đem thuốc nuốt xuống.

Giang Yến bỗng nhiên nhắc lên đôi mắt ướt đẫm nhìn Tần Việt, nhỏ giọng đáng thương cầu anh: “Tần Việt, anh ném hết thuốc giảm đau rồi, có thể cho em hai viên được không?”

Tần Việt không nói lời nào.

“Một viên cũng được.”

Tần Việt ngồi xổm ở bên giường, dùng khăn lông ẩm lau máu trên trán Giang Yến, mắt đỏ liều mạng mà lắc đầu.

“Anh sẽ không cho em, đừng nghĩ, một viên cũng không có.”

Giang Yến khóc: “Nhưng em thật sự đau quá, ngược lại em sống không được bao lâu, anh để em dễ chịu một chút đi.”

“Sẽ không, em sẽ sống lâu trăm tuổi.” Tần Việt ôm lấy Giang Yến: “Muốn chết cũng là anh chết trước.”

“Tần Việt anh chớ xía vào chuyện của tôi.” Giang Yến cả người run rẩy, nói không thành tiếng mà cầu anh: “Anh buông tôi ra... Buông tôi ra...”

Tần Việt không chịu buông tay, hết sức ôm cậu vào trong ngực: “À Yến, anh làm sao không lo cho em được, em nhịn một chút, nhịn một chút, một chút nữa sẽ hết đau.”

Giang Yến liều mạng giãy dụa, Tần Việt muốn áp chế không nổi.

Tần Việt đem cằm đặt ở đỉnh đầu Giang Yến, chỉ nói một câu: “Cha của em bảo anh nói cho em biết, ông không cảm thấy bị em làm mất mặt, ông phải quay về gặp em.”

Người trong ngực lập tức không giãy giụa. Ngực Tần Việt trong nháy mắt bị ướt một mảng lớn, Giang Yến cầm lấy áo của anh càng khóc dữ dội hơn: “Bộ dáng này của em làm sao gặp ba ba.”

Tần Việt cúi đầu hôn một cái vào trán Giang Yến, nhỏ giọng nói: “Em ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm cho ba ba lo lắng, cố gắng chữa bệnh. Anh hứa với em, em sẽ khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi.”

Trong phòng khôi phục yên tĩnh, Giang Yến trốn ở trong lồng ngực Tần Việt nhẫn nhịn chịu đựng khó chịu khi cai nghiện, không nhịn được thì há mồm cắn vào vai Tần Việt. Bọn họ ôm nhau, nhiệt độ thân thể có thể làm yên lòng đối phương.

Giang Yến trước khi ngủ mê hỏi Tần Việt: “Chờ em tốt lên, anh sẽ cách em rất xa sao?”

Tần Việt nhìn cậu cười: “Ừ, chờ em tốt lên, em bảo anh rời đi, anh liền rời đi.”

52. Chương 52

Buổi sáng chín giờ, Giang Yến tỉnh lại.

Đập vào mắt là trần nhà màu trắng, ráp trải giường màu trắng, thuốc nước từng giọt nhỏ xuống túi truyền dịch. Bên tay phải của cậu nằm úp sấp một người, tóc của người đó tiếp xúc với lòng bàn tay của cậu. Chất tóc của Tần Việt và Giang Yến không giống nhau. Giang Yến tóc rất mềm, dưới ánh Mặt Trời sẽ trở thành màu vàng ươm ươm. Tần Việt tóc rất đen, sờ hơi cứng, Giang Yến nắm tóc Tần Việt vào lòng bàn tay vuốt ve, cảm giác không thích bằng sờ Tần Ba.

“Em đã khỏe hay chưa?” Tần Việt dần vật một buổi tối không ngủ, cảm nhận được hơi lạnh do ngón tay Giang Yến đụng vào, đại não rất nhanh thanh minh. Anh nắm tay Giang Yến tay để lên gò má của mình, cảm thấy bàn tay cậu rất lạnh, Tần Việt hơi dùng sức nắm chặt mọi chút: “Còn đau không?”

Giang Yến lắc đầu hỏi anh: “Tôi làm sao lại đến bệnh viện?”

Tần Việt kéo chăn đến ngực Giang Yến: “Em đang ngủ, anh không yên tâm nên kêu xe đưa em tới bệnh viện.”

“Vậy Tân Ba đâu?”

“Anh mang theo đây.” Tần Việt đứng lên, ngón tay cái đè vòng lẩn của thiết bị điều chỉnh lưu lượng nước truyền dịch, để nước chảy chậm hơn: “Bệnh viện không cho chó vào, anh đã nhờ y tá hỗ trợ chăm nom, tối cô ấy tan ca về nhà, tiện đường đem Tân Ba gởi nuôi ở cửa hàng thú cưng.”

“Ồ.” Giang Yến trở mình đưa lưng về phía Tần Việt, rầu rĩ nói: “Tôi muốn ngủ.”

Tần Việt đứng sau lưng cậu rất lâu, Giang Yến có thể cảm nhận được ánh mắt nhìn phía sau lưng mình. Qua một lúc, cậu nghe âm thanh truyền vào lỗ tai, Tần Việt nói: “Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, anh đi mua điểm tâm cho em.” Tiện đà đi ra phòng bệnh, “Cùm cụp” một tiếng đóng cửa phòng.

Giang Yến nhớ lại, Tần Việt nói Giang Sơn sẽ đến thăm, chuyện này làm cho cậu mơ hồ mong đợi, lại thêm chút sợ sệt. Cậu muốn gặp ba ba, nhưng không muốn cha vì mình sinh bệnh mà lo lắng sợ hãi.

Tin tức Tiểu Hạ và Giang Sơn ở viện điều dưỡng giải quyết thủ tục, dự định về nước rất nhanh truyền tới tai Hứa Nhất. Hứa Nhất biết Giang Sơn trở về tìm Giang Yến, hắn cũng biết một khi Giang Sơn gặp được Giang Yến, thì cái người tự mình muốn chết, từ bỏ sinh hoạt kia lại sẽ có dũng khí một lần nữa đứng lên, bọn họ sẽ một lần nữa mang Giang Yến đi kiểm tra, đi trị liệu, hắn cũng không bao giờ có thể tiếp tục đến gần Tần Việt được.

Tần Việt cầm trong tay hộp canh và cháo, đi ngang qua cửa hàng thú cưng, dùng di động quay một đoạn video cho Tân Ba, dự định chút nữa đến phòng bệnh cho Giang Yến xem. Đi qua con đường đá vào bệnh viện đến thang máy, còn chưa tới phòng bệnh, ở ngoài hành lang, Tần Việt gặp một người.

Hứa Nhất dựa vào tường, nhìn Tần Việt cười: “Em chờ anh nửa giờ, sao bây giờ anh mới trở về?” Khẩu khí như là rất thân thiết.

“Cậu tìm tôi làm gì?” Tần Việt cau mày, không muốn nói nhiều với hắn, mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

Hứa Nhất tiến lên hai bước, ngăn cản anh: “Lâu không gặp mặt, sao anh lại gầy như vậy, sắc mặt cũng tiêu tụy thành như vậy.” Trong giọng nói của Hứa Nhất mang theo chút đau lòng, giơ tay lên sờ mặt Tần Việt.

Tần Việt gạt tay hắn ra, tránh khỏi tầm tay của hắn. Hứa Nhất không đi tới mà thả lỏng dựa vào tường.

Tần Việt đẩy cửa phòng bệnh, nhưng trong phòng bệnh lặng lẽ, Giang Yến cũng không nằm ở trên giường. Anh xoay người, âm thanh nham hiểm: “Hứa Nhất, cậu đem Giang Yến đi đâu?”

“Đưa đến một nơi anh không biết được.” Hứa Nhất còn nói: “Chỉ cần anh đồng ý rời khỏi Giang Yến, đi theo em, em liền thả anh ta ra.”

“Em còn có thể cho anh ấy một quả thận.” Hứa Nhất liền bổ sung một câu, đại khái là sợ Tần Việt không chịu đồng ý yêu cầu của hắn.

“Cậu điên rồi sao? Hứa Nhất” Trong mắt Tần Việt bắn ra những tia nhìn lạnh lùng, gần từng chữ nói: “Tôi, thấy, cậu, muốn, tìm, chết.”

Hứa Nhất khịt khịt mũi, âm thanh như khóc: “Em đã sớm nói, không có anh, em cũng không muốn sống.”

“Em hỏi anh lần cuối cùng, anh có muốn ở cùng với em nữa không?”

Tần Việt cười nhạt: “Cậu cảm thấy có khả năng sao? Tôi đối với cậu không có một chút tình cảm.”

Hứa Nhất quay người sang, đau thấu tim gan: “Không chiếm được, em sẽ muốn hủy diệt, anh không chịu yêu em, chúng ta sẽ cùng xuống địa ngục.”

Chỗ ngoặt hành lang bỗng nhiên xuất hiện bốn tên côn đồ đằng đằng sát khí đi về phía Tần Việt muốn động tay chân. Đối phương nhiều người, anh nhất thời không quan sát, bị người ở phía sau dùng khúc cây đánh ngất, trong nháy mắt anh rơi vào hắc ám, triệt để bất tỉnh nhân sự.

Tần Việt tỉnh tại đã là một ngày sau. Đầu đau kịch liệt, ý thức mơ mơ hồ hồ, có mấy giây Tần Việt không biết mình ở nơi nào. Qua một hồi lâu ánh mắt dần dần thanh minh, khắp toàn thân bắt đầu cảm thấy đau đớn kịch liệt, Tần Việt mới phát hiện, tay của mình bị trói vào lưng ghế.

Trong phòng khắp nơi là đá vụn, xi măng, bốn phía trống trải u ám, chỉ có trên vách tường xa xa có một vài lỗ hổng, lộ ra ánh sáng. Tần Việt phán đoán nơi này phải là một nhà xưởng bỏ hoang.

Đối diện với anh là Giang Yến, cậu cũng bị trói, sắc mặt tái nhợt, trên trán còn đổ mồ hôi, đang mở mắt kinh ngạc nhìn mình.

“Anh không sao.”

Giang Yến chậm rãi nháy mắt một cái: “Anh không có việc gì cũng không liên quan đến tôi.”

“Vậy em có sao không?” Tần Việt hỏi cậu.

Giang Yến nghiêng mặt sang bên, không có trả lời.

“Tôi... Không... Sao.” Nửa phút sau Giang Yến mới mở miệng nói chuyện, âm thanh khàn khàn, dường như nhấn nạt cái gì.

Qua rất lâu trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, Hứa Nhất đi vào, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Việt và Giang Yến: “Hai người có gì muốn hỏi tôi không?”

Giang Yến cúi thấp đầu không nói một lời, ánh mắt Tần Việt ánh vẫn luôn nhìn cậu không rời khỏi, hai người đều xem Hứa Nhất như không khí. Loại thái độ không nhìn này giống như một giọt nước bắn vào chảo dầu sôi, “Xèo” một tiếng bắn lên lửa giận vô tận từ Hứa Nhất.

“Các người rất đặc ý đúng hay không?” Hứa Nhất đi đến nắm lấy cầm Giang Yến, ánh mắt nhìn về phía Tần Việt: “Giang Yến có chỗ nào tốt? Đáng giá anh hai lần ba lần yêu anh ta?”

“Em có chỗ nào không giống anh ta? Từ lúc bắt đầu gọi anh ta là anh trai, thì dáng vẻ của hai chúng tôi càng ngày càng giống nhau, ngay cả khả năng đàn dương cầm cũng không thua kém. Anh không thích em, em không thèm để ý, nhưng em không chịu được hai người ở cùng với nhau.” Hứa Nhất bướng bỉnh mà nhìn Tần Việt: “Em và Giang Yến rõ ràng rất giống nhau, anh ta đã không cần anh nữa, tại sao hai chúng tôi không thể đến với nhau giống như trước.”

Đôi mắt Tần Việt lạnh lẽo nhìn về phía Hứa Nhất: “Không có ai yêu một tác phẩm phục chế.”

“Ai nói em là một tác phẩm phục chế?” Hứa Nhất buông lỏng Giang Yến, ném con dao xuống đất: “Đời em chỉ muốn ở bên cạnh anh, anh không muốn, em sống cũng không ý tứ, mới vừa rồi ngược lại anh đã nhắc nhở em, anh nói không ai yêu thích một tác phẩm phục chế.”

Biểu tình Hứa Nhất trở nên điên cuồng: “Nếu như Giang Yến chết rồi, em chính là độc nhất vô nhị.”

“Cậu muốn làm gì?” Tần Việt hoảng loạn, liều mạng giãy dụa, cánh tay bị dây thừng trói chặt không thể tránh thoát: “Hứa Nhất, cậu dám đụng đến A Yến một chút, tôi cho cậu chết không có chỗ chôn.”

“Em đã sớm chết không có chỗ chôn.” Hứa Nhất tự lẩm bẩm, ngồi xổm dưới đất đối diện Giang Yến hỏi: “Anh trai, anh biết tại sao anh không ra đi được không? Em không có Giang Sơn là ba ba, anh cũng đừng nghĩ muốn.”

Giang Yến vì cai nghiện thuốc nên có phản ứng nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ đầy mồ hôi, cậu uể oải cực kỳ. Nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn Hứa Nhất, chậm rãi há mồm: “Ba tôi sẽ không vì chuyện riêng của tôi mà ghét tôi, ba chỉ khổ sở cho tôi, lo lắng cho tôi, bởi vì tôi là con ruột của ba...”

“Con ruột ” hai chữ này giống như một thanh đao thẳng tắp đâm vào tim Hứa Nhất. Hứa Nhất không chịu được kích thích, bỗng nhiên đạp lấn ghế tựa Giang Yến: “Con ruột thì sao, cũng không chạy thoát bị người khác tính kế.”

“Cậu buông em ấy ra!” Tần Việt trợn mắt: “Đó là anh trai của cậu! Em ấy mới vừa cứu mạng của cậu! Cậu không thể đối với anh trai của mình như vậy!”

Khấp toàn thân Giang Yến mồ hôi ả ướt, nằm trên đất không có tri giác: “Tôi... Không có... Một em trai như vậy... Em trai của tôi chỉ có... Tiểu Hạ.”

“Anh nghe, anh ta nói em không phải em trai của anh ta.” Hứa Nhất từ trên cao nhìn xuống Giang Yến, chân đạp lên ngón tay của cậu: “Đàn dương cầm giống tôi? Vậy anh không cần tiếp tục đàn!”

Ngón tay truyền đến sự đau đớn kịch liệt, so với cai nghiện thuốc còn khó chịu hơn gấp trăm lần, cả người Giang Yến co giật, co rúc ở trên mặt đất, trong cổ họng phát ra âm thanh hừ hừ.

Hứa Nhất tiếp tục dùng sức, cúi đầu hỏi cậu: “Cảm giác thế nào?”

“Không!” Tần Việt nhìn Hứa Nhất gào thét: “Cậu thả A Yến ra! Cậu không muốn chết! Lập tức thả em ấy ra!”

Quả nhiên Hứa Nhất giở chân lên, đi đến bên cạnh Tần Việt: “Có phải đau lòng? Thế nhưng không có tác dụng!” Hắn sờ sờ mặt Tần Việt ghé vào lỗ tai anh nói: “Em không chỉ muốn dẫn vật anh ta, em còn muốn anh ta chết, ngược lại em cũng không muốn sống.”

“Vậy mạng này của tôi, tôi sẽ cho cậu, cậu thả A Yến ra!” Tần Việt gào thét: “Hứa Nhất! Được rồi! Chúc năng thân của A Yến đã bắt đầu suy kiệt rồi! Cậu còn muốn em ấy như vậy! Em ấy là anh trai của cậu! Em ấy đã chịu nhiều khổ cực như vậy! Cậu còn muốn em ấy như thế nào!”

“Giả, đơn xét nghiệm là giả ” Hứa Nhất nói: “Là em tìm người làm, em muốn anh vì Giang Yến tới tìm em, sau đó em dùng một quả thận giữ anh lại.”

“Nhưng bây giờ em không muốn gì cả.” Giọng nói của Hứa Nhất trở nên nham hiểm, quả thực không giống con người: “Bây giờ em chỉ muốn mạng của các người.”

“Không phải anh muốn thay anh ta sao?” Hứa Nhất cười cười: “Vậy trước tiên thỏa mãn anh một chút.”

Giang Yến nằm trên đất, cậu bị trói vào ghế tựa, ý thức hỗn loạn nghe không rõ hai người kia nói cái gì, chỉ nhìn thấy bên cạnh lao ra bốn kẻ giang hồ cầm gậy liễu mạng đánh Tần Việt, một tiếng lại một tiếng kêu rên truyền tới tai Giang Yến.

“Không muốn... Không muốn... Đánh...” Giang Yến cảm thấy tình cảm của mình đối với Tần Việt là vũng nước đọng, đã sớm không nổi lên được bất kỳ rung động gì, cậu đã không nhớ mình có liên quan gì với anh. Nhưng khi cậu thấy Tần Việt bị người đánh miệng phun máu tươi, dè dặt cậu xây lên bỗng nhiên bị phá hủy, tâm tình sôi trào mãnh liệt mà vọt ra, ở trong hỗn loạn sinh ra một chút sức mạnh, cậu ra sức mà nới rộng dây thừng.

“Đừng đánh! Hứa Nhất cậu đừng đánh!” Nước mắt Giang Yến mãnh liệt trào ra: “Cậu sẽ đánh chết anh ấy!”

“Không phải anh nói anh không yêu anh ấy sao?” Hứa Nhất dùng chân đạp gò má Giang Yến: “Anh nhìn cho thật kỹ Tần Việt bị người đánh chết như thế nào! Đều bởi vì anh, anh ta mới bị đánh chết! Không phải anh ấy nói muốn thay anh sao? Anh muốn ngắm nghía cẩn thận, cảnh anh ấy thay anh chịu đòn không.”

Mặt Giang Yến tái nhợt vì đất cát, đá, tầm nhìn bị nước mắt làm cho mịt mờ, nước mắt rơi xuống đất làm bắn lên bụi bặm, con người lại bị bụi bặm làm cho đau đớn, nước mắt càng thêm mãnh liệt chảy ra. Cách màn hơi nước không rõ cậu nhìn thấy khóe miệng Tần Việt ngậm lấy máu tươi, không tiếng động mà nói với cậu: “A Yến, đừng khóc.”

Phản ứng lần này của hai người kích thích Hứa Nhất đến mắt đỏ lên, phát điên, đem chân từ Giang Yến lấy ra, đi được hai bước nhặt con dao lên, âm ngoan nói, “Để cho các người chứa đầy tình ý... Tôi để cho các người chứa đầy tình ý...”

Giang Yến bị trói ở trên ghế gắt gao, trên người xuất hiện một bóng tối. Hứa Nhất giơ cao con dao đối diện cổ của cậu, Giang Yến nhắm hai mắt lại.

Phút chốc Tần Việt như có sức mạnh bùng nổ dây thừng bị anh tháo ra, nơi cánh tay bị cột chặt thấy được một vết thương rất sâu, anh xông về phía Giang Yến.

Giang Yến không có chịu đau đớn, Tần Việt bảo vệ cậu ở dưới thân. Hứa Nhất nhìn dao cắm vào sau lưng Tần Việt liền rút ra, muốn đâm Giang Yến. Tần Việt ôm chặt Giang Yến lại, nửa người trên không một chút khe hở, Giang Yến khóc lóc giãy dụa muốn thoát khỏi Tần Việt, nhưng cậu bị cột chặt vào trên ghế, không thể động đậy.

Người xung quanh nhìn thấy Hứa Nhất cầm dao giết người, không muốn gặp phải quan tòa, chạy lao ra cửa. Hứa Nhất cầm con dao đầy máu, cúi thấp đầu, tâm tình phát điên.

“Cứ như vậy che chở anh ta! Giang Yến có cái gì tốt!” Hứa Nhất quyết tâm, từng đao từng đao đâm vào lưng Tần Việt.

Giang Yến hận Tần Việt, tuy nhiên không muốn người ngoài thương tổn anh, cho tới nay Tần Việt đều là bảo bối trong lòng cậu, nhưng bây giờ bảo bối của cậu đang bị người khác đâm một dao lại một dao, nhưng ngoại trừ cậu nhìn về phía Hứa Nhất la hét, cái gì đều không làm được.

Cậu như một con thú bị nhốt nổi cơn điên gào thét: “Hứa Nhất, tao giết mày!!”

“Tao thật sự muốn giết mày!”

Giang Yến giãy dụa đến cánh tay chảy máu, nhưng không thể động đậy, Tần Việt ở trên người cậu, gắt gao, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Em ngoan, nghe lời, đừng nhìn.”

Máu của Tần Việt không mang nhiệt độ ấm áp chảy xuống người cậu, Giọng nói Giang Yến như bùng nổ

ngọt ngọt, cậu khóc rất lớn: “Không muốn... Tần Việt..... Anh sẽ chết!”

“Anh buông em ra, đừng ở trên người em!”

“Được, em tha thứ cho anh, không náo loạn với anh nữa.”

Hứa Nhất ở trên lưng Tần Việt đâm bảy dao, bỗng nhiên hắn buông lỏng chuôi dao, bởi vì hắn nghe thấy Tần Việt nói một câu: “Nhóc nói nhiều.” Trước đây khi hắn làm bộ mình là Giang Yến, Tần Việt thường gọi hắn là nhóc nói nhiều, đó là những ngày vui vẻ không nhiều mà hắn đã trải qua. Hứa Nhất kinh ngạc nhìn tay mình đầy máu, quỳ ở trên mặt đất bùm mặt khóc lên.

Không biết qua bao lâu, hắn từ dưới đất đứng lên thất hồn lạc phách đi ra khi nhà xưởng.

Trên mặt Tần Việt đều là máu, tay Giang Yến bị trời không có cách nào đụng vào. Chỉ có thể để sát vào dùng đầu lưỡi liếm liếm. Cậu cao giọng khóc lớn, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống mặt Tần Việt. Cô dâu nhỏ của cậu mới vừa nãy còn ôm cậu rất chặt, bây giờ lại đang chảy máu, hơi thở đứt quãng.

“Tần Việt.” Giang Yến khóc nức nở gọi tên của anh, để trán sát vào mặt của anh cà cà.

“Em... Đừng khóc...” Tần Việt đứt quãng nói.

“Anh nợ em rất nhiều... Đời này không trả hết...” Tần Việt cười cười: “Là anh không tốt... Không thể nhận ra em... Nếu có kiếp sau... Anh... Hi vọng anh có thể sớm một chút tìm tới em... Nhận ra em... Sau đó sẽ đối với em rất tốt...”

Tần Việt mất công tốn sức tựa vào trán Giang Yến: “Ngày ấy... Sao băng... nhìn thật là đẹp, đầy trời đều là sao... Chúng ta ngồi ở trong Tinh Hà... Cầu xin cả đời cùng nhau...”

Tần Việt nói đứt quãng, nhưng Giang Yến lại nghe hiểu: “Kỳ thực ông trời... nghe được... băng vào lúc chúng ta lớn lên... Đi Tinh Hà trần... Dọc theo đường phong cảnh thật là đẹp... Ông trời lại để em một lần lại một lần nữa yêu anh... Lớn lên... Anh... Rất đẹp ... Lòe lòe toả sáng...”

“Cả đời này... Anh chưa từng vui vẻ... Gặp em... mỗi một ngày... Đều là thời gian tốt đẹp nhất của anh...”

Đôi mắt kia nhìn cậu tràn đầy ôn hòa dần dần khép lại: “Đừng... lo lắng... Anh... Chỉ muốn ngủ...anh...”

“Tần Việt, đừng ngủ, anh đừng ngủ!” Giang Yến hét hoảng hốt hôn một cái vào khóe miệng Tần Việt: “Chớ ngủ! Chớ ngủ!”

Chiếc ghế phía sau ma sát với mặt đất tạo ra âm thanh sần sật, Giang Yến bị ai hô to: “Có ai không!”

“Có ai không!” Trong nhà xưởng bỏ hoang truyền ra từng trận rên rỉ: “Có ai không! Van cầu các người mau cứu Tần Việt!”

“Có ai không!”

“Có ai không... Cứu giúp cô dâu nhỏ của tôi... ”

Giang Yến như là một cái bóng, hỗn độn nằm nghiêng trong vũng máu, máy móc lặp lại một câu “Có ai không? Có ai tới cứu cô dâu nhỏ của tôi không?..”

Máu đã sớm mất đi nhiệt độ, thân nhiệt của Tần Việt cũng theo huyết dịch hạ xuống. Giang Yến nhìn gò má Tần Việt tái nhợt cảm thấy sợ hãi liền đưa tay ra muốn sờ sờ anh, nhưng không thể làm được. Cậu liều mạng giãy dụa, chiếc ghế sau lưng phát ra thanh âm chói tai, cánh tay bị dây thừng xiết lại không ngừng chảy máu. Giang Yến nỗ lực làm cho mình đến gần Tần Việt hơn, muốn ôm người có nhiệt độ càng ngày càng thấp vào trong lồng ngực, mang theo tuyệt vọng khóc lên.

53. Chương 53

Lâm Nhuệ thật không dám nhớ tới cảnh tượng cái ngày tìm được Tần Việt và Giang Yến. Trong nhà xưởng ảm đạm tối tăm, Tần Việt nằm nghiêng trên vũng máu, sắc mặt trắng bệch như không có hô hấp. Giang Yến co rúc ở trong lồng ngực Tần Việt, tay bị dây thừng trói thật chặt, dây thừng màu trắng bị máu ở cánh tay nhuộm đỏ. Trên mặt Giang Yến nước mắt vẫn chưa khô, chắc là miễn cưỡng khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ đi theo cắt dây thừng cột tay Giang Yến ra, Lâm Nhuệ cẩn thận từng li từng tí một cúi người ôm Giang Yến vào trong lồng ngực. Lúc này y mới phát hiện cánh tay của cậu không tự nhiên, là do quá giãy dụa nên bị gãy xương.

Lâm Nhuệ ôm lấy Giang Yến, quay người bước về phía xe cứu thương, Giang Yến hôn mê mặt rưng rưng muốn khóc, nhỏ giọng nói một câu: “Ai... mau tới... cứu Tần Việt... ”

“Không sao rồi.” Lâm Nhuệ dán vào lỗ tai Giang Yến nhỏ giọng nói: “Tần Việt không sao rồi.” Giang Yến rốt cục an ổn.

Ánh chiều tà le lói, bóng đêm dần dần bao phủ phòng bệnh, Giang Yến không có mở đèn, ngồi bất động bên cạnh giường bệnh của Tần Việt. Tần Ba ngủ gật ở trên đùi cậu, tay phải của Giang Yến bó thạch cao không tiện lắm, cậu dùng tay trái nắm ngón tay Tần Việt ngăn người.

Lưng Tần Việt bị đâm thủng, một dao làm tổn thương tới lá phổi, sáu dao khác không đâm trúng chỗ hiểm. Tuy rằng giải phẫu đúng lúc, nhưng Tần Việt bị ngoại thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, hơn một tuần vẫn chưa tỉnh dậy.

“Tần Việt, chừng nào thì anh mới mở mắt ra nhìn em một chút?” Từ góc độ của Giang Yến có thể thấy rõ đường nét anh tuấn phía dưới cằm của Tần Việt, cứ như vậy mê li nhìn rất lâu, lại ôn nhu lưu luyến hôn gò má Tần Việt: “Anh nhanh tỉnh lại đi, em muốn cùng anh trò chuyện.”

“Em không tức giận, chúng ta hòa nhau rồi. Nhưng anh còn nợ em thật nhiều, mỗi lần đều là em yêu anh trước, lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, đều là em yêu anh trước.” Giang Yến thường thức ngón tay Tần Việt rồi làm cho mười ngón tay hai người giao nhau: “Cha em và Tiểu Hạ đã trở về, Tiểu Hạ không nói, nhưng ba ba không thể không nói, có thể họ sẽ dẫn em đi.”

“Anh đã nói ở cùng với em mỗi ngày đều rất vui vẻ, em cũng vậy. Cho nên anh phải nhanh lên, em đồng ý cho anh thêm một cơ hội, anh tốt với em một chút, giống như em theo đuổi anh lúc trước mà theo đuổi em. Em sẽ một lần nữa đến với anh, anh không phải nói anh không có nhà sao, em có thể cho anh một cái nhà.”

“Chúng ta còn có Tân Ba, ba chúng ta ở cùng nhau.”

Trong phòng bệnh thật ấm áp, Tần Việt nằm im lặng, chỉ có Tân Ba không có tim không có phổi nằm ở trên chân Giang Yến trở mình, ngáy khò khò ngủ tiếp.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Nhuệ đẩy cửa vào, mở đèn ở gần cửa, đi vào. Lâm Nhuệ nhìn Tần Việt, nghiêng người sang nói với Giang Yến: “Anh ấy đã không có gì đáng ngại, nhưng vì hôn mê thời gian khá dài, chờ thân thể tự chữa trị là có thể tỉnh lại.”

Lâm Nhuệ sờ soạng Tân Ba, chó con bị y làm cho tỉnh, đôi mắt vội vã nhìn khắp nơi.

“Ngày hôm nay Hứa Nhất đã tỉnh táo, liên tính tự sát.”

“Cứu có được không?” Giang Yến lẳng lặng nhìn Lâm Nhuệ: “Cũng đừng để hấn chết, chết thì lợi cho hấn quá rồi.”

“Cứu được rồi, khi tỉnh táo còn nói muốn gặp cậu.”

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, qua hồi lâu, Giang Yến mới nói: “Tôi sẽ không đi gặp hấn. Tôi đã bảo A Văn tìm người nhìn, vật sát thương trong phòng đều bị thu giữ, nếu như hấn quậy, sẽ có người đánh cho hấn bất tỉnh.”

“Ngày hôm qua hai nhà coi như đã có một cuộc nói chuyện điện thoại với truyền thông, Tần Việt bị thương cũng cho là chuyện lớn. Tôi còn đem chuyện xưa của Hứa Nhất cho người điều tra rõ ràng, nhà chúng ta không thừa nhận có con trai nuôi như vậy.” Giang Yến trầm mặc mấy phút: “Truyền thông đem chuyện hồ đồ hồi hấn mười mấy tuổi đồn ra ngoài, còn có bối cảnh gia đình làm rõ rõ ràng ràng.”

Lâm Nhuệ nhìn gò má Giang Yến, mở miệng hỏi: “Cậu muốn làm thế nào?”

“Ngày mai truyền thông chắc là có tin tức.” Giang Yến cúi đầu, nhìn thạch cao trên cánh tay, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ tìm người đem tin tức cho hấn xem, nếu như hấn từ chối xem, tôi sẽ cho người từng chữ từng chữ đọc cho hấn nghe.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Nhuệ hỏi cậu.

Giang Yến nở nụ cười: “Tôi sẽ tìm cho hấn một bạn tù thật “Tốt “, đặc biệt chăm sóc hấn, tất cả những người bị giam giữ chung đều biết chuyện xưa của hấn, có người sẽ đặc biệt chú ý hấn, tự sát một lần, cứu hấn một lần, tự sát 100 lần, cứu hấn 100 lần. Trước đây tôi muốn Hứa Nhất là em trai của tôi, nhưng bây giờ tôi lại rất hận hấn.”

“Anh chưa từng trải qua cảm giác người mà anh dùng tình cảm chân thành để yêu bị từng dao từng dao cắm vào trong thân thể, mà anh ngoại trừ khóc, gào thét, trơ mắt nhìn anh ấy chảy máu, cũng không thể làm được bất cứ chuyện gì.. ” Giang Yến chảy nước mắt: “Ngay cả muốn lấy tay sờ anh ấy cũng không làm được.”

“Ừm.” Lâm Nhuệ kỳ thực muốn nói, sao lại không trải qua, lúc tôi ôm cậu ra khỏi nhà xưởng bỏ hoang đã trải qua.

Tần Việt hôn mê đến ngày thứ mười thì tỉnh lại. Ngày đó khí trời rất tốt, Giang Yến mặc áo len màu đen mềm mại, ngồi ngược sáng canh giữ ở bên giường của anh, Tân Ba ở bên chân của cậu ngáy khò khò.

Hai người đều rất bình tĩnh, trừng mắt nhìn nhau, không ai đánh vỡ trầm mặc. Cuối cùng vẫn là Giang Yến chậm rãi cúi người xuống, tới gần hôn trán Tần Việt, sau đó dời về phía đôi mắt Tần Việt trân trọng hôn một cái.

“Em tưởng anh sẽ không tỉnh lại, muốn ngủ cả đời.” Giang Yến chậm rãi đứng lên đến gần cổ anh cà cà: “Tân Ba nói với em nó rất lo lắng cho anh.”

“A Yến bản lĩnh thật lớn, có thể nghe hiểu Tân Ba nói chuyện.” Chắc lâu không nói chuyện nên tiếng nói của Tần Việt khàn khàn: “Em giúp anh nói với Tân Ba, đừng lo lắng cho anh.”

Bên chân con chó mập giật giật lỗ tai, như trước ngủ ngon ngọt.

“Ba em đã trở về, qua một thời gian ngắn có thể em sẽ đi với ba.” Giang Yến từ trên người Tần Việt đứng lên, ôm con chó vào trong lồng ngực: “Tần Việt, em không muốn nói với anh chuyện tha thứ hay không tha thứ nữa.”

“Thế nhưng em muốn nói, chúng ta hòa nhau rồi, em muốn tốt lên, nghiêm túc sinh hoạt.” Con mắt của cậu nhìn Tần Việt như tỏa sáng: “Anh cũng phải nhanh khỏe lại.”

“Ừm.” Tần Việt gật đầu, do dự mãi vẫn khổ sở hỏi: “Em vẫn muốn từ chối anh sao?”

Giang Yến lắc lắc đầu: “Giữa chúng ta có khoảng cách quá nhiều, thật như cách nửa đời vậy, ân oán gì đó đều đã trải qua một lượt. Em thật sự không khí lực giằng co, cũng không muốn chủ động yêu một người, quá mệt mỏi.”

“Em không từ chối anh, nhưng hiện tại cũng không thể chấp nhận anh.” Giang Yến sờ sờ tóc Tần Việt, tay còn chưa lấy ra đã bị Tần Việt nắm lấy. Giang Yến cười cười: “Tần Việt, em có thể cho anh một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, nhưng lần này đổi lại, là anh theo đuổi em.”

Suy nghĩ một chút cậu còn nói: “Đây là một cơ hội cuối cùng, em thật sự rất khó theo đuổi.”

“Em phải đi cùng với ba em, như vậy anh phải tìm được em trước.”

“Em cũng không như trước yêu thích anh.”

“Hơn nữa ba ba của em còn ghét anh.”

“Được.” Tần Việt khó khăn giật giật, giơ tay lên ôm eo Giang Yến, vùi đầu vào trong ngực của cậu: “Có thể được như vậy... Anh thật sự rất vui vẻ... Thật sự... Thỏa mãn...”

Giang Yến và Giang Sơn sau nửa tháng thì rời đi. Vết thương của Tần Việt còn chưa khép lại, Hà Bích Vi đỡ anh đến sân bay tiễn đưa. Máy bay cũng sắp cất cánh, Giang Sơn trước sau như một không ư Tần Việt: “Sắp đến giờ rồi chúng tôi phải đi đây.”

Tần Việt mang theo áy náy nói: “Cho con nói chuyện với A Yến một lúc nữa đi.”

Anh giúp Giang Yến sửa sang lại cổ tay áo khoác, lại hỏi cậu có mang đầy đủ đồ đạc không.

Giang Yến nói: “Đều mang đủ rồi.”

“Em...”

Tần Việt nói chuyện ấp a ấp úng, do dự không quyết định.

“Anh muốn nói em không nên uống thuốc kia, phải bỏ hẳn đúng không?”

Tần Việt gật đầu.

“Em muốn mình phải sống cho tốt, cuộc đời của em còn rất dài, có rất nhiều nơi chưa đi qua, rất nhiều món ăn ngon em chưa có thử, em còn ba ba của em, Tiểu Hạ, cùng với Tân Ba.” Dương quang trên người

Giang Yến như đang chậm rãi thức tỉnh: “Tần Việt, chúng ta đều phải giữ gìn sức khỏe, em sẽ cai thuốc, anh cũng phải vì mình mà sống cho tốt.”

“Trong sách viết: Nguyên vọng của tôi là có thể sống vui vẻ trong thời gian này, giờ phút này, cho dù đi đâu, do dù gặp ai cũng không đáng kể. Tôi sẽ đi khắp nơi, rời xa cố hương, đến những nơi tôi muốn đi, đến những nơi tôi chưa bao giờ đến. Khi đó những người tôi gặp đều sẽ trở thành bạn của tôi. Trước kia là quá khứ, bây giờ là hiện tại. Tôi không thể lựa chọn mình sinh ra như thế nào, nhưng chết như thế nào, tôi có thể quyết định. Cũng như tôi có thể quyết định sẽ yêu làm sao, sống như thế nào.”

“Câu nói này em tặng cho anh.”

Tần Việt giơ tay lên ôm lấy cổ Giang Yến, muốn cùng cậu trao đổi một nụ hôn, còn chưa hôn được thì Giang Yến đã bị người lôi đi.

“Yến Yến, đi thôi, chúng ta đi đăng ký.” Giang Sơn kéo tay Giang Yến, tức giận cùng Giang Yến đi về phía cửa kiểm soát.

Tần Việt bất đắc dĩ cười cười: “A Yến, chúng ta đều phải giữ gìn sức khỏe!”

Giang Yến hướng về anh phất tay bye bye.

Máy bay lướt ngang qua bầu trời.

Không ai biết kết quả mối tình khiến người cân nhắc bất định này kết cục sẽ là cái gì. Những xung đột, những thương tổn kia vẫn còn. Dù cho có người nói hòa nhau rồi nhưng vết thương ở trong lòng vẫn còn, ký ức đau thương vẫn còn, cần rất nhiều thời gian để chữa lành, hoặc là vĩnh viễn không lành được. Nhưng thật may tình ái chân thật nhất cũng vẫn còn ở đó.**HOÀN**

TÁC GIẢ CÓ LỜI:

Cảm ơn mọi người cổ vũ và làm bạn, hi vọng mọi người bắt đầu từ hôm nay cũng sẽ tốt hơn!! Phiên ngoại có thể sẽ ngẫu nhiên rơi xuống, chắc khoảng một hai chương thôi!!!**LỜI BẠN EDIT:**

Tác giả nói có phiên ngoại nhưng khi mình edit hoàn chính văn vẫn chưa thấy có phiên ngoại. Mình sẽ làm phiên ngoại nếu tác giả viết tiếp. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Câu chuyện đến đây có thể khép lại rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-giac-mong-ban-dau-tu-mong-so-giac>